

CUTEZĂTOAREA VÎRSTĂ

Flori și tinerețe. Primăvara unei națiuni care urcă mereu spre progres și civilizație. Primăvara unor oameni, primăvara acestui ținut românesc Peste tot construcții noi, oameni harnici și optimiști. Și tineri. Tineri cu privirea senină îndreptată spre zarea luminoasă a viitorului, tineri cutezători, capabili să treacă peste orice obstacole în drumul lor înainte. Au învățat asta de la părinții lor, au învățat ce înseamnă cuvântul muncă, în toată măreția lui. Cutezanța lor e ciădită pe siguranța că ziua de mâine va fi la fel de liniștită și netulburată de nici un zgomot de armă, că mâine soarele va răsări, la fel de cald și puternic, că oamenii vor rosti „Bună dimineața” cu aceeași căldură și prietenie. O cutezanță învățată de la cei mai vajnici luptători, de la detașamentul înaintat al comunistilor, o cutezanță generată de încrederea și grija pe care conducătorul țării, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o acordă acestor „Dragi prieteni tineri...”. Urmind exemplul luminos, de muncă și viață, al conducătorului, iubit, tinerii României de azi vor deveni comunistii de mâine, cei care vor duce mai departe, pe culmi tot mai înalte, ideile și faptele construite de popor sub îndrumarea înțeleaptă a partidului. Tinerii acestor zile s-au născut în zilele fericite ale socialismului. Ei nu au cunoscut nimic din ce a fost greu în trecutul părinților lor. Sintem datori să facem totul

pentru a le răsplăti jertfa și munca. Trăim aici, pe pământul însoțit al României, tineri români, maghiari, germani, sârbi și de alte naționalități. Condițiile de studiu și de muncă create pentru oricare tînăr sînt aceleași, indiferent de naționalitate. Avem aceleași idealuri, aceleași preocupări. Drumul nostru prin viață și istorie va fi un drum comun. Căci cuvintele pace, prietenie, înțelegere, încredere ne sînt la fel de dragi, indiferent de limba în care sînt spuse. Aici, în România, unde am deprins a face primii pași, aici este locul nostru și aici trebuie să ne construim visele și să le împlinim. Nimic din iluzoriul altor ținuturi nu poate să suplinească dragostea față de locurile în care te-ai născut și ai trăit. Poate că nicăieri în lume tineretul nu este înconjurat de atîta dragoste și încredere ca aici la noi. Poate nicăieri, în planurile de perspectivă ale unei țări nu se pune atîta pondere pe activitatea tineretului. E un semn că tinerii noștri dovedesc că sînt demni de încrederea acordată. O dovedesc, desigur, prin prezența lor neobosită pe șantierele patriei, în uzine și pe ogoare, în amfiteatrele școlilor și facultăților. E un semn că această vîrstă cutezătoare a tinereții și-a găsit cadrul propice de afirmare, că tinerii au înțeles că viitorul comunist al țării se construiește prin ei și pentru ei.

FORUM STUDENTESC

Adolescență

Materie incandescentă
căutîndu-și formele firești
pompează dinspre sine
soare cu inima.
In valuri de rouă.
plutește deasupra grînelor
și le irizează.
Cu sfredel de floare
deschide mirării fereastră
să intre-n privire.
Imbrăcată în aripi
împarte văzduhul
pe porțiuni fertilizate
unde mătasea transparentă
a steagurilor curate
se-nșurubează în sinea zării.
Pîinii îi dă forma
Idealurilor tinere.
Clipa o scoate din colivie
și-i dă drumul prin singe
cu viteze neatîNSE
o accelerează și umple cu ea
o bombă de vis
care explodează frumos
primăvara în muguri.

MARCEL SĂMANTA

**DEDICĂM ACEST NUMĂR
TINERILOR DIN JUDEȚUL
TIMIȘ, CA SEMN DE PRE-
ȚUIRE PENTRU FAPTELE
LOR DE MUNCĂ ȘI DE
VIAȚĂ !**

Tinerețea unui județ

Interviu cu tovarășul ILIE
CODREANU, prim-secretar
al Comitetului județean
Timiș al U.T.C.

— Stimate tovarășe prim-secretar, tineretul județului Timiș împreună cu tineretul întregii țări, alături de întregul nostru popor, a trăit clipe de puternică efervescență creatoare generate de momentele remarcabile ale Conferinței Naționale a Partidului, de împlinirea a 60 de ani de viață și 45 de ani de activitate revoluționară a celui mai iubit fiu al țării, Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de celelalte evenimente de importanță istorică în evoluția socialistă a țării noastre. V-am ruga să precizați cum a înțeles tineretul județului Timiș să se angajeze în acest generos torent de creație?

— Reprezentînd un puternic potențial de muncă și creație, tineretul județului nostru se află pe deplin angajat în eforturile tuturor oamenilor muncii din întreprinderi, instituții și de pe ogoare, de a da viață, prin fapte de muncă remarcabile sarcinilor majore puse de partidul și statul nostru în fața întregii noastre societăți, caracterizîndu-se printr-o înaltă conștiință comunistă și animați de o profundă și matură responsabilitate și răspundere privind contribuția efectivă la schimbarea concepției generale despre muncă și necesitatea concentrării eforturilor asupra laturii de ordin calitativ a întregii activități economico-sociale. Analiza profundă realizată de Conferința județeană Timiș a U.T.C., din ianuarie 1978, a condus la stabilirea direcțiilor prioritare în care tinerii județului nostru, sub conducerea și îndrumarea permanentă, nemijlocită a organelor și organizațiilor de partid, indiferent de preocupările lor, sînt chemați să acționeze.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN CUPRINS:

- Tinerețea unui județ — interviu cu tovarășul Ilie Codreanu, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C.
- Festivalul național „Cîntarea României” — faza pe centru universitar.
- Vîrstele unui municipiu: Timișoara.
- Coordonatele unui județ: Tomești, Făget, Lovrin, Bercsău, Lugoj, Variaș.
- Colegi din alte centre universitare: Reșița.
- Telex.
- Lirică.
- Fonograme
- Thalia
- Sport
- Exegeze
- Magazin
- Rebus
- Dialog
- S.O.S.: Pete pe firma unui generații
- Revista revistelor
- Universitas
- Debut: Nina Ceranu
- Moduri și mode
- Lyceum: Test de orientare profesională
- De la corespondenții noștri: „Va fi piine pentru țară” — Liviu Na-diș.

TINEREȚEA UNUI JUDEȚ...

(Urmare din pag. 1)

— În acest context, v-am ruga să exprimați aceste direcții prioritare de orientare a activității tinerilor județului!

— În primul rând, vor fi intensificate eforturile ca întrecerea „Tineretului” — factor activ în realizarea cincinalului revoluției tehnico-științifice, parte integrantă a vastei întreceri socialiste, să mobilizeze într-o măsură sporită organizațiile U.T.C., a colectivelor de tineri, la îndeplinirea dezideratului major care stă în fața tuturor oamenilor muncii, acela de a imprima valențe și accente noi activității productive, de creație și cercetare. În aceeași ordine de idei se situează și intensificarea pe toate planurile a muncii politico-ideologice în rândul tuturor categoriilor de tineri, de educație în spirit comunist, de formare a conștiinței revoluționare, trăsătură esențială și definitorie a tinerii generații din România. În același context, se va asigura o mai atentă, directă și responsabilă implicare a organizației U.T.C. față de pregătirea și perfecționarea pregătirii profesionale a tinerilor muncitori, țărani, intelectuali, condiție indispensabilă a creșterii contribuției acestora la ridicarea pe un plan superior a întregii activități economice. Pot afirma cu satisfacție că tinerii județului, români, germani, maghiari, sirbi sau de alte naționalități, care trăiesc și muncesc într-o deplină unitate și frăție, au înțeles necesitatea sporirii atenției și preocupărilor asupra acestor laturi, iar faptele lor cotidiene demonstrează aceasta.

— Amintează că tineretul județului reprezintă un imens potențial de muncă și creație. V-am solicitat, tovarășe prim-secretar, să ne spuneți prin ce se reflectă această forță creatoare în viața economică a județului?

— Tineretul muncitoresc reprezintă peste 40% din puternicul detașament al oamenilor muncii care lucrează în industria județului Timiș. Chiar dacă această cifră vorbește, într-un fel, de la sine, vreau să subliniez, totuși, că tinerii muncitori, maiștri, tehnicieni, ingineri, dovedesc prin faptele lor de muncă și viață o matură înțelegere a ceea ce trebuie să facă ținara generație, că în colectivele de muncă în care lucrează sunt exemple de dăruire în muncă și spirit de inițiativă, fiind astfel la înălțimea prețurii și încrederii acordate de conducerea partidului tineretului patriei noastre. Vreau să subliniez și faptul că în multe întreprinderi din județul Timiș tineretul reprezintă majoritatea personalului muncitor, media de vîrstă a acestor colective fiind între 22 și 25 de ani. Aș aminti, aici, colectivele de la întreprinderile Electrotimiș, I.A.E.M., Întreprinderea de încălziminte Jimbolia, Întreprinderea textilă din Lugoj, I.U.P.S. 9 Mai, Întreprinderea de filatură și țesături din Sînnicolaul Mare, Întreprinderea pentru memorii de calcul și multe altele. De asemenea, miile de tineri din agricultură se inseriu în procesul de ridicare continuă a agriculturii timișene, de formare a unei agriculturi moderne, de înalt randament și înaltă productivitate, de transformare a acesteia într-o variantă a muncii industriale. Trebuie, de asemenea, să relievez faptul că tineretul participă, prin fapte de muncă deosebite, la transpunerea în practică a sarcinilor de importanță vitală pentru procesul continuu al societății noastre socialiste stabilite de Conferința Națională a Partidului, din decembrie 1977, de Programul suplimentar de dezvoltare economico-socială a țării în actualul cincinal.

— În acest vast proces al muncii și creației sînt angajați tineri de diverse categorii și preocupări. Cum

se realizează eficient schimbul de legături între aceste categorii de tineri?

— Este firesc ca una din preocupările de bază care stă în atenția organizației noastre de tineret să fie intensificarea, diversificarea și valorificarea tuturor posibilităților de apropiere a tinerilor de diverse preocupări și nivele de pregătire, creînd posibilitatea afirmării idealurilor comune care definesc tineretul zilelor noastre, de ridicare a patriei pe noi culmi ale progresului și civilizației. Din această perspectivă considerăm că prin organizarea în comun a manifestărilor culturale-artistice și sportive, prin antrenarea diverselor categorii de tineri la activități distractive, recreative, turistice, prin constituirea unui număr sporit de colective mixte de cercetare formate din muncitori, ingineri, studenți, prin schimburi de experiență pe probleme ale muncii de organizație sau pe teme de cercetare, contribuim direct la o mai bună cunoaștere între aceste categorii de tineri, asigurăm și unirea tuturor eforturilor colectivelor de tineri în îndeplinirea sarcinilor care le sînt trasate.

— În încheiere, v-aș ruga să apreciați ce reprezintă studentimea în contextul muncii și vieții tinerilor din municipiul Timișoara și din județul Timiș?

— Dincolo de mîndria firească de a se număra printre cele mai puternice centre universitare ale țării, cu o frumoasă și prestigioasă tradiție, reflectată în valoarea oamenilor de știință, de artă și cultură, formați și crescuți la Timișoara, faptul că Timișoara este centru universitar, contribuie la ridicarea pe un plan superior a întregii vieți spirituale, sociale și culturale a municipiului, aspect reliefat în faptele cotidiene, în realitățile de zi cu zi. În acest sens, trebuie subliniată participarea studenților la activitatea de cercetare și producție, prin numeroasele contracte încheiate între institute și întreprinderi, prin proiectele de diplomă ale studenților, proiecte cuprinzînd probleme care preocupă și care sînt de maximă stringență probleme inserse pe agenda preocupărilor actuale și de perspectivă ale județului sau municipiului. Remarcabilă este și participarea studenților la viața spirituală și culturală a municipiului și județului prin creația literar-artistică, prin activitatea formațiilor artistice studențești, prin contribuția la educația materialist-științifică a maselor, realizată prin participarea studenților la brigăzile de răspîndire a cunoștințelor științifice, însăși prin participarea lor la acțiunile culturale ale municipiului și județului.

O contribuție însemnată, în ansamblul preocupărilor tinerilor județului, o are tineretul universitar în domeniul sportului de masă și de performanță unde cluburile universitare au obținut la fotbal, handbal, șah, atletism canotaj și la multe alte discipline sportive rezultate remarcabile la nivel național, acestea contribuind la situarea municipiului nostru în primele rînduri ale mișcării sportive din țara noastră. Toate aceste aspecte permit să apreciem că tineretul universitar se integrează organic, alături de celelalte categorii de tineri muncitori, țărani, elevi, militari în îndeplinirea obiectivelor majore ale dezvoltării și înfloririi continue a meleagurilor timișene, că, în general, întregul nostru tineret se angajează, conștient și plin, alături de întregul popor, în îndeplinirea sarcinilor care le revin, de a construi pe pămîntul României o țară a bunăstării și progresului.

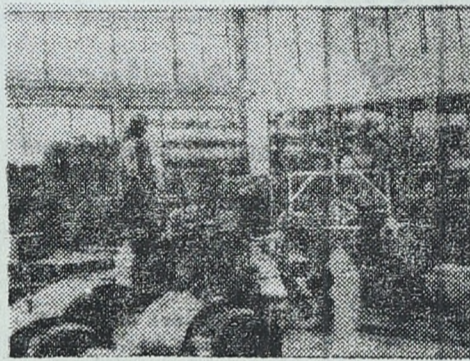
— Vă mulțumim!

interviu realizat de
GHEORGHE CRISAN

TELEX

PANORAMIC STUDENȚESC

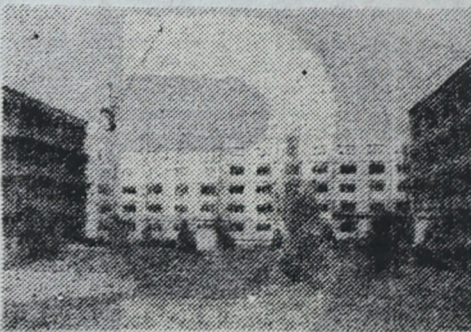
● Comitetul municipal Timișoara al U.T.C., Consiliul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, Redacția revistei „Forum studențesc” organizează în zilele de 5, 6 și 7 mai a.e., la Casa de cultură a studenților două ample manifestări inscrite în etapa de masă a celei de-a doua ediții a Festivalului național „Cîntarea României”: Festivalul filmului de reportaj și documentar pentru tineret și studenți și Colocviul presei studențești. Participă reprezentanți din municipiu, din alte centre universitare; invitați: oameni de litere și artă din municipiu și din afara

lui. ● De curînd a avut loc întrînire Biroului Consiliului U.A.S.C. din C.U. cu sportivii fruntași. Întrînirea de la cantina 1 C a prilejuit și premiarea sportivilor studenți fruntași ai anului trecut. ● O întrînire cu Cornel Nistorescu, redactor la Viața studențească, în cadrul unei ședințe de lucru a Cercului de presă. Și o alta cu redactorii ai revistei „Vatra”. ● Spectacolul de divestiment „Eu merg tu mergi, el merge...” realizat de către studenții filologi în colaborare cu studenții greci s-a bucurat de un succes deosebit. ● Din partea Consiliului U.A.S.C. pentru problemele legate de acțiunile comune cu pionierii, a fost numit studentul Iulian Țiță, filologie, vechi activist în acest domeniu.

● Care este rețeta pentru a deveni redactor sau colaborator al revistei noastre? Să aveți mai multă îndrăzneală și încredere în posibilitățile dumneavoastră. Să doriți să faceți acest lucru cu plăcere. În rest totul este simplu: Căutați redacția revistei în zilele de luni, după ora 20.30 la Casa de cultură a studenților sau joi, în Complexul studențesc, cămin 15, camera 1. Aici veți fi primiți cu toată bunăvoința. După aceea totul depinde de voi! ● Miercuri, 12 aprilie, a avut loc Plenara Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, în care s-a analizat activitatea de autogospodărire în cămine și cantine și s-a aprobat planul de venituri și cheltuieli. Au participat, ca invitați, tovarășul Viorel Negru, secretarul Comitetului de partid al Centrului universitar, tovarășul Mihail Virtosu, secretar al Consiliului U.A.S.C.R., cadre didactice cu răspunderi în activitatea de asistență socială în cămine și cantine și muncă educativă. ● S-a prezentat plenarei, spre dezbateri, un set de diapozitive despre autogospodărire și un film, producții ale cercului foto „Iris” și cineclubului „Gaudemus”. ● Din luările de cuvînt am reținut: — Este necesară o implicare mai largă a activiștilor în procesul de autogospodărire, aceștia trebuind să fie exemple de urmat în această acțiune — Va trebui ca procesul de autogospodărire să fie modernizat, pentru a putea, astfel, ușura munea studenților; — Există o corelație între cei care se sustrag de la activitatea profesională și cei care nu fac autogospodărire; — S-a luat o poziție fermă împotriva celor care înstrăinează bonurile de masă; — Va trebui ca în perioada rezervată reparațiilor din cămine să se intensifice toate eforturile pentru a fi înlăturate toate deficiențele apărute; — Perioada sesiunii, a admiterii sau, pentru sportivi, cea de

cantonament, să fie corespunzător „oglinădită” în meniul servit studenților. ● Studenții Facultății de stomatologie au primit de curînd, vizita colegilor clujeni, veniți într-un schimb de experiență la Timișoara. Dinte pentru dinte, pădure verde pentru Pădure verde... ● A fost preluat de la constructorii căminul 4 Agronomie, din Calea Aradului, cu o capacitate de 436 locuri... ● Odată cu instalarea cutiei poștale din fața cantinei Politehnica, a dispărut cea din dreptul căminului 5. Să fie vorba de un... transfer? ● Un grup de studenți de la Facultatea de filologie, condus de prof. Voin, a făcut o scurtă excursie de studii la parcul dendrologic Bazoș. Din păcate parcul era închis. Totuși, grație calităților atletice, parcul a fost, în cele din urmă vizitat... ● Discoteca de la Medicină a salutat cu bucurie vacanța elevilor. ● Zilnic, studenții agronomi pot să consulte starea vremii, urmărind buletinul meteo alcătuit de studenții anului II agronomie... ● La noul spațiu de parcare din fața căminului 12 C au lucrat și studenții anului 1 Mecanică. Dintre aceștia doar unul avea mașină. Ce-i drept o parca în altă parte. ● S-a eliberat un proiect pentru viitorul disco-club al medicinștilor, realizat prin muncă patriotică pînă în toamnă. Postul de disc-jockey a fost deja scos la concurs. ● La cantina Universității se propune a se da două șervețele la masă (unul pentru ștergerea tacimurilor înainte de masă). ● La căminele Politehnicii s-a produs întreruperea curentului electric între orele 7-19.30. Ce spuneți, acum putem lua și noi o pauză de studiu între aceste ore? Putem dormi în tihnă la amiază și mai lăsam și calculatoarele să se odihnească. ● Președintele Comitetului de complex a făcut o cerere de a se lega telefonul de sediu cu orașul. Ca urmare a cererii întemeiate i s-a ridicat și cel existent...

● La Casa de cultură a studenților s-au întrînit într-o competiție inedită de etalări peste 50 de culturişti din centrele universitare Cluj-Napoca, Oradea, Sibiu, București și Timișoara.

Concursul, de o înaltă ținută sportivă s-a bucurat de prezența majorității campionilor țării. Reprezentanții centrului nostru universitar au reușit să obțină medalia de argint la categoria 1,72 m prin Ion Orășteanu, o diplomă pentru locul III — Iuliu Plotuna (categoria 1,62 m) și 3 mențiuni: Gheorghe Petrovan, Ion Ungur și Waytt Pomfu. Manifestarea a atras un mare număr de spectatori.

● La Festivalul „Primăvara baladelor”, desfășurat de curînd la București, confirmînd bunele aprecieri asupra valorii ei, Eugenia Chioreanu a obținut Premiul pentru popularitate.

Rubrica a fost realizată de
„Colaboratori”

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI”

— Faza pe centru universitar —

„Îmi este deosebit de plăcut ca, în numele Biroului Consiliului U.A.S.C. să deschid etapa pe Centru universitar a Festivalului național „Cîntarea României”, amplă manifestare culturală, fenomen unic în istoria culturii românești, inițiată de însuși secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Fără îndoială că ea reprezintă o imensă mobilizare de energie și talent a celor peste 15.000 de studenți ai centrului nostru universitar. Ne face plăcere să constatăm că etapa pe instituție și-a atins obiectivul principal, devenind o etapă de masă, care a antrenat peste 2.000 de studenți, cuprinși în peste 100 de formații artistice, cercuri și cenacluri de creație”.

„Doina Timișului” — din nou în frunte

„Ars Nova-113” — fantezie, lumini, artă

Thespis — un colectiv făcut pentru artă

Eugenia Chioreanu, o voce care așteaptă o chitară pe măsură

Aceste cuvinte rostite de tovarășul Petru Andea, președintele Consiliului U.A.S.C. din centrul nostru universitar, la deschiderea etapei pe centru, dau adevărata dimensiune a manifestărilor din cele 9 zile de concurs, manifestări care s-au bucurat de prezența unui public numeros. De menționat că, pe lângă spectacolele studenților timișoreni, au existat în festival două momente inedite: prezența pe scenă a pionierilor, a muncitorilor de la „Bega” și „Electromotor”, a ansamblului folcloric „Timișul”, colective artistice care au ținut să salute festivalul printr-un spectacol de înaltă înțelegere artistică; spectacolul prezentat de ansamblul folcloric al studenților agronomi ieșeni „Mugurelul”, urmat de o emoționantă întâlnire între reprezentanții celor două centre universitare.

Festivalul a însemnat și la acest nivel, un prilej de a demonstra nu doar calitatea superioară a spectacolelor prezentate ci și prezența de masă, la o înaltă cotă valorică. Au existat secțiuni în care fiecare institut a prezentat una sau chiar două formații de o prestație remarcabilă.

Cinstea de a deschide confruntarea a revenit ansamblului folcloric „Doina Timișului”, colectiv model de muncă cu studenții, un adevărat ansamblu școlă care își crește fiii pe care-i trimite în toate părțile țării pentru a duce laima folclorului bănățean, dar pe care-l recheamă, în parte, în acele memorabile dialoguri peste generații care sînt „Serile folclorice” ale ansamblului. Un exemplu clovent de pregătire și constituire organizarea, în perioada premergătoare festivalului, a unui turneu, la Tomesti, Făget, Curtea, Brănești, turneu care a însemnat de fapt restituirea valorilor spirituale culese de pe aceste meleaguri și prelucrate prin sufletul artistic al componenților ansamblului. Folclorul prezentat în unele festivaluri a reconfirmat valoarea muncii prestate de studenții noștri, îndrumați de instructori entuziaști (sau chiar de studenți), existența unor valori autentice ca: Paul Sîngă, Ana Cornean, Orchestra de muzică populară a Universității, grupul folcloric „Mladost”, dar și a unor autentice talente și promisiuni: Felicia Oncu, Gabriela Mălăeș, echipa de dansuri a Facultății de mecanică. Printr-o atență supravăgheată și printr-o muncă asiduă există mari posibilități ca la faza finală a festivalului să fie înecunat de lauri. Depinde însă de muncă depusă în intervalul de timp rămas.

Prezența în concurs doar a două ansambluri corale, neluînd în considerare grupul de cameră al studenților de la mecanică, grup pe care-l regăsim în componența Corului mixt al Facultății de mecanică, îngrijorează intrucit muzica corală este un domeniu cu largi posibilități de afirmare pentru fiecare facultate. Aici își găsește adevărata dimensiune ideea de etapă de masă, prin participarea largă a studenților. Între promisiunile corului de la Mecanică și certitudinea oferită de cel al Universității există o sensibilă egalitate, ținînd cont și de specificul componenților formațiilor. Să nu uităm încă că în ediția anterioară ambele s-au comportat la înălțime și să credem în forța lor artistică.

Secțiunea montaje, piese de teatru, recitatori a constituit un moment aparte al festivalului mai ales prin varietatea mijloacelor de exprimare a cuvîntului scris, prin tendința de a răstălmăci unele sensuri ascunse printre rînduri, prin permanenta prospețime a jocului scenic.

Au existat însă și acele interpretări clasice ale textelor, manieră vetustă, care nu poate da roade decât dacă dispui de actori de primă mînă. Din fericire „Columb”, în interpretarea studenților electrotehniști, și „Răceala” celor de la filologie, au însemnat momente remarcabile de teatru, iar jocul membrilor studioului de teatru al Universității, „Thespis”, pe textul atît de controversat al lui Mircea Basarab, „Lecția de fiziopatologie”, a atras aplauzele și aprecierea unanimă. Excelente prezențele individuale ale Svetlanei Matei (premiul I și la recitari), Ionel Togmag (cu o prestație remarcabilă și alături de colegii săi de la teatrul de pantonimă) și Oliviu Maioreșcu. Montajele studenților mediciniști și electrotehniști, de valori sensibile apropiate, spectacolul studenților de la arhitectură, grupajele prezentate de studioul Thalia în limba germană și mișcările teatrale studențești de o viabilitate și problematică remarcabilă.

Scara care a însemnat un moment aparte în cadrul festivalului, seară pe care cronicarul ar consenna-o așa: „Este ora 1.35. Sală arhiplină. Lumea aplaudă. Acesta este festivalul...”, a însemnat evoluția brigăzilor artistice și a formațiilor de muzică pop și ușoară. Formația „Test”, a Casei de cultură a studenților, a înțînit de data aceasta un adversar foarte puternic. Formația „Ars-nova 113”, a Facultății de electrotehnică a însemnat nu surpriza festivalului ci o mare speranță pentru mai departe. Promovînd o muzică progresivă, fascinant prin jocul scenic și de lumini, componenții formației au realizat un poem pop căruia i se poate reproșa doar... durata prea mare! (atenție la repetarea exagerată a unor teme!). Paradoxal dar grupul clasat pe locul III, grupul „C.E.S.”, ne-a oferit un element al cărui absență s-a resimțit din piin în evoluția celorlalte formații: solistul vocal. În permanentă căutare de noi sonorități uităm de acest om care cu vocea

lui, mai nuanțată decît oricare instrument, poate să dea noi dimensiuni artistice formației care îl secondează.

Vizavi de muzică pop și ușoară, am urmărit evoluția solștilor de muzică folk și a grupurilor folk. Afirmăm, cu toată convingerea, că dacă Eugenia Chioreanu ar avea o chitară pe măsura vocii sale am auzi lucruri extraordinare despre ea. Cu mai multă atenție și preocupare pentru chitară ea poate, alături de Marin Filip și Mircea Parasca, de grupul folk „E” și extraordinarul „Garabonciac”, (chiar și de „Collegium”) să reprezinte o școală de muzică folk timișoreană comparabilă cu cele din București, Iași și Cluj.

Veselia, voia bună, tinerețea, aplauzele unor galerii pătimate, au însoțit evoluția brigăzilor artistice pe o scenă devenită nelncăpătoare, „Abba”, „Molecula”, „Scalpel”, brigada de an a anului II Științe economice, au demonstrat, cel mai concludent, saltul suferit, în special, de brigăzile artistice față de evoluțiile anterioare. Credem că unor studențești a reșit cu pregnanță în evidență, dar considerăm că ei nu trebuie să alunece spre vulgarități sau îngroșări nepermise. Există în fiecare brigadă cîteva individualități remarcabile, există texte valoroase (amintim aici pe cel al lui Constantin Mărășcu sau Tudor Dragomir), există, deja, colective valoroase, va trebui să existe însă și o tendință de perfecționare. Spun asta intrucit se pare că și în celelalte centre universitare această secțiune a realizat prezențe artistice remarcabile.

Evoluînd fără concurenți orchestra de cameră a Universității a reconfirmat înalta valoare artistică. Bine au evoluat și Cornel Văcariu (la pian), Tibor Halasz (ghitară), Estera Gyorbiri (flaut) și Ion Vlădoi și Adrian Balos (la vioară).

Din păcate dansul tematic a fost doar o goană după himere. Trupa medicinelor este bună fiindcă evoluează Mariana Iluță, dar pînă la a fi dans tematic, competitiv la nivel național, mai este drum lung.

Cercul foto „Iris” ne-a obișnuit de mult timp să seriem doar lucruri bune despre el. O facem și de data aceasta remarcînd constanța valorii lucrărilor lui Iosif Berwanger și Constantin Duma dar mai ales apariția unor fotografii tinere, de talenți și perspectivă, care se numesc: Sandor Kovacs, Angela Bocancea, Daniel Bocancea, Cornel Duma etc. (de data asta Gheorghe Tărtan s-a decis să concureze doar la publicistica...).

Cineclubul „Gaudemus” a oferit, în schimb, o neplăcută surpriză. Singura mențiune, pentru animație, acordată lui Norbert Taugner, ne scutește de alte comentarii.

Arta plastică a însemnat momentul unei constatări îmbucurătoare: pentru prima dată juriul nu a avut prilejul doar să constate ci să și... selecteze. S-au prezentat lucrări numeroase și valoroase, atit ale studenților de la Desen cit și a Facultăților de alt profil, lucrări cu o Tematică corespunzătoare și de o sensibilitate artistică meritorie. Ioan Herman, Cristina Bourreau (la „profesioniști”) și Stefan Popa, remarcabil ca prezență în multe secțiuni ale festivalului, (la amatori), au „cules” premiile I.

Secțiunea publicistică s-a concretizat în premiarea unor colective (Forum studențesc, Cercul de presă, Studiourile de radio „P” și „M”, grupul „Diakso”) sau a unor studenți (Marcel Samanță, Ioan Băcăleț, Gheorghe Crișan, Valentin Visan, Emeric Szekely, George Boeru, Lia Ciorogaru, Peter Tuzes, Gheorghe Tărtan, Iosif Berwanger, Constantin Duma, Stefan Popa), consacrați deja pe plan local sau chiar național.

Poeții și-au desemnat și ei laureații: Mircea Birsilă (Marele premiu pentru poezie), Constantin Mărășcu, Ioan Morariu, Savat Levente.

Festivalul a prilejuit și atribuirea unor premii speciale acordate de revista „Forum studențesc”. Institutului politehnic pentru prezență remarcabilă la festival și cel acordat de studioul studențesc de radio cenaclului „Pavel Dan” și Cercului de artă plastică. Am pînit „Diploma de onoare” a Consiliului U.A.S.C. pentru activitate artistică remarcabilă, Stefan Popa (colecționar a 6 premii I), Gheorghe Tărtan și Ionel Nicola (afiați la sfîrșitul unei studenții profund angajate creației artistice).

Ce ar mai fi de spus despre acest festival? Că a existat, în toate zilele și nopțile acestei confruntări un grup de oameni, începînd cu personalul Casei de cultură, cu Comisia de cultură a Consiliului (în care Nicolae Oană a fost un suflet generos și o prezență neobosită alături de fetele de la protocol, conduse de vicepreședinta Consiliului, Elena Ciucașu), cu băieții de la „Estudiantina”... că a existat un juriu generos și competent dar mai ales capabil să reziste unei manifestări de asemenea amploare... Că spectacolul de gală, festivitatea de premiere, masa festivă au completat armonios programul unei manifestări de anvergură, o manifestare reușită și de prestigiu... Că, în ultima instanță, cele peste 170 de diplome acordate a însemnat o apreciere a eforturilor acelor studenți care au înțeles că activitatea cultural-artistă completează, și reze și armonios, activitatea profesională. Și poate, mai important ca orice, festivalul a fost barometrul stadiului de pregătire al formațiilor studențești timișorene, înaintea confruntărilor la nivel național.

Svetlana Matei vorbind despre îndrăgostii orașului

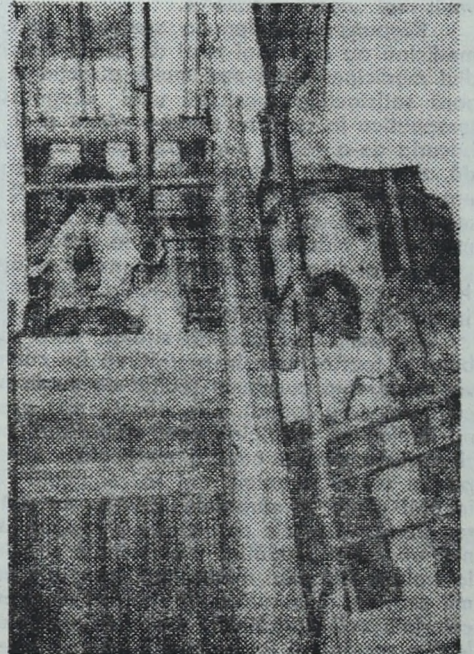
Oliviu Maioreșcu, lansat spre consacrare

Juriul...

... și spectatorii

O dovadă că festivalul a fost la înălțime...

PAGINA REALIZATĂ DE GHEORGHE CRIȘAN și CONSTANIN DUMA

Interviu cu prof. doctor LUCA STANCIU

DECANUL FACULTĂȚII DE MEDICINA
GENERALĂ ȘI PEDIATRIE

Rep.: Cum definiți studentul de azi? Există vreo deosebire netă între noi și studenții din generația Dumneavoastră?

Răspuns: Studentul de azi este tânărul intelectual pe cale de formare profesională, element activ revoluționar al epocii socializării victorioase.

Studenții generației mele erau tineri care-și începuseră studențimea în vitregiile războiului și o continuau spre orinduirea democrat-populară în țara noastră.

Rep.: Se vorbește tot mai intens despre reconsiderarea externatului, mărirea numărului de interni, despre o repartitie mai judicioasă a absolvenților. Doriți să vă referiți și Dumneavoastră în câteva cuvinte la aceste probleme de strictă actualitate?

Răspuns: Nu despre reconsiderarea externatului trebuie vorbit, ci despre o mai atentă și susținută îndrumare la nivelul tuturor disciplinelor clinice a activității externilor, despre o eficientizare a muncii prestate de fiecare din ei. Este desigur, imperios necesară o creștere a numărului de locuri pentru internați și în consens cu numele „intern”, să se asigure cazarea obligatorie a internilor în unitățile spitalicești așa cum s-a întâmplat cu generațiile noastre. Cât despre repartitia absolvenților, convingerea mea este că se fac o serie de exagerări în materie de priorități, ceea ce handicapează unele elemente deosebit de valoroase profesional. Speranțele care s-au pus în fixarea și stabilizarea tinerilor medici repartizați pe priorități de domiciliu sau familie nu s-au demonstrat a fi îndreptățite. În orice caz prioritatea de medie plus activitatea social-obștească aș considera-o ca formula cea mai echitabilă. Va trebui ca Direcțiile Sanitare să asigure locuri din cele mai corespunzătoare pentru repartizarea foștilor interni, în majoritate, cadre de mare valoare profesională.

Rep.: În anii clinici se constată faptul că există externi care după ce fac „o mică vizită” în salon, se așază apoi pe coridoare, la colțuri, la bufet... Ce părere aveți de această stare de lucruri? Oare numai noi sintem de vină?

Răspuns: Realmente efortul pe care îl fac studenții de azi și eficiența muncii externului sint, în majoritatea cazurilor sub nivelul investițiilor materiale care se fac pentru instruirea și formarea lor, deci sub nivelul exigenței epocii noastre. Generalizarea externului a creat condiții favorabile pentru o mai elevată instruire practică a studentului, pentru o muncă colectivă de asistență medicală centrală pe grupa de studenți. Nu s-a ajuns, însă, la nivelul fiecărei grupe, la o emulație, la spiritul de echipă atât de necesar ridicării calitative a prestațiilor medicale în unitățile clinice. Aici intervine în parte și vina noastră, a cadrelor didactice, care adeseori teoretizăm excesiv și în instruirea practică și nu insistăm în suficientă măsură pe deprinderile practice pe care trebuie să și le formeze viitorul medic.

Reporter: Este un fapt binecunoscut că la medicina „pică” note mari. Dar în ultimii ani s-a observat creșterea procentuală a notelor de 9 și 10. Erau mai pretențioși dascălii în trecut? Sau generația de astăzi a devenit mai „contiincioasă”?

Răspuns: Intotdeauna studenții ultimilor ani de medicină au note mai mari deoarece după anul III studiul medicinei oferă mai multă atracție începând să apară satisfacțiile precizării unui diagnostic, succesele terapeutice în care se simte implicat și tânărul student, bucuria de-a vedea după zburcitură a unei nopți de gardă, zimbetul de recunoștință al aceluia căruia i-ai alinat suferința sau chiar i-ai salvat viața. Și noi, la vremea noastră, ca și generațiile de azi am învățat cu mai multă plăcere pornind de la practică.

Reporter: La I.M.T. studiază mulți cetățeni de peste hotare veniți la studii în România. Cum se integrează ei în activitatea universitară?

Răspuns: Sint studenți străini care obțin rezultate bune și foarte bune în pregătirea lor complexă și care vor reprezenta cu cinste școala de medicină românească unde s-au format. Din păcate sint prea mulți care nu înțeleg că medicina cere seriozitate, muncă asiduă și pasiune pentru cariera medicală. Lipsa de interes pentru studiu în primii ani se repercutează foarte negativ în anii clinici și carentele acestea nu pot fi niciodată recuperate. Cadrele didactice ale Institutului nu vor face nici un rabat pregătirii profesionale și educației multilaterale a viitorului medic, indiferent din ce parte a lumii provine. Continuăm să sperăm că exemplul bun al celorlalți colegi străini și mai ales exemplul bun al colegilor români să fie fermentul care să orienteze pe calea cea bună comportamentul și dragostea pentru profesiunea medicală a tuturor aceluia care au venit să se formeze la școala medicală timișoreană.

Dorim ca în orice colț al lumii diploma Institutului de medicină din Timisoara să ateste calitatea de înaltă pregătire profesională a medicului cetățean format în România.

Reporter: EMIL VÂNCU

Dosari

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE...

CĂTRE,

REDACȚIA REVISTEI „FORUM”

Complex Studențesc

Cămin, 15, camera 1

In articolul Organizare, dar mai ales realizare efectivă publicat în revista „Forum studențesc” anul VI, nr. 3 (35) 1978, la rubrica ARGUMENT am dori să facem unele precizări în ceea ce privește instalațiile din căminul de la medicina.

In cadrul căminului există 50 dușuri la fete și 50 dușuri la băieți și nu 20 cum apare în articolul susmenționat. In baza sesizării studenților în caietul de raparații ce se ține la poarta fiecăruia cămin se efectuează zilnic reparațiile solicitate pe această cale. Cum în acest caiet nu apare problema nefuncționării dușurilor (în afară de 4), și nici pe altă cale nu am fost înștiințați de o asemenea defecțiune considerăm că informația primită de dvs. a fost eronată.

In ceea ce privește grupurile sanitare (WC-urile) din vechea clădire recunoaștem că nu este tocmai indicat ca aceste grupuri să se repara în timpul funcționării căminului — dar aceste lucrări fiind reparații capitale cuprinse într-un plan la nivel de M.E.I. cu fonduri repartizate pe trimestre și executate de către o întreprindere de construcție din oraș, trebuie ținut cont de repartizarea fondurilor cât și de posibilitățile întreprinderii de construcții care în perioada vacanțelor de vară sint suprasolicitate existând riscul de a rămâne cu lucrările neterminate la începutul anului universitar și cu fonduri neconsumate la sfârșitul anului calendaristic.

Față de cele de mai sus considerăm că, în cazul unor asemenea vizite efectuate prin căminele Institutului nostru să fie consultată (instituția) și direcția economică a Institutului care răspunde de baza materială pentru a se evita informații eronate.

INSTITUTUL DE

MEDICINA

SERVICIUL DIRECȚIA

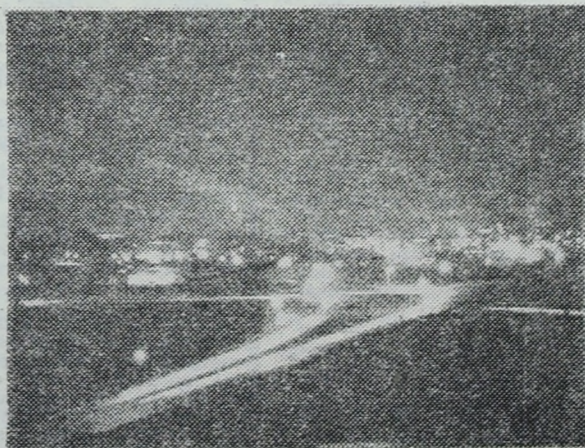
ECONOMICĂ

Nr. 4260 din 10.IV.1978.

★

Așa cum sintem convinși că ați înțeles și dumneavoastră intenția de fond a articolului nostru era departe de a populariza numărul de dușuri din căminele Medicinei. Facem totuși cuvenita corecție, la gândul că prin cele 2x30 de dușuri de care am privat căminele Medicinei curge multă apă în folosul studenților și că realitatea care contrazice cifrele oferite de noi, nu poate decât să bucure.

Foto-cronică

Luminile de noapte ale Complexului studențesc...

Fotografie: Șandor Kovats

PARADOX

Permanențele autogospodăririi

Nu! Nu este vorba de o greșală! Cele trei fotografii, aparținând fotoreporterului nostru IOSIF BERWANGER, reprezintă două camere ale căminului 8 C, fotografiate la interval de două săptămâni, păstrând unghiul de fotografiere. Camera 116, locatare studentele Viorica Baranyai, Elena Bădescu și Ileana Vaida, toate din anul V al Facultății de electrotehnică, (poza de sus), păstrează neschimbat aspectul plăcut, intim și curățenia exemplară. Au apărut doar florile semn că primăvara a venit... În schimb, camera 412, (pozele de jos), având ca locatare studentele anului III al Facultății de construcții: Jenica Jurcă, Zsoka Iacob, M. Abălașei, este perseverentă în a menține o atmosferă neplăcută, un aspect dezordonat și multă murdărie. O postură care nu face cinste unor fete... Micile modificări din decorul camerei vin numai să sublinieze că fetele nu sint interesate de ce aruncă pe pat, pe masă, pe jos. Două ipostaze, două moduri diferite de a înțelege conviețuirea în comun. Două ipostaze care în cazul în care persistă mai mult de două săptămâni, cum e și în cazul amintit, trebuie să dea de gândit și să impună anumite concluzii asupra persoanelor în cauză. Două permanențe din vastul tablou al autogospodăririi...

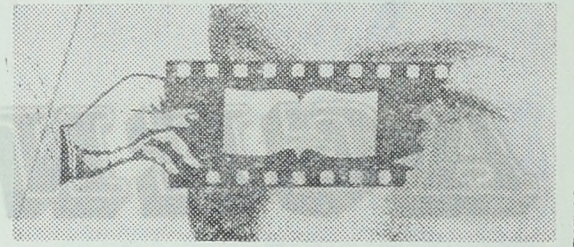
Obs. La aceeași cămin am notat, ca permanențe în bine, camerele 121 (IV, Construcții), 333 (IV, Inginerie chimică), 223 (Inginerie chimică). La capitolul aspectelor negative, consecvente unele camere de la parter, în special camera 12 (vizitată și vizată și de autorii materialului).

După o idee de V. D. TOTH

Impliniri

Reșița

Un oraș vechi— un oraș tinăr

Semenicul s-a scurs cu aromă din frunză de brad și nostalgie de iarnă în vâlurile aburinde de ceață cu miros de ghiocei, ce au închis Reșița într-un cristal de gheață. Ca să simți pulsul tinăr al constructorilor de mașini, trebuie să mergi cu trenul la Reșița, să trăiești înclăstarea șinelor și a roților de fier cu reliefurile vălurite ale Boșelor și apoi să-ți odihnești privirea în curgerea inefabilă a Bîrzavei ce poartă aroma de sudoare și oțel fierbinte în întreaga țară a Carașului.

Să cauți tinerețea la Reșița înseamnă să te confunzi cu mîile de tineri care trăiesc aici și pentru că tinerețea la superlativ, înseamnă student, am încercat să cunoaștem câteva aspecte ale activității tinerilor Institutului de Inginerie din localitate. După o vizită în cămin unde impresia de nou și curățenie, era întregită de mulțimea florilor ce te făceau să uiți atmosfera mohorită de afară, am reușit să facem cunoștință cu președintele Consiliului A.S.C. Ion Merca, unul din studenții de 10, a cărui amabilitate ne-a făcut să ne simțim aproape de acești tineri, de visurile lor îndrăznețe, de realizările lor. Am pornit apoi de la cămin la institutul strecurindu-ne printre picăturile de ploaie suspendate parcă în picla inserării. Discuția purtată la sediul A.S.C., unde mulțimea florilor inspira tinerețe și prospețime, ne-a confirmat faptul că cei 730 de studenți ai institutului alcătuiesc o familie mare, cu bucurii și necazuri. Am surprins din nou Reșița în excelențele realizate de Francisc Führman, unul din laureații Festivalului național „Cîntarea României”. Și să ne gândim că acești tineri lucrează cot la cot cu muncitorii, în uzină, în timpul activității de practică, respirînd atmosfera de muncă intensă, de dăruire, dorind toți să realizeze cât mai multe lucruri și mai ales construcția noului institut pentru care sînt alocate 29 milioane de lei și a cărui cifră de școlarizare va fi de 1.500 de studenți la cursurile de zi și 500 studenți la seral. Se vor înființa noi secții (turnătorie, utilaj tehnologic) și se va intensifica activitatea de cercetare, legată în primul rînd de proiectele de diplomă și în care vor fi antrenați majoritatea studenților. Dar tinerii de aici știu să se distreze, studentește și invitația de a participa la o seară de grupă ne-a surprins și ne-a „bucurat” în același timp.

Atmosfera de veselie și dans ne va rămîne în amintire multă vreme. Ne-am pierdut câteva momente în „infernul de lumină și sunet al discotecii, adevărată dezlănțuire de energie și m-am întrebat împreună cu Boney M. dacă într-adevăr o femeie poate schimba un bărbat. Să părăsești un loc unde te-ai simțit bine, înseamnă să mori puțin, să guști din melancolia dulce — amară a despărțirii.

„Sînt clipe cînd le-adaugi timpului pierdut Atunci, pe cîta cea din urmă

a frunții tale mori,
Simți răzvrătirea degelurilor prinse din nou
în cercul strîmt...”

Ai fost acolo-n margini; acum,
cînd noi neliniști sînt,
Cînd harpele așteaptă să cînte noi eroi...”

Doar cîteva din versurile studentului Mihai Jitariu, a căror sensibilitate te îndeamnă la visare și a căror nostalgie pare născută din oțelul ce se naște și trăiește aici la Reșița.

Talentul studenților reșițeni nu se oprește la cel din domeniul poeziei. Institutul se poate lăuda cu numeroși laureați ai concursului „Cîntarea României” la dansuri populare muzică folk.

Tot aici își desfășoară activitatea o echipă de teatru și nelipsita — brigada artistică.

De nenumărate ori la Reșița a dat spre mindria tuturor, sportivi care ne-au adus țării numai laude. Să nu uităm că Megelea, unul din cei afirmați la Jocurile Olimpice trecute este reșițean, la fel ca și

talentata Teodora Ungureanu, care a cîmpărit aici.

Acum, din rîndurile studenților, se remarcă Ioan Radu, vicecampion republican la judo, iar la tenis de masă Vasile Para. Nici fetele nu se lasă mai prejos, Rodica Vasiliu fiind printre primele cinci jucătoare de șah din țară.

Tinerii de la institutul reșițean încearcă cum, prin acțiuni de muncă patriotică să-și înjghebeze o bază sportivă puternică avînd în vedere că echipele de volei și gimnastică artistică au cele mai îndrăznețe intenții.

Munca acestor studenți, o familie de viitori buni specialiști se intensifică în fiecare zi. Studiază, participă la concursuri cu lucrări din domeniul cercetării științifice, participă la concursul profesional „Traian Lalescu”. Printre ei: Bruno Vilcek, Wilhelm Sisi, Elena Cega, Vintilă Oanea, Constantin Truică.

Oamenii aceștia atît de tineri și plini de speranțe, au încă nevoie de sprijin, ca să-și ducă la bun sfîrșit hotărîrile. Mai au încă nevoie de dotare tehnico-materială, de mai multă atenție poate (chiar dacă e vorba doar de instalarea unui telefon la căminul studentesc).

Reșița viitorului este orașul unei mari realizări, iar ei, studenții de aici, viitorul unei generații bine orientate.

GICU MIRCESCU

Colocviul teatrului studentesc

În prezența unor oameni de artă din București și Timișoara a reprezentanților presei centrale și locale, a vicepreședinților cu probleme cultural-educative ale Consiliilor din majoritatea centrelor universitare, a directorilor caselor de cultură a studenților, a unor studenți și instructori, a avut loc la clubul Universitatea, ediția a III-a a Colocviului teatrului studentesc, fericit prilej pentru dezbate-

rea aprofundată a problematicii mișcării teatrelor studentești.

Din discuțiile care au avut loc și din selecția de piese de teatru și montaje prezentate în colocviu a reieșit pregnant ideea că teatrul studentesc este un teatru de amatori ale cărui virtuți sînt potențate de talent și inteligență creatoare, că el trebuie să fie prin excelență politic, de atitudine și intervenție directă în problematica specifică vîrstei, teatru realist, al adevărului care refuză banalul, experimentalul facil, teatru practicat cu entuziasm, receptiv la nou, un teatru care promovează o diversitate de stiluri, realizat cu minimum de mijloace tehnice și materiale, un teatru care trebuie să fie fenomen artistic și nu instituție. Se impune o intensificare a eforturilor pentru stimularea creației originale studentești, îndeosebi a textului dramatic, o preocupare atentă pentru stimularea dialogului viu, continuu, cu studenții, cu publicul.

Colocviul, care s-a bucurat de prezența unor personalități artistice ca Irina Petrescu, Horia Deleanu, Dan Puican, Gheorghe Leahu, s-a bucurat de o numeroasă participare din partea publicului, spectacolele dintre care amintim cele ale studenților din Sibiu, Brașov, Tg. Mureș, București și spectacolele timișorenilor, cel al arhitecturii și cel al studioului „Thespis” a marcat existența unei mișcări teatrale viabile, puternice.

F. S.

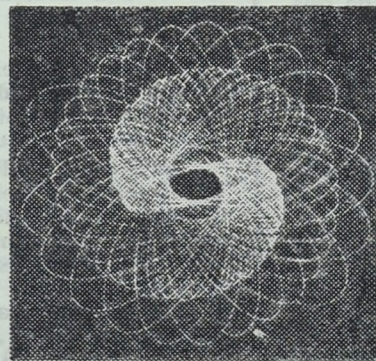
* Bună organizarea timișorenilor și interesantă prezența foii volante „Estudiantina”.

Va fi piine pentru țară!

Ne-a scris fostul redactor șef-adjunct, LIVIU NADIȘ. Simțea nevoia să vorbească cu noi și cu revista. I-am citit scrisoarea cu emoția regăsirii unui coleg și a unui prieten. I-am simțit, încă odată, vorba domoală și caldă, venind de-acolo, de la Peregú-Mare, din cîmpia Aradului, acolo unde cu soția pun umărul la ridicarea agriculturii noastre socialiste: „Țin să vă mulțumesc pentru acest frumos, și nesperat cadou numit „Forum studentesc”. Și, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că l-am așteptat mult. Atît de mult încît pierdusem și speranța că o să-mi pot sătura ochii și inima cu slovele lui.” Regretul părăsirii studenției este evident: „Mie îmi pare că studenția mea a trecut atît de repede. Acum studenții trăiesc un timp de puternică emulație artistică și culturală. Am prins și eu, generația mea, începutul acestui proces, dar n-am ajuns să ne „săturăm” sufletele”. Liviu îi ia apoi pe fiecare în parte și le vorbește. Își aduce aminte de Vali, de Marcel, de Diana, de Costică, de Mircea, de Băcălețe, de Anitte, de Popa 'S... Le vorbește și îi vrea din nou aproape. Amintirile studenției sînt încă vii în memoria lui. Își aduce aminte și de Rodica Timircan și o felicită pentru funcția din viața de asociație: „Doctorii ăștia, ajung toți să aibă cabinete. Noi, agronomii, avem cabinet și noi și noi pe cizme, avem miros de iarbă, dar și miros de grîu copt”. O mărturisire care dezvăluie, din nou, sufletul generos al acestui fiu al Bihorului care nu ne-a uitat și care ne trimite sub genericul „Corespondenți din producție” un material despre oamenii și locurile unde muncește. Îl publicăm în semn de omagiu pentru munca acestui tinăr și a colegilor lui, agronomii, ce-nvăță în bătaia vîntului și mormurul stîns al ierbi profunzimea cuvîntului MUNCA.

G. C.

„Capricioasă primăvară. Bate vînt. Vînt tăios. Se oprește vîntul și vine ploaia. Oricum, la Pecica, primăvara aceasta capricioasă nu poate învinge pricepera oamenilor. Cei mai vechi se autonomesc — gastați, cei noi își caută un nume prin

muncă. Îmi plac acești oameni și plăcerea vine din hărnicia lor. Cîțiva dintre ei au fost studenți la Timișoara: Ioan Oancă, Gheorghe Rena, Carol Iost. Acum sînt șefi de fermă, meșteri de recolte bogate. De fapt, ce înseamnă o zi din viața unui șef de fermă? Greu de spus. Să vedem ce face el într-o zi de primăvară.

În jurul orei 6, șeful de fermă e prezent, deja, la datorie. Deschide stația de radio-emisie și face repartizarea oamenilor. Se schimbă vorbe puține, dar nu lipsește „trec eu pe la voi”. — „A mai căzut un tractor”, spune mecanicul de întreținere. Șeful de fermă cere lămu-

riri și... — „Nu-i nimic, pînă mîine totul va fi în ordine...”

— „Da, ne caută centrul I.A.S.-ului. Spune că vin imediat”. La stația radio aud: „Nu pot să dau nici un tractor, tovarășe inginer-șef, și noi trebuie să plantăm cartofii, să împărțiem îngrășămintele. La cît e teleconferința cu tovarășul director... Bine, am înțeles. La 18,30 voi fi la aparat”. La scurt timp îl aud pe tovarășul director: — „Spuneți-mi ce plantați astăzi. Ferma 1?

— Plantez arpagic manual și după-masă plantez cartofi mecanic — Ferma 2! Dumneatale plantezi ceva?

— Da, plantez arpagic, ceapă și cartofi, toate manual. — De ce manual? — Fiindcă e moale, tovarășe director”.

Și, rînd pe rînd, cele 11 ferme își expun, în cîteva cuvinte, munca pe care o fac. Nici un șef de fermă n-o să spună cîți kilometri face pe zi. Și face destui. Dar poate să vă spună: „Grîul e frumos. Se ridică pe zi ce trece. Va fi piine pentru țară”.

Acum caișii au dat în floare. La I.A.S. Pecica se muncește intens. Cîmpia primește boabe noi. Oamenii I.A.S.-ului știu să respecte pămîntul. În mare parte sînt localnici, din Pecica, Peregú-Mare, Semeac, Nădlac. Cunoșc bine tainele acestui pămînt. Și, mai mult, ei știu cum se fac recolte bogate. Spun simplu: — „Prin muncă, tovarășe...”

În viața unui agronom nu e nimic deosebit. Unora le pare ciudat că primăvara ne prinde în cizme. Dar cizmele acestea au sărutat verdele grîului și vîrfurile brazdelor. A-tita tot...”

LIVIU NADIȘ

„Traian Lalescu” — faza finală

Aspecte de la festivitatea de premiere.
Fotografii de CONSTANTIN DUMA

★

Timișoara a fost de curînd gazda fazei finale a concursului profesional „Traian Lalescu”, secțiunile Mecanică, Rezistența materialelor și Bazele electrotehnicii. Au participat 146 de concurenți, din anul I și II, reprezentînd toate institutele de învățămînt tehnic superior din țară. Concursul a demonstrat, încă odată, temeinicia cunoștințelor acestora, talentul și dragostea față de aceste științe exacte. Spre cîntea școii politehnice timișorene. Publicăm numele lor însoțit de urarea de noi succese în pregătirea lor profesională:

Gheorghe Botea, Dan Cosma, Romulus Mureșan, Ioan Hubert.

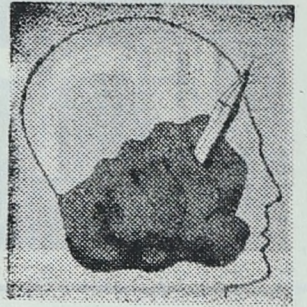
Cealți cîștigători au fost: Dumitru Gheorghiu, Dragoș Daneji, Mariana Rîzescu (C.U. București), Petre Pîntea (C.U. Cluj-Napoca).

Menționăm, de asemenea, comportarea deosebită a întregii echipe timișorene, care a reușit, în final, să ocupe multe locuri fruntașe.

Încă odată, felicitări!

AGENDA

TOMEȘTI

VITRALII PENTRU FEREAȘTRA LUMII

Am intrat în Tomești dimineața pe roua când soarele își zdrărește manta spre a se revărsa pe cerul de sticlă.

Directorul întreprinderii, Francisc Schweller, un sticlăru simplu, trecut prin școala profesională, apoi învățând foarte bine la școala înaltă a sticlăriei românești, 27 de ani neîntrerupt, vorbește despre fascinantă lume de aici, firesc cum ai vorbi despre viață. Aici cei 1600 de oameni ai sticlei sînt fiecare în sine artiști fără pereche și toți la un loc o mașinărie vie, complicată și mult mai exactă decît mașinăriile automate ale nemților și americanilor. Spunînd aceasta nu facem o afirmație gratuită. Sticlarii Tomeștilor respiră, prin paharele lor, ei dau formă materiei incandescente cu suflul. De aceea cei care s-au întrecut cum poate fi reprezentat suflul n-au decît să vină la Tomești să vadă nenumăratele lui forme.

Am încercat să fotografiez, în cuvinte ceea ce se întîmplă sub bolta înstelată a fabricii. Cuvintele însă sînt mult prea statice pentru a reproduce fidel animația. Oamenii sînt nor de electroni în jurul sticlei, încărcînd-o neconștient cu vibrația inimii lor cu frumusețea chipului și gîndului lor. Sticla din vîrfurile machetelor magice (oamenii de aici par straniu dirijori ai unor orchestre nevăzute, supra-puse) plină de zimbet și de tinerețe se învîrtește în pahare de lemn, luînd contururi neastîmpărate, nebănuite.

Deși venind din istorie, sticlăria de la Tomești are vîrsta tinereții, prin fiecare om al sticlei care e, foarte tînăr (media de vîrstă e 23 de ani) perspectivele ei se vîd tot mai înalte.

Un tînăr inginer chimist, de patru ani în fabrică, timișorean cu casă și amintiri în capitala județului, nu mai vrea să plece, din împărăția sticlei pentru nimic în lume. Pentru că aici și numai aici, el și-a găsit împlinirea. Anii petrecuți sub bolta Tomeștilor i-au dat aripi și rădăcini. Se simte adînc legat de cerul acesta mic care se sprijină pe colbane de sticlă. Cornel Medrea e autorul a trei invenții, două din ele vizînd aurul cu care lucrează sticlarii pentru a-și polei sufletul (recuperarea lui din cioburi și transformarea în roșu frumos), iar obținerea sticlei marmoreene, sticlă din care s-ar putea face statui pentru acești oameni dar, nu se fac pentru că ei se dizolvă în frumusețe tot timpul.

Cum se naște sticla e o poveste complicată, meșterii de aici o simt mai bine decît o pot spune.

Ceea ce putem reține e că sticla trebuie limpezită, că ea iese tulbură din flăcări dacă nu se pune în ea o privire limpede, că trebuie să fie transparentă și, să sune, să aibă clinchet. Chiar mi-am zis că sticlele acestea cu forme simetrice ori ciudate pot constitui o minunată orgă în care vîntul de primăvară plin de mireme de flori de câș ar putea cânta simfonii nemaipomenite.

Cei ce lucrează aici de multe ori sînt tată și fiu, soț și soție, frați și surori, din mîinile lor ies zilnic 25 000—30 000 de armonii. Cele 620 de femei dau căldură și exuberanță sticlei, o mîngie și-o înaripează. Frații Gheorghe Pantelimon și Petru Sălăjan, ei singuri ar putea constitui o fabrică, fiind fiecare un artist talentat și priceput. Unul e sticlăru, unul e pictor, iar altul e sculptor.

„Dragostea de sticlărie nu poate dispărea niciodată. Zilnic ai surprize“.

„Sticlăria e meserie și artă, arta transformării nisipului în obiecte utile“.

Dragostea de sticlărie, am adăuga noi, n-are cum dispărea pentru că ea se învață la tinerețe și tinerețea își face din iubire aripi și zboară. Aproape de fabrică sînt căminele tinerilor, satul de fapt e un micro-orășel al tinereții.

De această tinerețe se vorbește în lume. Căci paharele și celelalte obiecte de menaj, care se nasc, în fabrica de la Tomești sînt mesaje despre Români 81% din producție este trimisă pe meridianele globului, în țări în care sticlăria are tradiții (S.U.A., Canada, Austria, Elveția și multe altele). Abia aici nenumăratele forme de manifestare ale sticlei și cristalului de Tomești vor depăși povestea pe care de fapt nu ne-o pot spune deplin decît atunci după ce au ținut între armoniile lor esențe, și flori, și clinchet, numai atunci cînd scapă dintr-o mină neatentă de copil și-și cîntă cîntecul unic de lebdă, fiind se fac cioburi și aceste cioburi devin vitralii pentru fereaștra lumii.

MARCEL SAMANȚĂ

LOVRIN

COORDONATELE UNEI CULTURI SOCIALISTE

Privite în ansamblu, manifestările cu profil profesional, cultural-educativ sau sportiv din comuna Lovrin sînt, în cea mai mare parte, rod firesc al activității tinerilor pionieri, elevi și muncitori.

În legătură cu aceasta, Daniela Popescu, secretara organizației U.T.C. de la Stațiunea de cercetări agricole ne relatează: „Organizația noastră cuprinde un număr de 22 membri, toți tineri capabili, foarte bine pregătiți din punct de vedere profesional și deosebit de activi. Ei au participat la muncă patriotică pe „Șantierul tineretului“, la învățămîntul de partid, la cercetările ce vizează îmbunătățirea plantelor agricole, la activitățile culturale. Referindu-mă la acest ultim aspect, aș dori să menționez faptul că, la ediția întâi a festivalului „Cîntarea României“ ei au fost apreciați pentru buna realizare și interpretare a montajurilor, a dansurilor populare, a cîntecelor de la brigăzile artistice. Dintre toți acești tineri este necesar să menționăm cîteva nume. Este vorba de Elena Dilion, Mărioara Sicoe, Ioan Pan, Gheorghe Petrea, Florica Fițărău, Ion Ban, Mărioara Nișa și alții.

În munca noastră, care nu a lăsat de dorit, am avut colaborări și cu studenții de la Institutul agronomic, veniți fie pentru efectuarea practicii, fie pentru diferite experiențe. Ne-au lăsat o impresie bună și sperăm că legătura dintre Stațiunea de cercetări agricole Lovrin și Institutul agronomic Timișoara se va menține și va deveni mai strînsă“.

Pentru a afla și alte aspecte privitoare la activitățile tinerilor din această comună, am stat de vorbă cu Felicia Selejan, comandantă a pionierilor și președintă a Consiliului comunal. Astfel am luat cunoștință despre strădania cadrelor didactice pentru autodotarea școlii, despre rezultatele bune ale pionierilor, obținute prin muncă patriotică, îngrijirea Parcului comunal, stringerea deșeurilor de fier și colectarea plantelor medicinale. S-a menționat de asemenea existența gazetei „Semaforul“, a unui cerc numit „Atelierul fanteziei“, a intenției de înființare a altuia — cercul de electrotehnică — precum și expozițiile permanente cu lucruri zămislite de mîna copiilor.

Dintre cei care s-au remarcat prin activitățile lor, precum și prin rezultatele la învățătură, consemnăm numele lui Ramona Nany, locuitoare a președintelui Consiliului Național al Pionierilor, Horia Stanciu, campion național la șah categoria 10—14 ani, Rodica Călăman, comandată de unitate, Berta Hugel, Daniela Paraschivoiu și mulți alții.

Nu putem încheia această sumară perspectivă asupra tineretului din comuna Lovrin fără să menționăm cîteva opinii ale lui Ioan Fizitea, directorul Căminului cultural.

„În actuala ediție a Festivalului național „Cîntarea României“ avem înscrise 29 de formații și peste 300 de artiști amatori. Repertoriul l-am îmbogățit, adăugînd genuri noi: muzică folk, recital în grai șvăbesc, grup vocal și muzică populară germană, ș.a.

În prima jumătate a lunii mai, am organizat faza pe comună a „Săptămîinii lovrinene“, ediția a V-a, iar cele mai bune formații au participat și la faza intercomunală.

Am înființat, totodată, Universitatea cultural-științifică, unde se țin cursuri de cultură generală, de tehnică aplicativă și de pregătire școlară. Bilunare, atractive și mai ales instructive, ele au reușit să atragă pînă acum peste 250 de cursanți.

În viitorul cît mai apropiat vom încerca să integrăm un număr mai mare de locuitori în activitățile culturale, să punem accent pe aspecte educative, și asta printr-o activitate programată prin informări despre ritmul de dezvoltare al localităților din mediul rural, prin organizarea, în colaborare cu U.T.C.-ul, a unor seri plăcute, prin asigurarea unei baze materiale a unui club, etc. Sperăm ca toate acestea să nu rămînă doar niște cuvinte.“

A consemnat

CĂTĂLIN ISMAN

ORAȘUL CARE VINE

Făgetul, propus să devină în acest cincinal oraș agro-industrial, are peste 8.000 de locuitori, români, maghiari, germani și de alte naționalități, uniți în muncă și aspirații, legați prin dragostea pentru aceste locuri. La Făget se știe de mult despre ce înseamnă producție globală și cum se depășește ea, noii indicatori economici prevăzuți în această primăvară asimilîndu-se cu ușurință. Pentru că aici există o zonă industrială în permanentă dezvoltare, aici există activități economice neagricole cu perspective. Despre Făget se știe în lume. Nisipul limpede realizat la filiala „Extraceram“ vorbește ca o oglindă de oamenii aceștia, dar și cîntecul lor rămin în ecou atunci cînd răsună pe scenele lumii. Alte unități importante sînt Autobaza, coloana de transport forestier, secția de mobilă care va fi transformată în acest cincinal în fabrică, cele ale cooperativității meșteșugărești și de prestări.

Obiectivele ce se vor realiza în comuna Făget sînt un complex de îngrășare a tineretului taurin, o bază de construcții, lucrări de asfaltare, de alimentare cu apă, 200 de apartamente, o creșă cu 100 de locuri, o grădiniță cu 120 de locuri, un internat școlar. Toate acestea vorbesc despre orașul care vine, despre urbanizare, despre preocupări cetățene.

Viața culturală a comunei e cea a orașului care vine. Oamenii de aici își vor păstra tradițiile, zona folclorică a Făgetului e în izvor care trăiește continuu. Cenaclul literar rivalizează cu cele mai bune cenacluri din Timișoara. Aici activează peste 40 de formații artistice, un cerc de folclor. Dar ce e mai impresionant e că la Făget există o foarte tînără compozitoare de 10 ani, Tania Pîrv, copii-poeti, și copii-pictori, dovadă că flăcări se aprind pentru miine.

Am amintit obiective, realizări dar să nu uităm tinerețea oamenilor Făgetului. Orașul care vine e un oraș de tineri. Tineri ce-și găsesc aici locul firesc, ce învață și muncesc aici, tineri, ce se duc la studii universitare pentru a reveni aici pentru că și la Făget continuu, se nasc împliniri.

Orașul care vine are aripi. Are flori. Are idealuri. Dar mai ales oameni minunați.

MARCEL SAMANȚĂ

Oamenii Autobazei 5 Făget

Ineditul acestui reportaj provine din faptul că într-o comună există una din cele mai puternice autobaze din județ: Autobaza 5 Făget. O titularură care include peste 64 de autobuze și 110 autocamioane. Cifre deloc neglijabile dar explicable în condițiile în care Făgetul cuprinde 11 localități, drumurile deservite de autobază cuprînzînd toată zona Făgetului. Sînt drumuri încă nemodernizate, drumuri care, cu toată priceperea șoferilor produc necazuri. Există la autobază și un sector de reparații, în activitatea căruia își concentrează efortul aproape jumătate din numărul de 110 tineri ai autobazei.

Secretarul U.T.C., Nicolae Ciurescu, îmi spunea că permanenta deplasare a șoferilor dă bătăie de cap activiștilor, în organizarea unor acțiuni comune. Tinerii se încadrează, în schimb, cu vigoare în activitățile cultural-distractive din comună, încercînd de asemenea, cu forțe proprii, excursii ocazionale, joi ale tineretului, acțiuni de muncă patriotică. Atunci mai rămîne să-și desfășoare activitatea profesională în condiții foarte bune. Și o fac cu toții dar mai ales mecanicii Dorel Crăciunescu și Ștefan Szabo și șoferii Aurel Olaru (autocamion), Bujor Drăgoescu (31-TM-2670), Dumitru Luca (21-TM-1937), C-tin Ciorega (31-TM-2390). Oamenii care au înțeles că tinerețea lor trebuie să însemne muncă și dăruire. Personalul autobazei se mîndrește și cu Dorel Brazovan, care, cu mașina de 10 tone a obținut acum 2-3 ani locul întâi pe județ în concursul „Stăpîn pe volan“, cu Ion Poveanu, cîștigător al locului II, pe județ, la concursul de protecția muncii.

Despre tinerii autobazei s-ar mai putea scrie multe. Drumurile grele îi obosesc și le obosesc și mașinile. Seara mai găsesc însă timp să formeze un colectiv unit în care fiecare simte din plin ajutorul celuilalt. Deși există încă o fluctuație mare de șoferi (de la 88 la 64) organizația este încă puternică. Acest fapt se datorează în primul rînd, existenței unui nucleu încheiat, nucleu care dă culoare activității tineretului din autobază. Acel nucleu care nu se înpăimîntă de orarul neobișnuit de lucru, de cursele lungi, de traseul dificil. Acei tineri care nu uită să se comporte civilizată și amabil cu cei pe care-i transportă.

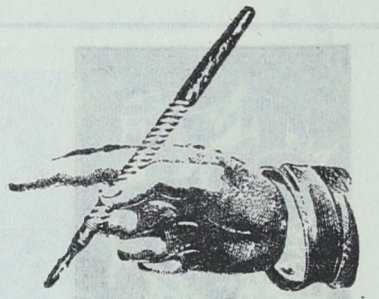
Oamenii Făgetului s-a obișnuit cu șoferii care l-au rîndul lor le-au devenit prieteni. Am călătorit de la Tomești la Făget și de la Făget la Timișoara cu autobuzele de la autobază.

Am constatat cît de adevărate sînt vorbele secretarului U.T.C.: „Oamenii aceștia au învățat, din duritate, să fie buni și omenoși...“ Ce altceva poate mai bine să-i definească pe acești muncitori ai vesnicilor călătorii...

DAN GHEORGHE

CRONICA

Topolovăț

A fi tânăr - un atribut al felului de a gândi

În definitiv, ce înseamnă comuna Topolovăț pentru plaiurile bănățene? În linii mari, una dintre cele mai întinse și mai harnice așezări ale județului Timiș, o comună cu 4370 locuitori și 6 sate: Topolovățul Mare și Mic, Șuștra, Ictar, Budinț, Iosifalău și Cralovăț, cu C.A.P.-uri, o întreprindere agricolă de stat și un S.M.A. O comună care, după cum aflăm de la tov. DIMITRIE OLARIU, secretar adjunct al Comitetului comunal de partid, s-a aliniat anul trecut la a-vuția județului cu zeci de mii de tone de grâu, porumb, soia, obținând locul întâi pe județ cu o producție medie de peste 9000 kg porumb boabe la hectar. Cooperativa agricolă de aici și-a onorat pe deplin contractele la fondul de stat.

★

Dar tinerii comunei? Ei bine, în număr de 1265, aceștia reprezintă aproximativ 30% din totalul populației. „Foarte mulți — aflăm de la tov. Emil Sirbovan, vicepreședinte al Consiliului popular comunal, fost secretar U.T.C. — lucrează la Timișoara sau Lugoj. „Vedeți, noi ne aflăm la mijlocul distanței între aceste două orașe. Tren avem, autobuz avem, așa că avem și naveștiți.”

Oricum, cei 160 care formează organizația U.T.C. a comunei au reușit să se integreze destul de bine în cotidianul localității noastre. Cu tinerii comunei și pentru ei am construit câteva obiective noi, între anii 1975-1977.”

★

Deși fără cămin cultural — activitatea desfășurându-se deocamdată într-o sală din cadrul C.A.P.-ului — rezultatele obținute în faza intercomunală a Festivalului național „Cântarea României”, ediția I-a a fost angrenată fiecare localitate a comunei. Corul mixt de la Ictar-Budinț a obținut locul 3 pe județ, echipa de teatru din Topolovățul Mare, locul 2 pe județ, iar tânăra Ana Jucuța a participat în faza interzonală de la Hunedoara. Și pentru că tot am vorbit de formația de teatru, se cuvine să amintim că aici, arta se propagă atât în limba română, cât și în maghiară, sârbă și germană, că animatorii teatrului sînt cu precădere tineri muncitori și țărani, pe numele lor: Vasile Macavei, Corina Cralovicean, Constantin Robescu sau Letiția Geană.

★

Stațiunea pentru mecanizarea agriculturii reprezintă pentru topoloveni, ca de altfel peste tot acolo unde se plămădește piinea țării, un punct de maximă importanță, locul unde zi de zi se fortifică tot mai mult un colectiv tânăr și harnic.

— Tovarășe inginer Nicolae Goguță, ce reprezintă, de fapt, S.M.A.-ul în cadrul comunei Topolovăț?

— Vedeți dumneavoastră, în condițiile în care comuna noastră a obținut peste 9000 kg grâu la hectar, în condițiile în care avem un C.A.P.

frunțas și sîntem mereu solicitați pentru lucrări de viticultură și pomicultură în alte intercoop-uri din județ, cred că se impune de la sine faptul că S.M.A.-ul nostru a devenit o unitate de nădejde, un colectiv de oameni pe care te poți bizui. N-am fi putut realiza aceste lucruri fără tinerii pe care-i avem aici, fără elanul lor.

VIOREL CONDURACHE s-a născut pe aceste meleaguri acum 26 de ani. Angajat din anul 1973 la stațiunea de mecanizare, a devenit în scurt timp un exemplu. „Mi-am dus întotdeauna toate sarcinile la îndeplinire, și am căutat să-mi însușesc mereu, în întregime cunoștințele profesionale, absolut necesare, pentru că, aici la noi se execută reparații capitale pentru toate unitățile din județ. Preocupările sale nu s-au oprit în acest punct. Fiind singurul electrician autorizat, a căutat, în permanentă, să-i formeze pentru această meserie și pe tinerii din cercul cu care el lucrează, și rezultatele au început să apară. Dacă a avut de-a face cu studenții? Desigur. „Acum 2 ani au fost în practică pe aici, și mi-a plăcut că s-au interesat, au fost preocupați, să afle multe lucruri în legătură cu meseria de mecanic. Eu aș dori să fie o colaborare mai mare între studenți și muncitorii, deoarece, imbinând teoria lor cu practica noastră, putem realiza multe lucruri frumoase.”

IOSIF JURJ, cu un an mai tânăr decât colegul său, este mecanizator. Ardelean, din comuna Scărișoara, lucrează de 5 ani în unitate. Consideră că în primul rînd este necesară în orice meserie o bună pregătire profesională. Și asta, deoarece tot ce deprinzi prin teorie, poți să aplici oricînd în practică. Mereu am căutat să mă comport în așa fel încît toți cei care mă observă să poată fi conștienți că au pe cine urma. Oricînd ascult păsurile colegilor și nu-i las niciîncă, atît cît îmi stă în putînță, să rămînă cu problemele nerezolvate.”

Locul de frunte pe care-l ocupa acest tânăr în cadrul unității este ilustrat și de utilajele care-i sînt încredințate. De doi ani lucrează pe o combină „Gloria C-12” și o semănătoare „S.P.C.-6”. Este de părere că lenea și chiulul, neajunsurile care vin din partea celor certați cu munca pot fi îndreptate, numai prin atitudinea fermă și combativă a colectivului în mijlocul căruia acționează aceștia. Propuneri? „Dorim cu toții să se țină studii și ședințe de pregătire cu tinerii mecanizatori mai slabi în meserie, deoarece astfel se învață foarte mult

Ne lipsesc și cursurile de circulație pe drumurile publice, și aici sînt mulți tineri care ar vrea să dea examen pentru permisul de tractorist-rutier.”

★

Nu am putea încheia acest reportaj fără un îndemn: dacă pașii vă vor purta vreodată prin cîmpia bănățeană, încercați să vă abateți preț de câteva ceasuri și prin comuna Topolovăț. Și dac-o veți străbate de la un cap la celălalt, privindu-i în ochi pe oameni, cunoscîndu-le și ascultîndu-le destăinuirile, veți afla multe lucruri despre o așezare ce întruchipează cîte puțin din fiecare atribut al muncii și bunăstării de pe aceste meleaguri.

MIHAI JUNEĂ

Beregsău

Locul oamenilor entuziaști

Soarele se-ascunde în spatele norilor. Trenul străpungea pilcurile de ceață așezate peste pieptul cîmpiei. În stînga se zărea din cînd în cînd cîte-o așezare care apoi se pierdea aiurea sugerîndu-ne cu trăsături de penel realitățile locului. O-pintindu-se locomotiva se oprește în gară, suierînd.

În partea dreaptă cîteva grajduri albe printre care alergau oameni de colo-colo formau ferma I.A.S. Becicherecu Mic.

Puțin în urmă se ghicea satul Beregsău așezat perpendicular pe calea ferată. Un sat bănățean ca oricare altul, cu strada principală lungă și largă, străjuită de copaci și de case noi, despărțite între ele de porți de fier forjat. În centru dispensarul, o veche clădire cu ziduri groase puțin mai în spate școala nouă, iar mai încolo alimentara și bufetul. În sat, liniște, sătenii plecaseră de dimineață la muncă, doar de la școală se auzeau risete și glasuri de copii. O țărancă pe ulița mare ținea într-o mînă un tranzistor pus la maxim. Ceața se mai ridicase. În depărtare țîșneau din întinsul șesului cîteva clădiri de beton. Ne-am îndreptat într-acolo atrași de apariția neașteptată a coloșilor de fier, beton și sticlă. Am lăsat în urmă gara pustie și-am ajuns în dreptul I.P.N.C.-ului. O moară imensă care ne-a întîmpinat cu uruiul răgușit al transportoarelor automate. Aici se prelucurează furajele pentru I.S.C.I.P. Beregsău, ferma etalon pe țară, renumită prin creșterea porcilor. Ferma se pierdea parcă în imensitatea cîmpiei desenînd prin paralelipede lungi adăposturile pentru animale.

Am cunoscut aici oameni entuziaști, tineri plini de bunăvoință și de dăruire. O colectivitate eterogenă prin diversitatea profesiilor (agronomi, veterinari, economiști, constructori, electroniști), dar atît de omogenă prin idealurile și năzuințele comune, prin munca lor! Conducerea biroului U.T.C. s-a dovedit o gazdă primitoare, iar secretarul, medicul veterinar Sorin Popovici, o cunoștință plină de atenție și tact. I.S.C.I.P.-ul are 54 de membri U.T.C. care formează majoritatea lucrătorilor de aici. Puțini pentru o fermă de proporțiile celei în care ne pierdusem parcă în urma plimbării noastre. Dar dacă ne gîndim că o singură persoană îngrijește sute și chiar mii de porci, nu ni se va mai părea o cifră neglijabilă.

Am pornit împreună cu medicul Popovici să vizităm mai întîi maternitatea, îmbrăcați în halate albe și încălțați în cizme dezinfectate. Cele 10 hale modernizate stăteau așezate de-o parte și de alta a aleilor printre spații verzi și flori. Aici porcii de la fătare rămîn în boxe pînă la livrare în îngrășătorii. Sistemele de creștere supraetajate sînt cele mai moderne, furajarea se face în baterii prin transportoare cu noduri, curățenia perfectă și-meste. Automatizarea a prins aici rădăcini adînci. Ventilația, curățenia, furajarea sînt operații de bază ale acestui adevărat proces tehnologic, în bună parte mecanizat ori comandat de circuitele de automatizare.

Metișii (rasa de porcine crescută aici) stau aliniați în boxe sub privirea atentă a îngrijitoarelor.

— „Femeile sînt cele mai indicate în astfel de munci, mai grijulii, mai atente — ne mărturisește însoțitorul nostru. Munca lor este grea dar le oferă satisfacții pe măsura eforturilor.”

Nimerisem chiar în pauza de prînz. Femeile stăteau așezate într-o sală lecturînd ziare. Tocmai serviseră masa la cantina întreprinderii.

Maria Cucos, Ileana Brașoveanu și Maria Marincov comentau un articol din

„Scinteia”. Le recunoscusem. Fotografii lor erau afișate la gazeta de perete printre cele ale frunțășilor în producție. Maria Marincov, frunțășă pe „Complex” ne-a privit printre genele lungi etalînd pe față stropită cu petale sîngerii un vădit interes: — „Sînteți ziaristi? Aici aveți ce vedea. Sîntem cei mai buni din țară și muncim cu plăcere. N-o să mai întîlniți în altă parte ceea ce-ați văzut aici. Întrebați-l și pe tovarășul Popovici. Noi nu ne putem plînge de nimic, ni s-au creat toate condițiile.”

— Este adevărat, intervine medicul Popovici, organizația de partid, organizația U.T.C. și conducerea I.S.C.I.P.-ului oferă lucrătorilor noștri condiții deosebite de muncă și odihnă. Autobuzele puse la dispoziția lor îi transportă în sat unde locuiesc în clădiri noi și confortabile. Se organizează acțiuni complexe de petrecere a timpului liber și de educare prin muncă și pentru muncă. Elanul și inițiativele lor, micile inovații la locul de muncă sînt dovada certă a climatului sănătos în care-și desfășoară activitatea.”

— Sînteți de la „Forum”? Vă cunosc, eu sînt student la Agronomie, în ultimul an și lucrez aici pentru examenul de stat. Pentru orice student locul ăsta poate însemna a doua facultate. Voi aplica negreșit în meseria mea viitoare tot ce-am învățat aici.

Am plecat cu părere de rău din mijlocul noilor noștri prieteni însoțiți de Doina Ibric (economistă, locțiitoare U.T.C.), de medic și de mai vîrstnicul Emil Bidrene care era, din cele deduse de noi, un fel de părinte spiritual al veselei comunități de aici.

În biroul puternic luminat de soarele care-și făcuse loc printre norii arțăgoși adunați a ploaie am avut o clipă de răgaz și am aflat cîte ceva despre gazda noastră.

A terminat facultatea la Timișoara acum 3 ani. Și mai visează încă la anii frumoși de studenție. Visează în clipele de răgaz cînd munca istovitoare îl obligă să se întindă într-un fotoliu și să-și aprindă un „Amiral”. Chipul său exprimă o mare înțelegere față de oameni. Mici cute i s-au adunat deasupra frunții sugerînd zilele de adîncă înfruntare cu greutățile și problemele meseriei. De la prima privire cu care l-am surprins la începutul vizitei noastre am asociat cu persoana lui însușirea de activist.

Ne-am strîns mîinile și ne-am despărțit cu gîndul la o întîlnire viitoare. În drum spre gară am fost atrași de o clădire nouă și cochetă: „Grădinița cu program redus Beregsău”. De sus ajungeau pînă la noi risete dragălașe de copii. Parcă-am intrat în țara piticilor. În țara unor pitici harnici și ordonați ce și-au croit totul în miniatură: măsute și scaunele, băncuțe, paturi mici cu perne dantelate pe margini, chiar și televizorul era parcă în miniatură.

La intrare ne-a întîmpinat un „bună-ziuă” prelung și pițigaiat. Micuții îmbrăcați în costume de sport verzi se-aruncău cu satisfacție pe saltele ori se cățărau pe spaliere miniaturale ale „sălii de sport”. Din sala de mese pătrunde un miros de sarmale care le mai tăia entuziasmul gîndindu-se la mîncare.

Se apropia ora cînd trebuia să ne despărțim. Gara se-nveselise parcă, deși afară ploua des. Sătenii așteptau trenul de Timișoara făcînd glume pe seama lui.

RADU MATEI TODORAN

Tinerii de la Electrotimiș

Tineretea înseamnă pentru noi cei de azi mai mult ca oricând muncă, iar munca înseamnă împliniri și vise. Poți simți pulsul neîntrerupt și clocotitor al muncii și tinereții văzându-i pe cei ce muncesc la tot atât de tinăra întreprindere „Electrotimiș”.

Au venit aici din toate colțurile țării, au urmat școli profesionale, licee de specialitate, ori s-au calificat la locul de muncă învățând meserii noi și interesante.

Pe Nacu Augustin președintele comitetului de cămin de la Electrotimiș l-am găsit după orele de muncă după cum era și firesc printre tineri preocupându-se de problemele ce se ivesc zilnic într-o casă mare cu o familie numeroasă de aproape 1000 de suflete.

— De la bun început vă spun că marea majoritate a muncitorilor din întreprindere sînt tineri, peste 90% au 20—24 de ani. Muncim și trăim împreună, iubim munca, viața și tot ce ne înconjoară. Cele patru cămine ne oferă condiții excelente de cazare. Sînt așa cum vedeți, le întreținem și gospodărim singuri. Aici este casa și masa noastră. Avem echipe de meseriași care efectuează micile reparații după orele de program, tot noi sîntem aici care întreținem și facem curățenie. Vă invit să vizitați căminele și unele camere.

Curățenie exemplară, ordine și multă, multă liniște. Umblăm cu atenție spre a nu tulbura odihna celor ce se odihnesc, sînt tineri care lucrează în trei schimburi.

Constantin Ana are 20 de ani, este de lângă Botoșani și a învățat în Timișoara meseria de electrician. Ii place meseria, și iubește munca. Aici la Timișoara are foarte mulți prieteni și prietene. Locuiește într-o cameră aranjată cu mult gust alături de prietena ei care era în schimbul doi.

Pe Gheorghe Chiș, tot electrician, secretarul organizației U.T.C. IV Utilaje l-am găsit citind. Stă în cameră împreună cu fratele său. Amîndoi urmează liceul la seral. L-am întrebat care trebuie să fie calitățile unui tînăr muncitor de la Electrotimiș.

Ca să fii muncitor în această modernă întreprindere trebuie să ai o bună pregătire profesională, temeinice cunoștințe de desen tehnic și fizică, precizie mare în executarea pieselor. Producem mașini de mare finețe și precizie, în special prototipuri de mașini: mașini de lișat, mașini de testat, mașini de electroeroziune unde precizia executării pieselor este de ordinul micrometrilor.

Alături de un colectiv de tineri din întreprindere lucrez în prezent la o instalație de sudură cu microplasmă pe bază de argon, o instalație foarte necesară economiei naționale care în prezent o aducem din import. Ne iubim meseria și este normal ca ceea ce producem să fie de calitate. Alături de tinerii din organizația pe care o conduc căutăm să dăm această valență produselor ce se nasc și prind viață sub ochii și miinile noastre.

I-am văzut la ei acasă, acolo unde trăiesc și se bucură de tinerețea lor. Cămine noi cu holuri și coridoare plăcute, foarte curate (tot prin autogospodărire), camere cochete, aranjate cu gust.

Ce fac în timpul liber? Joacă fotbal, volei, merg la spectacole, la dans sau citesc (Am putut vedea pe cîteva rafturi cărți ce apăruseră în librărie cu o zi două înainte).

Au lansat o inițiativă interesantă: „În fiecare cameră o carte politică”, după care vor organiza un concurs pe teme politice și istorice.

Se pregătesc intens pentru cea de-a doua ediție a Festivalului național „Cîntarea României”. Sînt participanți cu rezultate foarte frumoase în olimpiada strungarilor și frezorilor. „Strungul de aur” este în posesia tînărului Laurențiu Clopoșel pe care nu am reușit să-l întîlnim fiind în timpul programului de muncă.

Pe terenul din spatele căminelor vor amenaja prin muncă patriotică o bază sportivă.

Ce le lipsește aici? Simt nevoia unui club în care să se poată întîlni la discotecă, la concursuri ori seri de poezie.

I-am întrebat dacă nu se simt singuri aici? Au zîmbit și ne-au spus:

— Într-o familie așa de mare cu peste trei mii de tineri, te poți simți singur?

Aceștia sînt ei, colegii noștri de generație, care știu să trăiască cu demnitate și mai ales nu uită că sînt tineri. Sînt la fel ca întreaga masă de tineri ai patriei noastre, tineri ce-și doresc ca ziua de mîine să fie mai luminoasă, ca soarele să stră-

luccească tot mai tare, la fel pentru toți. Sînt tinerii ce-și doresc lucruri simple dar mărețe și care se pot realiza numai prin munca noastră strîns unită și înfrățită în jurul călăuzitorului înțelept al clasei muncitoare, Partidul Comunist Român.

TRAIAN IANEȘ
IOAN BONTAU

Mozaic urban

Pe b-dul Republicii, există un chioșc unde se vînd măricei. În ultimul timp, el a devenit solicitat din ce în ce mai mult, în primul rînd datorită calității produselor sale. Mai există, de asemenea, avantajul că vînzătorul nu este nevoit să utilizeze cîntarul, în acest fel reușind să servească prompt cumpărătorul, acesta plătind o sumă fixă, respectiv trei lei. Cu toate acestea însă, chioșcul continuă să rămînă singurul de acest fel din oraș. Ne întrebăm firesc: pînă cînd?

La „Alimentara” de vis-a-vis de bufetul „Expres”, în condica de sugestii și reclamații găsim: „De ce tov de la raion cu plata la vînzător nu vrea să-și spună numele și nu are ecuson cu numele în piept? De ce încasează în plus sume? pentru teamea oi 0,665 kg a cerut 17 lei ca apoi să spună că-i 16 cînd de fapt 0,67×23=15,41 lei solicitînd condica mi-a răspuns că nu o are. Chemînd responsabilă, mi-a răspuns că-i plecată în oraș!? Am întrebat-o cum o cheamă și a refuzat să spună! Solicit ca prezenta sesizare să fie adusă la cunoștința INSPECȚIEI DE STAT, în caz contrar o voi face eu la toate organele competente. Așteptăm răspuns. Ilie Mioc.”

Comentariile noastre sînt de prisos. ● De foarte multă vreme „Ceaprazăria” de pe b-dul Tinereții nr. 16, unitatea nr. 13, nu are absolut nimic în vitrine. Credem că ar trebui să se acorde o mai mare atenție și asupra acestui aspect ce vizează frumusețea orașului.

CĂTĂLIN ISMAN

Un liceu avînd ca emblemă frumosul

Liceul de Arte plastice din Timișoara este singurul liceu din țară cu profil de estetică industrială (design). În principal, elevii acestui liceu au o multitudine de preocupări începînd cu conceperea și proiectarea unui simplu afiș, ilustrația sau coperta unei cărți, a unui sistem de afișaj, pînă la proiectarea unor prototipuri de mobilier, obiecte de uz casnic sau personal, sau a unor produse industriale. Una din problemele permanente pentru ei o constituie estetica mediului ambiant: interiorul, strada, orașul sau efectuarea unor experimente de organizare plastică și funcțională a mediului natural. Realizarea acestora nu se poate face numai prin modalitățile clasice ale plasticienilor: culoare și desen, ci ele presupun cunoștințe tehnice, electronice, matematice, arhitecturale sau de psihologie socială, avînd scop final imbinarea utilului, a funcționalului cu esteticul. Dintre realizările lor pot fi amintite: fresca de la cofetăria „Piticul”, Teatrul de păpuși, Policlinica de stomatologie infantilă, Liceul de informatică, iar pentru viitor o alta la Institutul de medicină, afișe pentru Liceul de muzică și Teatrul școlar, ambalajul unor produse de la ELBA sau amenajarea plastică, cu panouri și grafice, a Căii Buziașului și Călea Șagului. Și nu numai atât. Iubesc cu pasiune poezia, muzica, teatrul. Și tinerețea...

TRAIAN IANEȘ

Reportaj în două reprize

● A fost o perioadă în viața tineretului timișorean cînd toate drumurile duceau spre un loc viran, pe atunci, în preajma stadionului 1 Mai; muncitori, studenți, elevi, au pus mina pe unelte începînd construcția unui edificiu care va deveni al lor, al tinerilor: Casa Tineretului.

După cîțiva ani, iată, parcurgînd acum drumul de la stația Cluj spre „Casă”, fără să vrei te fură amintirile. Fiecare dintre noi am pus atunci, pe șantier, un strop de vis, de candoare și de fantezie în munca noastră.

● Și tot prin comparația ieri-azi, ajuns în fața ei, parcă nu-ți vine să-ți crezi ochilor. Încadrată

arhitectonicii cartierului, arată atît de elegantă și tinerească încît te întrebi: „O fi răsărit peste noapte?” Privești la basorelieful de pe frontispiciu și iarăși te fură amintirile...

Nu e oră de vîrf (jocurile mecanice merg în gol), iar într-un colț „Clasic XX” în formulă nouă își acordează „sculele”.

● Ora 18,20. Incep cu sala de spectacole. Un număr de tineri asistă la o repetiție a „Dialogului pe aceeași scenă”, acțiune cultural educativă interesantă în care se vor înfrunta Școlile generale 9 și 19.

● Ora 18,30. La etajul I funcționează biblioteca care, deși are numai secție de împrumut, a venit în întîmpinarea cerințelor cititorilor instalînd cîteva mese în interior pentru cei ce doresc să consulte acolo o carte, o revistă... „Avem peste 10 000 de volume — spune bibliotecara de serviciu Olga Popovici — și 1 150 de cititori: muncitori, elevi, studenți, intelectuali, funcționari. Cifra titlurilor împrumutate de la începutul anului depășește 13 500. Am organizat de asemenea peste 50 de acțiuni cu caracter politico-educativ, cultural, recitaluri de poezie, concursuri tematice, expoziții de carte, etc.)

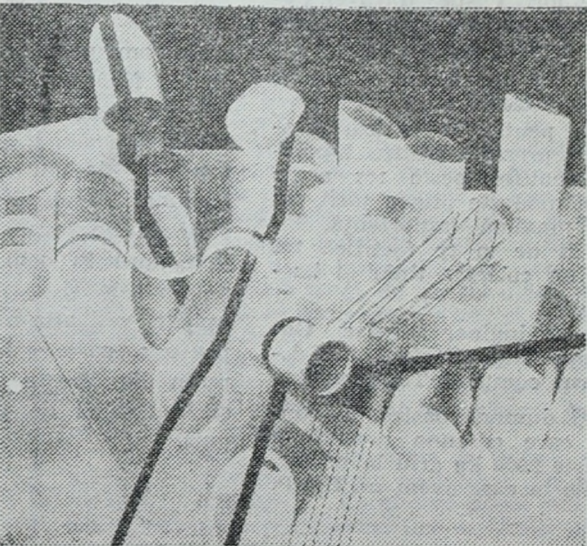
Există și o condică de sugestii. Răsfoind-o, am constatat că e... imaculată. Înseamnă că toate merg ca pe roate!?

● Ora 18,50. Etajul al II-lea. Aceeași curățenie domnește peste tot. Prima imagine: rotonda unde repetă echipa de dans modern. Deasupra, o cupolă de sticlă pe care s-a cam depus praful, împiedicînd astfel o optimă luminozitate.

● Ora 19,10. Îl invit la o discuție pe tov. Gh. Galetin instructor cultural. „Desigur, după un an și ceva mai sînt destule de făcut. În primul rînd, deși foarte frumoasă, casa nu e destul de funcțională”. „Adică?” „Izolarea fonică nu este ideală. Și aceasta cu atît mai mult cu cît avem un program foarte încărcat. Funcționăm cu trei secțiuni — politico-educativă, culturală, științifică — însumînd 14 genuri de activități. Pe săptămîină trec prin casă c.c.a. 6 000 de tineri. Apoi avem și dificultăți de alt ordin”. „De exemplu?” „De un an de zile am plătit costumele de dans, dar cooperativa „Arta Populară” nu a onorat nici pînă acum comanda. Așa cum alții au visat această casă a tinerilor, eu am visat să am un ansamblu folcloric puternic. Din păcate trebuie să împrumutăm de la alte instituții, costumele”.

● Ora 19,36. Din nou în sala de spectacol. Echipa de teatru se află în plină repetiție. „La ce lucrați?” „Un examen greu”, piesă a autorului sovietic Simelnikov cu o tematică constantă a repertoriului nostru: tinerețe, responsabilitate, muncă”. „Deci al cîtelea examen al stagiunii permanente este?” „Al șaselea”. „Ce vă atrage la această echipă (pe care de altfel a-ți înființat-o?” „Dragostea acestor tineri de a ști, de a învăța, de a cunoaște!” „Compoziția e destul de eterogenă”. „Da, dar un regizor” (scrie în paranteză că eu sînt actor!) trebuie să fie ca un tată cu mulți copii pe care trebuie să-i aranjeze în așa fel încît fiecare din ei să creadă că e cel mai bun”. Insist: „Ce vă leagă de Casa Tineretului?” „Ea e a doua casă a mea!” „Și prima?” Răspunde fără ezitare: „Teatrul național!” „Bine, dar în buletin ce scrie?” „Un cămin de lângă Fabrica de lapte. Înainte de a pleca te rog să notezi numele copiilor mei”. „De acord”. Deci, acești tineri, care repetă de trei ori pe săptămîină, după orele de serviciu, se numesc Carmen Măriuță, Carmen Popovici, Ilie Spăimuș, Liviu Pirvan, lista ar putea continua...

● Toată lumea știe că vinerea este ziua studenților. Era firesc să aflăm unde se desfășoară vreo acțiune studențească. Dar răspunsul vine prompt

și negativ. De abia tel nu am găsit... Este deci firesc să este caracteristică denților la acțiune Gh. Galetin. Iar cit „Studenții sînt mior de cultură”. Din motiv obiectiv! latură, dar...

● „Demonul” etc. Rodica Gordia mă însoțește și afîm mai mulți ar fi fost întîmpla uneori lui

Intre timp s-au „Vin aproape zilnic, mă simt foarte bine, multe lucruri care rării, ar trebui să le tulbură momentele Arvinte, muncitorii păcate nu există în o

La plecare, privim am simțit un gust ploaia de primăva,

● Din nou desprîndenților este foarte lică. „Care credeți primul rînd conducere sitar nu popularizată este a tinerilor din face afișe speciale să vină cît mai mult, nentizarea contactului, așa cum o cer și doam

De la „a dori” drum. Din păcate tat la un bal al și spectacole sportive tensă colaborare de responsabil comisiile la rezultate bune, comisiile culturale onorează cu colab Nagy, directoarea

● În acest moment ani” rîsună. Se of Dar iată că print blitz, l-am găsit pe

● Bosu, pe nume venit o tristă celeb la toate ceremonii poză.

Proliferînd injur curenții”.

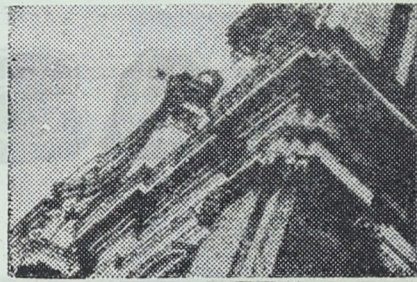
De autorizație. ilegal ceea ce face în fața biroului dîr că i s-au confiscat degeaba. Cum vin ganele de ordine n

Sigur că cele obs preponderent. Cel Casei, așa cum dea fi mai cunoscută, un adevărat centru cultural și științific

● Este evident că nă devine, pe zi e cație și cultură nicipiu. Facem, denți pentru o poa acești tineri cu car vor fi viitorii lor co

N.R. Ca un arg nahul articolului, șurute sau în curs retului: 6 aprilie: poran și tînăra gen „Cine știe cîștigă” U.T.C.?”; 14 april: gstea esența de ba participanți elevi e aprilie: Preselectie lul de muzică popu „Religia — față-n tale ale lumii conte tacolul Casei sindic

Cu inima și mintea veșnic tinere

Mama mea este țesătoare...

teatru „Drum spre viață”; 29 aprilie: Spectacol de gală al formațiilor artistice ale Casei, dedicat zilei de 2 mai, spectacol dat la Sala Olimpia; 30 aprilie: Dialog pe aceeași scenă; 1 mai: Carnavalul tineretului.

Alte acțiuni, în afară de cele permanente, desfășurate în luna aprilie: Vernisajul de deschidere a expoziției de pictură dedicată zilei tineretului, „Salonul de primăvară”, ediția I-a; Simpozionul „Muzica și tineretul”; Întâlnirea cu toți participanții pe șantierul național ale tineretului; Participarea ansamblului folcloric la filmările pentru spectacolul televiziunii din 2 mai și pregătirile pentru participarea la Festivalul european de folclor de la Graz (Austria).

Flori de mai pe meleaguri bănățene

Comitetul județean Timiș al U.T.C. și Consiliul județean Timiș al sindicatelor organizează un festival concurs de muzică populară, intitulat „Flori de mai”, manifestare desfășurată sub egida Festivalului național „Cântarea României”, înscrisă în sfera preocupărilor pentru depistarea, formarea și afirmarea tinerilor talente în domeniul creației și interpretării cîntecului popular, valori ale bogatului tezaur folcloric românesc, promovarea creațiilor populare ale folclorului contemporan — cîntece de viață nouă — care prin conținutul lor reflectă viața liberă și fericită a poporului nostru. El se desfășoară în perioada 15 aprilie — 7 mai cuprinzând 3 etape: preselecție, zonă și etapa pe județ. Etapa de preselecție și cea pe centre, desfășurată pînă în 30 aprilie, cuprinde confruntări în zone de bogată și puternică tradiție folclorică: Tomești, Buziaș, Sînicolau-Mare, Deta.

Festivalul va fi finalizat prin spectacolul de gală din ziua de 9 Mai, de la sala „Olimpia”. Soliștii vor fi acompaniați de orchestra ansamblului folcloric „Banatul”. El se adresează tuturor tinerilor, muncitori, țărani, intelectuali, elevi, studenți, indiferent de naționalitate. Interpretarea în concurs constă din 3 probe: o baladă sau doină (fără acompaniament), o recitare și un cîntec cu acompaniament.

Festivalul „Flori de mai” se anunță, de pe acum, ca o inițiativă tinerescă, care va da roade bogate în largul proces de educare a maselor.

DANA STERIAN

Frumusețea parcurilor timișorene vorbește și despre munca elevilor din liceele timișorene care îngrijesc și întrețin, cu dăruire și pricepere, farmecul acestor „grădini”...

Ioan Popovici are 26 de ani și lucrează ca electrician în secția de utilaj metalurgic. A venit la I.M.T. cu șase ani în urmă, descinzînd tocmai din Crasna-Leuca, de pe meleagurile Botoșanilor.

„Am venit aici să învăț carte, să fac o școală, să-mi aflu o meserie” — ne spune el. „Tata e tractorist, mama lucrează la C.A.P.-ul din sat; ei mare lucru nu au putut să-mi dea. Bani cît să-mi ajungă vreo săptămînă și poavața ca să mă port așa cum s-au trudit ei să mă învețe, așa cum m-am deprins de la oamenii și de la obiceiurile noastre. Și tot ei mi-au mai spus că, oriunde m-oi așeza, să-mi fac prieteni buni și să iau aminte la alții, căci nimeni nu valorează mare lucru de unul singur.

Acum, după atîta timp, pot spune că am prins rădăcini în orașul ăsta, în I.M.T., în secția mea. Meseria e bună. Tot ce am dobîndit mai bun, aici am dobîndit.

Dar mai trebuie să spun că acest colectiv în care lucrez e admirabil. El m-a călit și tot el m-a educat.

Nu cred că aș mai putea pleca de aici știind că toți tovarășii din secție îmi sînt prieteni”.

Octavian Rada, 25 de ani, rectificator la secția sculărie, a venit din județul Vâlcea, de la Vaideeni.

„Evident, am venit ca oricare altul să realizez ceva. Pe de altă parte, voiam și eu să cîștig un ban, să intru în rîndul oamenilor, să nu mai cer de la tata. Și cred că ceva-ceva am realizat din moment ce, după numai doi ani, maistrii mei spun că am devenit un foarte bun meseriaș.

De curînd am fost ales președinte de cămin. Așa am început să învăț că trebuie să ai grijă de fiecare, că trebuie să cunoști oricare bucurie a colegilor mei, că trebuie să-i ajut și să-i ocrotesc. Îndatorirea aceasta mă face, uneori, să mă simt ca un... tată! Poate că afirmația vă surprinde, dar cred că ea definește exact reparturile noastre cu tovarășii nou veniți în uzină, în cămin. Astfel, nici nu s-ar putea. Cu doi ani în urmă, am fost primit și eu, cu aceeași prietenie și căldură, în mijlocul acestui apreciat colectiv de muncă”.

Doouă virste aproape identice. Două destine paralele, cu nimic ieșite din comun pe platforma industrială a I.M.T.-ului.

Nu am făcut altceva decît să consemnăm cît mai fidel aceste cuvînte rostite la o recentă acțiune culturală organizată de către organizațiile U.T.C. din I.C.P.M.R.T.U. și I.M.T.

La fel de bine am fi putut consemna cuvintele inginerului Horia Rusu, ale dactilografiei Mia Duțu, sau ale proiectantului Mihai Turcu. Toți trei foarte tineri, toți trei activiști ai organizației de tineret a Institutului de proiectări. Cuvintele lor ar fi însemnat, practic, același lucru: în aceste unități economice, contează omul, evoluția sa, destinul său regăsit în fiecare nouă zi de muncă.

Inginerul Mihai Rusu ne spune, de altfel, că, imediat după repartizare, a fost foarte mirat de faptul că, la noul său loc de muncă, nimeni „nu face caz” de funcție. Abia pe parcurs a aflat că, lucrînd într-un institut ale cărui proiecte fiind livrate în marea lor majoritate unui institut de profil I.M.T.-ului, „nu poți învăța stînd”, ci numai dintr-un permanent contact cu muncitorii, la bancurile lor de lucru, în inelele secțiilor unde ideile de pe planșetă încep să prindă contur.

„De fapt — conchidea el — acolo am învățat că nu funcția contează, ci cunoașterea temeinică a profesiunii, pasiunea comună, spiritul de echipă, și că multe, foarte multe dintre realizări se datorează, în primul rînd, excepționalei coeziuni a personalului, de la director la lăcătuș”.

Am întîlnit atunci și doi admirabili secretari U.T.C.: Ion Lațcu și Radu Pițan. Primul este secretarul celei mai mari organizații U.T.C. dintre unitățile economice ale județului — cea de la I.M.T. Al doilea reprezintă cea mai tînără generație de proiectanți ai I.C.P.M.R.T.U.

De mulți ani ei se află la originea multor inițiative și a multor realizări cu care se mîndresc aceste unități de frunte ale industriei timișorene. Tot timpul printre tovarășii lor de muncă, tot timpul receptivi la problemele pe care le ridică viața și activitatea acestora.

Ce ar mai fi de adăugat? Că drumul de la barieră, la noua poartă a I.M.T. trece pe sub castani?

Că acești castani par a nu îmbătrîni niciodată? Ori mai degrabă că aici, indiferent de anotimp, istoriile la zi se scriu cu inima și mintea veșnic tinere.

V. L. VIȘAN

Cînd am pornit la realizarea acestui reportaj, mi-am adus aminte, cu nostalgia firească, de cărțile de școală în care am văzut desenată, pentru prima dată, o țesătoare. Mi-a plăcut povestea ei, am îndrăgit și fetița aceea care spunea cu mîndria virstei ei fragede: „Mămica mea este țesătoare!”

Intrînd pe porțile întreprinderii textile Timișoara, mi-am dorit ca eroinele mele să semene cu poza din anii copilăriei. Și dorința mea a fost împlinită.

Sînt fete tinere, pline de viață și încredere în munca lor, „înțelegătoare, disciplinate și conștiințioase” cum le caracterizează tovarășa Lucreția Săbău, secretara Comitetului de partid din întreprindere. Aici, în întreprindere, ele alcătuiesc majoritatea.

Cenaclul literar „Nicolae Labiș” cuprinde 15 dintre cei mai talentați membri, printre care Vasile Iacoban, secretarul cenaclului și Elena Bogorean, secretara U.T.C. Adesea, sînt invitați să participe poeți și prozatori cunoscuți pentru a împărtăși din experiența lor, astfel încît întrunirile membrilor să fie cît mai interesante și mai plăcute.

Aici ființează destul de bine cotatea o echipă de handbal la nivel de municipiu și una de popice, componentă a diviziei A. Tinerile reprezentante la concursul de pregătire militară au obținut de două ori locul I: pe municipiu și pe județ.

Tot locul I, dar pe țară tot de două ori consecutiv l-a obținut filatoarea Maria Brejdoiu la Concursul „Mîini măiestre”, actualmente laborantă. Întotdeauna gata de a se perfecționa în pregătirea profesională, mulți tineri urmează cursurile seriale ale liceelor industriale de profil sau ale unor facultăți.

Printre frontașele în producție se numără Gheorghîța Naicea, Tatiana Enache, Ortața Para, Baștica Ciurea, Zorița Milici, Ioana Giura. Dacă le întreb de sce și-au ales meseria de filatoare toate își vor răspunde la fel de simplu: „Pentru că este frumoasă”. Cum de au ajuns la întreprinderea timișoreană? Ne-au spus-o chiar ele:

— După terminarea clasei a VIII-a, am urmat cursul de calificare aici, la Timișoara. Știam că este un oraș frumos, poate de asta l-am și ales. Apoi am fost repartizată la I.T.T. și pot spune că am fost bucuroasă — mărturisește Gheorghîța Naicea.

Gheorghîța a venit aici tocmai de pe malurile Oitului, din comuna Făleoii. Avea numai 15 ani. Acum, are 21, este secretară U.T.C. în secție și una dintre cele mai bune filatoare. Locuiește la căminul întreprinderii, cămin mare, cu o capacitate de 308 locuri; îi place viața și atmosfera de acolo. În timpul liber activează la brigada artistică, merge la teatru, film, participă la muncă patriotică de la cămin, croșetează.

Colega ei, Ortața Para este originară din Mehedinți. Lucrează de 4 ani ca filatoare. A îndrăgit-o și acum afirmă că dacă, ar trebui s-o ia de la capăt și-ar alege aceeași profesie. În întreprindere este responsabilă cu problemele culturale la sindicat și U.T.C. Își organizează conștient timpul liber, încercînd să-l facă mai util și plăcut.

Tot din Mehedinți a venit și Ioana Giura, iarăși o filatoare „de frunce”. S-ar putea spune că Ortața a adus-o aici, căci i-a vorbit atît de frumos despre fabrica în care muncește, încît a convins-o să vină cu ea. Locuiesc chiar în aceeași cameră la cămin, sînt bune prietene și cea mai mare parte a timpului liber și-o petrec împreună. Este membră a comitetului de cămin, dar îi pare rău că acest comitet există doar cu numele. Nu se țîn ședințe, deși tinerile ar avea destule probleme pe care nu le pot rezolva singure. Poate că ar fi bine să se introducă și în camerele lor difuzoare, cum există în alte cămine și televizorul din camera de oaspeți să fie accesibil tuturor. Sînt cîteva din necesitățile vieții de cămin ce se impun a fi rezolvate. În ceea ce o privește pe Ioana, este o bună activistă culturală, o bună handbalistă, îi place să citească, să se plimbe, să danseze, ca orice tînără de virsta ei. Munca o pasionează și nu s-a gîndit că ar putea să plece vreodată de aici. Proiectele de viitor? Intenționează să se căsătorească în toamnă și dorește să fie fericită.

Poate că peste cîteva ani și fetița ei va spune cu aceeași mîndrie:

— Mămica mea este filatoare!

MARIANA TROI

RASFRINGERI

Ambiție, sau...

Printre cei, mai bine zis cele, 300 de membre U.T.C. din organizația formată în cadrul magazinului „Bega” este foarte greu să te oprești la un singur exemplu de bună servire, pentru că toate tineretele de aici uimesc printr-o activitate susținută și corectă. Și totuși ochiul format găsește, undeva în spațiile unei mașini de taxat, pe care degetele subțiri și delicate se zbat toată ziua pe una dintre reprezentantele de frunte ale activistelor de aici: **Angelica Coraș**. La numai cei 21 de ani, Angelica, este omul care știe ce trebuie să ia și ce trebuie să dăruiască vieții. Chipul ei, mereu numai zîmbet, este ușor lăcuit de o umbră de maturitate cîștigată din cine știe câte frământări sufletești. Am rugat-o, să iasă puțin din aglomerația acelei zile și să ne ajute în întregirea acestor rânduri.

— De ce ți-ai ales meseria aceasta?

— Am urmat școala de comerț din Arad în urma sfaturilor primite de la părinți. După ce am terminat-o mi-am dat seama că e o meserie plăcută, curată, că la fiecare pas poți vedea și cunoaște realitatea vieții.

— De câți ani lucrezi aici?

De 4 ani, adică mai bine zis de cînd s-a deschis acest magazin. Cam toate cele care lucrează aici sîntem încă de la deschidere. Am încercat să ne unim forța și măiestria și cred că am reușit. Într-o casă mare, sînt multe de făcut, mai ales că sîntem tineri și că este o casă mare.

Noi ne străduim ca pe lîngă ce trebuie să fim un exemplu de promptitudine în meseria pe care ne-am ales-o trebuie să fim și niște uteciste model. Participăm mereu la concursuri de bună servire (**Eugenia Rogobete** — locul I pe tară), la muncă patriotică pentru amenajarea cît mai plăcută și atractivă a magazinului, la dezbateri politico-ideologice (**Dorina Picu**, **Maria Ivan**), precum și la serile culturale, pe care le organizăm în fiecare joi, unde avem mulți invitați.

— Angelica, spune-ne, timpul vostru liber unde-și mai găsește locul între atîtea activități pe care le susțineți?

— Pentru noi, și asta cred că o poate confirma oricare dintre utecistele din acest colectiv, timpul liber înseamnă muncă, aspirație, planuri și eventual un pic de... somn bine-meritat.

— Știm acum că vrei să devii studentă la chimie, ai vreo dorință pe care s-o transmitem colegilor noștri?

— Da, desigur. Citesc de foarte mult timp revista voastră „Forum studentesc” și prin ea mă simt puțin alături de voi. Eu și colegiele mele am dori să ne întîlnim cu voi la mese rotunde sau de ce nu la serate pînă astfel să ne apropiem de visul nostru, de idealul pe care ni l-am format.

I-am mai urmărit o elipă înclinarea grațioasă a capului asupra mașinii, zîmbetul cucertor adresat fiecărui client și am încercat sentimentul că într-adevăr tinerețea este vîrsta celor mai minunate fapte.

ANITTE MATESCU

Bijuterii

În secția de safire și rubine sintetice a I.A.E.M. Timișoara încă mai miroase a var. E răscresc doar e nouă, deși e atît de curat încît m-aș fi așteptat mai degrabă să miroasă a medicamente.

Deschid una din ușile de pe culoarul cu pereți de sticlă, acoperit cu perdeluțe scrobite, albastre și impresia de spital dispare imediat. În ateliere, fete și băieți concentrați asupra unor mașini ce bizuie abia perceptibil, asupra unui microscop, asupra unui ecran pe care apare imaginea mărită a unui lagăr de safir sau rubin, într-o anume fază de prelucrare.

— Media de vîrstă e la noi de 21 de ani, îmi explică secretara U.T.C., **Ioana Olaru**, în timp ce mă conduce.

— E mică. Spre deosebire de media de frumusețe, constat eu.

— Și de hărnicie, mă completează ghidul meu, ea însăși depășind, în sensul pozitiv al cuvîntului, aceste medii, și nu cu puțin, cum nu mi-e greu să-mi dau seama.

— Majoritatea personalului are studii medii.

— Nu produceți de mult, așa-i?

— Nu. Dar de cînd am început, producția crește lună de lună, uneori cu 50 la sută.

— Ai să afli chiar de la ei.

Elena Roșu e olteancă și e foarte vorbăreată. „Am venit aici zice, fiindcă erau mulți și se dădea examene. Pleasem la biochimie și am vrut să-mi demonstrez mie însămi că pot să fac ceva. Am făcut. Acum sînt mulțumită că am reușit. Nu tot mulțumită însă de cît știu din meserie. Mai am de învățat atîtea...”

Soțul Ancii Marcu lucrează și el la I.A.E.M. „Eu lucrez la ILCHIM, povestește ea. Cînd a fost cu secția nouă, ne-am gîndit că ar fi bine să încerc și eu. La început n-a fost ușor, am ținut-o numai într-o smotruială pînă am reușit să facem ce vezi. E acum foarte bine.

De exemplu, de 8 Martie băieții noștri au fost la înălțime. Au organizat dans, avem aici o sală festivă, fiecare lată a primit câte un mărțișor sau buchetel de flori”.

— Păi, e grozav la voi. Probleme nu aveți? o întreb pe Ioana.

— Sint, bineînțeles. Cele de producție le discutăm sîmbăta, cînd ne întrunim cu toții la tov. ing. Vinge. Celelalte dacă e cazul, în ședințe U.T.C. Știi nu vreau să mă laud, dar organizația noastră, deși foarte tânără, sau poate tocmai de aceea merge foarte bine.

— Dar sport faceți, activități culturale?

— Sîntem pe cale să înjghebăm o formație de dansuri. Cît despre sport, masa noastră de tenis aproape că s-a locit, cît am bătut mingea astă iarnă, ne spune **Dragomir Costina**. Noi băieții am luat-o acum cu fotbalul. Am și jucat un meci cu o altă secție.

— Și cine a cîștigat?

— Ei, dar ce importanță are?

— Ai dreptate.

Nu-mi mai lipsește decît un titlu, mă gîndeam. Întimplător, am întregit-o pe **Viorica Cioară** dacă-i place locul de muncă.

— Cum să nu-mi placă, îmi răspunde, eu de mică am vrut să mă fac bijutier!...

AUREL VINTILA

Activitate intensă la S.D.E.

Odată cu primele zile frumoase ale primăverii, în toate sectoarele de producție ale S.D.E. se observă o activitate susținută caracterizată prin muncă disciplinată și multă dăruire.

Studenții agronomi, conștienți de necesitatea executării lucrărilor în perioada optimă, răspund prezent la toate solicitările. Un bun agricultor știe că bazele recoltelor cantitative cît și calitative se pun încă de la pregătirea materialului pentru sămînță, a pregătirii patului germinativ și de perioada optimă de sămănat.

Avînd în vedere aceste condiții, imediat ce timpul a permis intrarea în teren, s-a trecut la sămănatul culturilor din prima urgență: trifoi, lucernă, mazăre, sfeclă de zahăr și floarea-soarelui. S-a terminat fertilizarea celor peste 1000 ha de grâu și orz, tot aici aplicîndu-se ierbicidurile necesare combaterii buruienilor. Starea culturilor este foarte bună, prevăzîndu-se o recoltă de peste 6.000 kg/ha.

În prezent, pe ogoarele stațiunii, în cîmpurile de cercetare, își desfășoară practica de primăvară studenții anului II agronomie, fiind antrenați într-o mulțime de lucrări interesante și importante, atît prin conținutul teoretic cît și practic, cel reprezentat fiecare în parte.

În sectorul legumicol i-am întîlnit pe studenții grupei IV de practică la plantatul verzei timpurii.

La plantația vîti-pomicolă studenții execută lucrări de îngrijire la vița de vie și pomii fructiferi.

Pentru ca toate aceste activități pe care le desfășoară studenții să fie cît mai utile, se caută ca oriunde s-ar muncii, să se aprofundeze cunoștințele practice și cele teoretice. Astfel mulți dintre studenții lucrează în aceste zile la cîmpurile experimentale ale disciplinelor de genetică și ameliorarea plantelor, fitotehnie, fiziologie și agrotehnie.

O parte din studenții grupei a II-a i-am găsit în cîmpul de experiență al disciplinei de fitotehnie punînd în teren o experiență privind cultura intensivă a cartofului pe agrofonduri diferite.

Studenți ca **Anca Valentin**, **Balog Moise**, **Aldo Adam**, **Hurială Nicolae** și mulți alții manifestă interes pentru muncă depusă.

Întreaga activitate ce se desfășoară este condusă de un comandament de practică format din studenți și inginerul șef al stațiunii. Aici, zilnic se analizează problemele din ziua curentă și programul zilei următoare.

Timpul fiind foarte prețios, de dimineața și pînă seara se desfășoară o activitate neîntreruptă. Acum, obiectivul principal este sămănatul porumbului și terminarea lucrărilor din plantația pomi-viticolă și legumicultură. Dacă timpul va permite, toate lucrările vor fi terminate în perioada optimă, avînd certitudinea că și în vara sau toamna aceasta, mesele noastre vor fi din nou pline de bucate, că vom putea fi satisfăcuți și mîndri de roadele muncii noastre.

IOAN BONTĂU

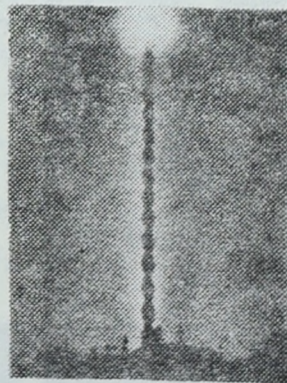
Pentru noi primăvara...

Dincolo de farmecul ei, primăvara înseamnă pentru omul gospodar, mereu mai multe flori, mai mulți pomi, mai mult verde.

Sădești un pomișor pe stradă, în parc sau acolo unde înveți. Te vei bucura de el tu, se bucură și alții, colbul tău de azi sau de mîine. Se va înălța odată cu tine și va dăinui. Noi „agronomii” ne-am făcut o facultate nouă, bibliotecă, stațiune, cîmin, vrem ca ele să fie mereu mai frumoase, mai plăcute. Peste ani, se va înălța aici, un parc frumos, va fi atunci o încintare să-l privești. Așa gîndesc studenții grupei 134 Agromomie, sîdînd zilele acestea peste șalzeți de pomi: tei, frasin, sălcii, pini. Poate cîndva prin foșnetul frunzelor, se va auzi și numele cîtorva dintre ei: **Ion Moscovescu**, **Cornel Dragoescu**, **Viorel Leucan**.

Instructorul clasei deschise...

În Stațiunea Didactică și Experimentală a Institutului agronomic, această „clasă deschisă” unde ziua începe mai devreme și se sfîrșește mai tîrziu ca în alte părți, lucrează cu dăruire și pricepere un mare colectiv: cadre didactice, studenți, ingineri, tehnicieni și muncitori. Majoritatea acestora sînt tineri. Pe mecanizatorul **Vasile Bait** nu am reușit să-l cunosc direct și mi s-a spus că este greu să-l găsești acum, în plină campanie de primăvară. Am vorbit atunci despre el, despre munca lui, cu tovarășul inginer **Ion Lăzureanu**: „Deși are numai 24 de ani este un băiat foarte priceput. Este de undeva din județul Iași și a venit la noi în 1970, după terminarea școlii profesionale. De atunci lucrează tot aici. Acum este în cîmp la pregătirea patului germinativ și la sămănat, va face sigur numai lucrări de calitate. Își

cunoaște bine meseria și este stăpîn pe ea, un om foarte ambițios, cînd este vorba de treabă. Dacă era nevoie să rămînă cineva în plus, peste program, Bait este primul. Ținem la el nu numai noi ci și studenții cu care este prieten și pe care, cu experiența lui, îi ajută. Și fapte mai sînt...”

Ce imagine poate fi atunci mai elocventă despre un om, despre un tînar utecist decît aceasta pe care ți-o fac tovarășii tăi de muncă?

TRAIAN IANES

Comanda, vă rog!

Intrînd în restaurantul „Palace” simți imediat aerul unui colectiv bine format, unit, prietenesc.

Ținuta exemplară a ospătarilor, promptitudinea în servire, tinerețea care te înconjoară în fiecare pas te obligă parcă să nu uiți minunatele seri petrecute aici.

Ne-am întregat oare de unde pornește această înțelegere între tineri (pentru că marea majoritate a ospătarilor sînt încă uteciști) Răspunsul l-am primit prompt de la șeful de sală, tov. **Tudor Constantin**, care de-a lungul celor 30 de ani de activitate a modelat cu mîinile și vorbele sale calde și sfătoase multe exemple de corectitudine și dexteritate: „Vedeți, unitatea noastră se poate mîndri cu multe primăveri, mă refer la tinerii uteciști care muncesc aici, dar mai ales cu niște organizatori merituoși, care-și pun tot harul în bunul mers al întregii lor activități. Tineretul ne ascultă și ne cere sfaturile pe care noi cei mai în vîrstă le avem oricînd la îndemînă. Sînt în unitate 28 de uteciști, care ne fac fală în orice situație. Eu personal sînt mîndru de colegii mei, de munca lor”.

Într-adevăr, discutînd cu cîțiva dintre ospătarii care au întrerupt pentru puțin forța dinaintea deschiderii restaurantului am găsit la baza acestei organizații multe lucruri demne de remarcă, multe exemple de pricepere și entuziasm.

„Să vă vorbesc de activitatea noastră? Ar fi foarte multe de spus, ar trebui să enumăr prea mulți tineri care ne ajută și ne fac cinste. Dacă ar fi vorba de exemplu numai de activitatea culturală aș putea să vă spun că anul acesta Brigada T.C.S.A.P.-ului, din care face parte și colega noastră **Viorica Momir**, a luat locul I pe județ la Festivalul național „Cîntarea României”.

Ioan Măgureanu, cel cărui îi aparțin aceste frumoase cuvinte, este locuitorul secretarului U.T.C. din această unitate. El ne-a fost prezentat de către colegii lui dar mai ales de către secretarul organizației de bază tov. **Ioan Guliman**, ca un exemplu de corectitudine. Bănățean, născut în comuna Chizău, Ioan a urmat școala comercială din Arad și de 8 ani lucrează în Timișoara în acest domeniu. A fost primit de un an în rândurile uteciștilor de la Palace și imediat s-a integrat activității de aici. „Oriunde trebuie să muncesc” spune el și aceste cuvinte i-au devenit practic o de-viză.

„Sînt căsătorit, am o fetiță, iar soția mea lucrează tot în comerț, așa că într-un fel avem același program, aceeași muncă, aceleași preocupări”. Am aflat despre **Ioan Măgureanu** că-și dorește ca anul acesta în aprilie, să participe la un concurs profesional organizat între unitățile de același profil. Nu ne rămîne decît să-i dorim mult succes așa cum le dorim colegilor lui și întregii organizații U.T.C.

Forța unui astfel de colectiv, cu asemenea oameni, dă și va da cele mai bune rezultate, cele mai bune elemente, al căror exemplu este demn întotdeauna de urmat.

A. M.

MEMENTO

S.O.S.

Pete pe obrazul unei generații

Tinerețea nu este un privilegiu pe care viața îl acordă sau nu, după bunul plac, oamenilor — toți sînt sau au fost odată tineri. Un privilegiu însă, dar la care concură inteligența, educația, cultura, puterea de discernămint, este acela de a-ți da seama ce ți se cere și ce dai la această vîrstă, ce vrei să dai și ce poți da. Ne-am obișnuit să-i vedem pe tineri la locul de muncă, în școli, în ateliere, în săli de curs și la laboratoare, în general pe coordonatele firești ale unor responsabilități umane, profesionale, sociale purtînd amprenta vîrstei lor plină de entuziasm, energie și vigoare. Spun „în general” deoarece am întîlnit în acest univers unde viața pulsează în ritmuri înalte și elemente rupte de tot ce e normal și firesc, plutind pe orbite proprii, în derivă. Sînt acei tineri ruși de realitate care fac obiectul nemulțumirii generale și de multe ori subiectul unor anchete cu care presa ne-a obișnuit deja. Îi întîlnim în parcuri, pe străzi, în tramvaie, în localuri, în gările orașului sau cele din provincie.

Am vrut să-i cunosc mai de aproape pe cîțiva dintre reprezentanții de la „suburbile” unei generații. Și pentru a nu-i căuta prea mult am „fîntit” acele locuri unde priviri indulgente incurajează tacit un mod de viață ciudat, unde, la ora cînd majoritatea oamenilor se află acolo unde le e locul și rostul, viciul, vagabondașul, patima, parazitismul și ignoranța fac casă bună la adăpostul unor interese... „comerciale”.

Simbăta dimineața. Soarele de primăvară face să lucească penele frumoase colorate ale porumbelilor din Piața Operei. Braseria „Palace” este înfășurată de mușterii deși băuturile alcoolice au poposit pe mese doar de 10 minute. Pînă atunci atmosfera e fost întreținută cu așteptări, fum de țigară și miros de cafea. Însă nu orice țigară se poate asocia cafelei „de Palace” și nici nu trebuie din moment ce cîțiva dintre „pensionarii” mai vechi ai localului și ereditari locului, desfac „Kent” în fața ușii cu (numai) 35 de lei pachetul. Părăsesc localul cu un gust amar — gustul amărăciunii.

Nu departe, la capătul străzii, un restaurant cu mari pretenții și nume frumos își ține porțile larg deschise în fața clienților. La o masă lăaturalnică, patru tineri din Sînnicolaul Mare, doi băieți și două fete „dialoghează” cam de mulțisor cu câteva sticle de bere aproape goale, dialogul „obosindu-i” vizibil. Mi-au răspuns binevoitori la întrebări discutînd așa, ca de la om la... pom. Voiau să se înscrie la un curs de calificare începînd de luni dar au venit cu două zile mai devreme pentru... acclimatizare. Fetele voiau să vadă Timișoara și partenerii le-au dus la... „Timișoara”.

„Cafe-barul Bastion” — fum de țigară, miros de alcool, cafea. La o masă retrasă două fete: Radu Marcela și prietena sa, ospătară la „Clăbuceț”. Și-au propus ca pe parcursul a două cafele plus țigările aferente să cocheteze nevinovat cu tinărul de vis-a-vis, I.M. șofer pe taximetru. „Venim des pe aici, dar numai pentru o cafea, ce, n-are voie oamenii să bea o cafea?”

Eu le-am zis că „are” și atunci au început să mă privească cu bunăvoință crescîndă pînă cînd simțînd că încep să-mi uit rostul meu acolo am hotărît să mă îndrept spre o altă masă. Nu departe, două fete, Dobrotă Elena 17 ani și Mișel Doina, 18 ani sorbeau cu aviditate din atmosfera nocivă a localului. De unde, din colțul din dreapta „poluarea” curgea șuvoi. Acolo se află instalat un joc mecanic în beneficiul O.J.T.-ului, un „Flipper” cu puteri miraculoase asupra tinerilor de o anumită factură socială și spirituală. Am numărat în jurul său nu mai puțin de 12 persoane. „De la 9 dimineața pînă la închidere joacă încontinuu” relatează Năstase Angelica, barman. Uneori joacă și barbut. Cîteva figuri fac parte din peisajul obiș-

nuit al localului. E adevărat, printre ei l-am depistat cu ușurință după pasiunea și interesul zugrăvit pe „fizionomie” pe Zănoagă Costel — 24 ani muncitor la U.M.T. De patru zile este în concediu de odihnă pe care înțelege să și-l petreacă „cum îi place”. Și lui „îi place la film” și „aici”, adică la Flipper. Cîștigă binișor ca macaragiu, fumează „Kent” și preferă „viața comodă”.

Prietenul și colegul său de joc, „fără identitate”, tot de 24 ani, tată a trei copii, muncitor la „1 Iunie” se află și el în concediu... medical. Cu ficatul! E în tratament și tocmai se tratează cu o cafea căreia-i adusese niște amendamente ce răspundeau mirosului de cazan. Și cu „Carpați fără”. N-are bani pentru Kent, lucrează numai soția și are doar și „responsabilități de tată”. „Vedeți, eu nu sînt un om slab (?) dar țigara asta care costă mai puțin de 30 de bani, mă învinge!”

„Berăria Bastion”. În fața unor halbe goale, așteptînd următorul „rînd”, Bold Egon, muncitor la I.T.A. și Gigi, prietenul său elev, priveau cu lenevie și evidentă „moșeală” la acele fine ale ceasornicului care se mișcau după rînduile unor mecanisme ce nu voiau să țină cont și de păreriile lor.

Egon era în concediu, tot medical, iar Gigi era cu Egon. Sosiseră din Uivar, nu de mult și nu aveau tren decît la ora 16, așa că puteau rămîne liniștiți în local, cale de încă patru beri.

Cafe-barul hotelului „Continental”. Plin de lume, la o oră cînd afară soarele de april se voia mai darnic decît de obicei. Lume de tot felul. Intr-un grup mai

lăaturalnic îmi atrag atenția două fete. Există persoane pe care le cataloghezi de la prima privire și fetele acestea nu mi-au făcut probleme în acest sens: una era din Lugoș, lucra din cînd în cînd la o cooperativă de croitorie, iar în momentul de față învăța de la un turist italian cu barbă, pipă și pălărie cu boruri largi, limba Sophie Loren și a lui Ricardo Bachelli.

Desigur, cele cîteva aspecte punctate aici n-au nici pe departe pretenția de a fi elucidat întreaga gamă de probleme legate de modul în care își petrec timpul un anumit soi de tineri, de concepțiile lor despre viață, muncă, tinerețe, dar aduc în fața opiniei studenților cîteva cazuri care pătează demnitatea unei generații ar trebui să ia atitudine.

Însă trebuie să nutrim convingerea că ei pot fi recuperați, și că dacă am avut și noi o contribuție la acest gest ce poartă amprenta omeniei, sîntem la înălțimea crezului moral investit în noi de către cei ce au fost și ei odată tineri.

DANIEL BUMB

INTELEPCIUNEA STRĂZII (9)

Orice lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede (Confucius)

(monolog imaginar sugerat de realitățile unui VARIAȘ socialist).

*) Acest reportaj a fost generat de întîlnirea cu cîțiva OAMENI ai zilelor noastre: IOAN AGEU, IOAN STĂNICĂ, TEODOR MARTIN, ILIE GHERAN.

— „Alo!... da. Variașul... — ...ceva despre tineri și despre comună? Despre munca și preocupările lor? Bine, atunci notați: Tinerețea Variașului de azi înseamnă e-leveii modernei școli generale, cu treapta I de liceu de profil agro-industrial, tinerii de la I.A.S., cei de la C.A.P., de la dispensarul sanitar, de la unitățile prestatoare de serviciu și... navetiștii... — Da... mai avem navetiști, deși la Variaș sînt posibilități mari pentru un tînar care vrea să muncească... — Prezența lor în viața comunei se face simțită prin activitatea de zi cu zi, dar și prin acțiuni de muncă patriotică, acțiuni sportive, cultura-

— Rezultate? De exemplu: puteți nota locul I pe județ, la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, obținut de brigada artistică de agitație, mențiunea lui Nicolae Roșianu la un concurs național de poezie de la Tîrgu-Jiu, numeroasele spectacole, întîlnirile cu publicul ale cînaclului, avînd ca invitați oameni de litere și artă din Timișoara, spectacolele date la locurile de muncă ale locuitorilor comunei... — Aici cred că poate să vă vorbească mai bine activitatea de zi cu zi, a cetățenilor comunei; dacă înainte de 1944 satul era împărțit în „zone”, cetățenii sîrbi și germani ajungînd chiar să aibă negustorii lor, obiceiurile lor, pe care și le țineau în teritoriul comunei locuit doar de naționalitatea respectivă, astăzi problema naționalităților conlocuitoare este rezolvată în modul cel mai fericit. O dovedește prezența

Dincolo de premii și distincții sînt oamenii...

le, acțiuni de înfrumusețare a comunei... — Să le luăm pe rînd: Munca patriotică pentru construcția de noi obiective, sau pentru înfrumusețarea și îngrijirea comunei, a însemnat o contribuție la obținerea locului II pe țară, în 1976, la întrecerea de înfrumusețare și bună gospodărire a localităților. Dispensarul modern cuprînzînd dispensarul propriu-zis, o maternitate și un oficiu farmaceutic, baza sportivă, dotată cu o tribună, sau baza sportivă a școlii, clădirea grădiniței pentru copii, dar mai ales frumoasa și modernă clădire a școlii poartă în ele efortul tinerilor comunei. Să nu uităm că la construcția școlii, pentru a bitumina un etaj, acești tineri minunați, alături de alți locuitori ai comunei, au urcat, găleată cu găleată, pe scări, bitumul încălzit și greoi... — Desigur, elevii au fost printre fruntași... și dacă o să vă uitați mai atent, o să zăriți pomii sădiți de ei și răsădirile cu flori care străjuiesc marginea șoselei... — La posibilitățile noastre avem echipe de handbal, fotbal, volei, baschet... — Aici va trebui să pregătiți o foaie și să notați: Pentru merite deosebite, cu prilejul Zilei învățătorului, prin decret prezidențial, școlii generale i s-a conferit, acum cîțiva ani, „Meritul cultural”, clasa I; Ce înseamnă azi activitate cultural-artistică, noi îi zicem „Ana Blandiana”, care are mai multe secțiuni: literatură, sculptură, pirogravură, muzică folk; apoi echipele de dansuri populare românești, sîrbești, germane, echipa de teatru, brigada artistică de agitație, formația de muzică ușoară „Atlantida”. Un vast ansamblu de preocupări care înglobează, în mare parte, munca unor tineri, sau a unor oameni trecuți puțin de această vîrstă, entuziaști și dornici de a lăsa ceva în urma lor... — Cîteva nume? O fac cu sentimentul de tristețe că nu pot să vorbesc mai mult despre fiecare în parte căci sînt oameni pasionați, inimosi, care prețuiesc munca și cinstea: medicul veterinar Tiberiu Arăzan, conducătorul cînaclului, Alexandru Seculici, directorul căminului cultural, soții Cornelia și Ilie Gheran, învățătorul Ilie Ilcău, Nicolae Roșianu, Doru Arăzan, Walter Engerman, Olga Popov etc....

în funcțiile de conducere ale activității obștești și productive, o subliniază participarea tinerilor, indiferent de naționalitate, la viața culturală și spirituală a comunei, o dovedește, poate mai mult ca orice, prietenia în muncă, concretizată prin rezultatele de excepție ale I.A.S.-ului, C.A.P.-ului, ale celorlalte unități economice... — Ceva inedit? Poate faptul că Variașul este o zonă cu o natalitate redusă fapt ce crează „dificultăți” maternității, că la căminul cultural există chiar o echipă de karate, instruită de Lind Werner, că se preconizează construcția unui ștrand dotat și cu o sală de jocuri, că drumurile comunei sînt foarte largi și practice paralele realizînd o comună simetrică, că... — Pe tovarășul Ioan Ageu, directorul I.A.S.-ului s-ar putea să-l găsiți, mai sigur... pe teren... — Cu cine ați vorbit? Mă numește...“

Aici legătura imaginară s-a întrerupt. Aveam un sentiment ciudat că omul acesta știa mai multe, că despre Variaș nu se poate vorbi în limitele a două foi, dactilografiate, că acolo, la Variaș, tinerii duc mai departe ștafa preluată de la părinți. Era un sentiment pe care-l trăisem, odată la Timișoara, la o întîlnire cu unul din fiii cei mai valoroși ai acestui pămînt, un poet al agriculturii, inginerul Ioan Ageu.

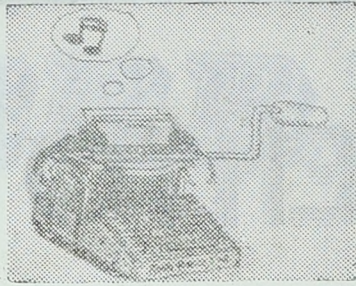
Am refăcut traseul propus de interlocutorul meu imaginar și am constatat că dincolo de muncă aici există încredere. Încredere în faptul că tot ceea ce fac, fac pentru ei, pentru binele lor și al comunei. Încredere în oamenii care reprezintă aceste locuri. Variașul capătă dimensiuni de așezare înaintată a socialismului și asta datorită, în primul rînd, oamenilor săi harnici și entuziaști. Și că aici pulsează, în venele comunei, tinerețe. Căci ce altceva poate să însemne acea sete de a face ceva nou, acea perpetuă tendință de autodepășire, acel neastîmpăr ce joacă în ochii luminoși ai oamenilor de pe aceste meleaguri?

Revăzînd însemnările mele despre Variaș, nu am reușit să aflu, totuși, numele interlocutorului meu. Cred, însă, că el putea fi oricare din locuitorii Variașului, mîndru de ceea ce fac semenii lui, pe pămîntul natal și roditor al Banatului.

GHEORGHE CRISAN

ACCENTE

Moduri
și
mode

Încotro, tinere?

Această primăvară, încă rece, anunță — după cum ne-am dat seama din răspunsurile primite la întrebările propuse de acest test, citorva din elevii ultimului an de liceu — o vară fierbinte pentru aceia, care nici acum, cu două luni înainte de „finiș” nu s-au trezit definitiv la realitate. Am întilnit însă și elevi, preocupați serios de viitorul lor, pe care și-l doresc cât mai studentesc. La aceștia din urmă, am putut remarca și un mare interes pentru viața studentescă, țelul suprem, în momentul de față.

Așadar să intrăm în testul propriu-zis al testului, întrebările:

Vreți să urmați o facultate?

Răspunsurile au fost, în marea lor majoritate, afirmative, dar diferite. Fiecare dorind o facultate din alte motive. Unii din pasiune pentru o specialitate, alții pentru a obține... o diplomă, unii pentru că „omul trebuie să dea cât mai mult și să facă cât mai mult”. — Dorina Tănău, Liceul industrial nr. 8, alții... „să nu spun că nu am încercat” — Oscar Francescovic, Liceul de informatică — și am putea continua exemplificările, dar să vedem întrebarea a doua.

Ce facultăți sînt în Timișoara?

Deși nu ne așteptam, puțini au fost cei care au emis o listă completă.

Dorind în continuare, să vedem cât de „la curent” sînt viitorii absolvenți cu existența facultăților timișorene am continuat cu:

Unde se află Facultatea de învățămînt pedagogic? (n.r. desființată anul trecut).

O mică parte a răspuns cu „Nu mai există”, o altă parte mai mare cu „Nu știu”, iar restul încercînd fel și fel de variante, cum ar fi: „La Universitate” — Gabriela Mihele, Liceul de informatică.

Care sînt actele necesare pentru înscrierea la admitere? — se enunță întrebarea a patra.

Răspunsuri în general complete, ne lipsind însă excepțiile.

Apoi, o întrebare, la care nimeni nu i-a fost ușor să dea un răspuns apropiat de realitate (pe primul loc clasîndu-se) — ca interval de timp acordat învățămîntului — Ion Jebeleanu, Liceul industrial nr. 2.

Cînd ați început să învățați pentru examene? „În vara 77”, ne-a răspuns el.

În continuarea testului, o întrebare adresată îndeosebi optimiștilor:

În caz de reușită ce drum veți alege?

Răspunsuri simple și răspunsuri exprimate din dorința unei cifre mari afirmări. Oscar Francescovic dorește ca după Cibernetică să urmeze Arhitectura, iar Gabriela Mihele după Construcții, Electrotehnica. Dorințe ce le dorim și noi realitate.

Întrebarea nr. 7:

Ce-i lipsește orientărilor profesionale a elevilor?

„Seriozitatea elevilor în pregătirea teoretică și practică — ne spune Nicolae Onciu, Liceul industrial nr. 8 — și credem că nu e departe de adevăr, iar Delia Harabagiu — de la același liceu — consideră că „Conștiințiozitatea elevilor lasă de dorit”.

Ultima întrebare se adresa elevilor care, din cînd în

cînd, mai răsfoiesc și cite o revistă studentescă:

De cite ori ați citit rubrica „Preuniversitaria” din „Viața studentescă”?

Unul din puținele răspunsuri afirmative, aparține elevei Hanelore Keller: „Citesc regulat această rubrică, de altfel ca și pe cea din „Forum studentesc” intitulată „Lyceum”. Pe amîndouă le găsesc la fel de interesante”.

S-ar putea spune, ca o concluzie finală, că „aerul studentesc” este căutat încă de pe acum. Să sperăm că „el va fi găsit curînd și de aceia care nu l-au găsit încă.

Așteptăm numărătoarea „bocilor”.

VAL. E. STROESCU

Tinerețea — permanentă existențială

Dacă încercăm să înțelegem tinerețea prin prisma unei axiologii care-i este proprie, o vom redescoperi ca o permanență existențială a spiritului uman, o izbîndă a acestuia situată totdeauna dincolo de biologic.

Dacă la nivelul experienței cotidiene, valoarea este în primul rînd ceea ce iubim, prețuim, căutăm, atunci dezideratele și neliniștile tinereții sînt cele ce asigură măreția și totodată singulara aventură cognitivă a omului.

Dincolo de toate epitelile ornate care sufocă cîteodată înțelegerea a ceea ce este specific tinereții, va trebui să așezăm mereu în fața setea de cunoaștere. Tinerețea spirituală trebuie văzută în afirmarea gândirii proprii, în înțelegerea și anularea a ceea ce nu stă drept în fața onestei gândiri.

Tinerețea se transformă, deci, dintr-o modalitate determinată biologică într-o alta determinată de permanențe spirituale.

De aici oricare va îngloba tinereții spiritului o neliniște a căutării conjugată cu o vie suferință a gândirii care se cere impusă, arătată, nu întinerită — concept care implică un proces de restabilire — ci păstrată în tinerețe, parafrazînd filozofic — nu numai cuget decî există, ci și sufăr cugetînd deci aparțin tinereții.

Opusul tinereții este indiferența, platitudinea și lipsa întrebării, și toți cei care nu se întrebă, care nici măcar nu-și caută pentru a-și cunoaște Sinele, nici nu vor deveni intru sine.

Și dacă ar fi să nu înțelegem acestea toate ne-a așeza în fața vieții fără să-i simțim pulsul și mai ales n-am putea crește în suflet întrebarea, minuțata și atît de omenească floare dată oamenilor de tinerețe.

Vom afirma deci împreună cu Goethe, marele tînăr al universalității, că tinerețea își este suficiență sieși pentru că deține cheia cunoașterii, odată cu înțelepciunea, înțeleasă ca un ciștig posibil în cunoașterea care va deveni certitudine.

Iar cei ce înțeleg acestea pot să strige, parafrazînd profetul biblic — fericiți cei tineri cu duhul căci a lor va fi tinerețea veșnică.

VIGHI DANIEL

În programul lunar al acțiunilor Casei de Cultură a studenților, un loc aparte îl ocupă Intim-Clubul. Tovarășul Secu, metodist principal la Casa de cultură a studenților și conducător al activității cînaclului „Alma mater Timisensis”, spunea despre acest club că este „o răsfrîngere culturală a multitudinii formelor de acțiune comune dintre tinerii uteciști din Timișoara și studenții timișoreni”.

Aspectele pe care le oferă activitatea acestei... — de ce nu i-am spune o mini-instituție culturală? — sînt, sau ar putea fi, dacă colegii noștri ar fi mai receptivi, chiar foarte interesante, pentru că aici, în sensul

Intim-club

bine întemeiat al cuvîntului, unii pun mult, mult suflet și inițiativă, muncă chiar, pe care alții (sau ceilalți n-o apreciază la valoarea cea mai justă. Despre ce este vorba? Acest Club își desfășoară activitatea după un program săptămînal, devenit tradițional. Cu regret, trebuie să spun, că organizația A.S.C. a Facultății de construcții nu este deloc receptivă la această formă de activitate, ba poate chiar ignorantă. În schimb însă se remarcă Facultățile de electrotehnică, agronomie și Științe economice, în cadrul acțiunilor comune cu colective ale unor întreprinderi timișorene. Printre studenții sufletiști, îi puteși întilni pe Dorin Hehn (anul IV E.T.) și pe Oliviu Măiorescu (anul IV A.C.). Facultatea de electrotehnică are, anual, trei-patru întilniri cu tinerii de la I.A.E.M., I.C.P.H.T., ș.a. Aceste întilniri se desfășoară sub forma unor discuții (spuneți-le vi-à-vis) despre asociație — acesta fiind punctul de plecare în aprecierea în idee și proiecte a celor două organizații de tineri, aparținînd a două familii mari, bine înghesbate în societatea noastră: muncitorii și intelectualii, discuții urmate de diverse manifestări culturale.

Întilnirile se desfășoară fie la Casa de cultură a studenților, fie la Întreprinderile respective: Fabrica de ciorapi, Industria lînii, sau chiar la căminele pentru nefamiliști de pe lîngă acestea.

Bine organizate s-au remarcat a fi acțiunile comune ale Facultății de mecanică agricolă cu I.M.A.I.A.

Printre sufletiștii organizatori din partea întreprinderilor i-am remarcat pe Ion Fănuș de la Solventul, Vasile Rotărescu de la Electrotimiș și pe Aneta Popa de la ILCHIM.

Funcționează, de asemenea, brigada științifică, din păcate, mai puțin activă în acest an, a căruia propagandist este Marius Bocoreanu, brigada avînd o orientare în primul rînd ateistă. Unul din invitați: profesor dr. medic neuro-psihiatru Stössel.

Am vrea cit mai multe cuvînte de laudă, apropo de felul în care studenții participă la viața Intim-clubului, atît de familiar și de... într-adevăr, trăind la Casa noastră... de cultură. Vine anotimpul cald, tinerii sînt mai plini de viață; așteptăm să vedem cum vor trăi aici, măcar o dată pe lună, atmosfera Intim-clubului!

LIA LUCIA PETRIC

Dialog pe aceeași scenă

Duminică, 16 aprilie, în sala de spectacole a CASEI ARMA-TEI s-a desfășurat un DIALOG PE ACEEAȘI SCENĂ între unități de militari T.R. din Timișoara, acțiune înscrisă în ampla manifestare culturală actuală a Festivalului național al educației politice și culturii socialiste — „CÎNTAREA ROMĂNIET”.

Participanți: viitorii studenți ai facultăților de mecanică, medicină, electrotehnică și chimie. Spectacolul a constituit un adevărat prilej de manifestare a talentului creator, a potențialului artistic al participanților. O adevărată manifestare a tinereții, chiar dacă uneori participanții nu s-au ridicat la cotele artistice cele mai elevate.

Recitatorii: sold. Franți Cornel (Strămoșilor de Petre Ghelmez) și frt. Virciu Mihai (Cuvîntul de soldat de N. Tăutu) au smuls aplauze celor prezenți în sală prin căldura vocii lor, prin transpunerea în creația poetică militantă a tinereții lor.

La secțiunea „muzică populară — soliști” frt. Gaspar Nicolae s-a bucurat de aprecierea unanimă a juriului, întruînd maximul de punctaj. Aceleași cuvînte frumoase se pot spune despre corul „Lotru” (al electro-niștilor), laureat al locului II, la Festivalul național „Cîntarea României” — 1977, despre monștrul literar al viitorilor mediciniști „File de cronică eroică” (rod al muncii și pasiunii creatoare a frt. Marchis Leon și frt. Virciu Mihai).

Grupul folk al formației „Lotru” (cap. Constantinescu Gabriel, cap. Dale Gheorghe) a cucerit cu ușurință publicul. Textele adecvate tinereții noastre, pasiunilor noastre, elogiul adus neamului românesc, însoțite de o linie melodică plăcută, caldă, au antrenat sala din primele minute.

Brigăzile artistice au satirizat „direct la țintă”, „direct, concret și cu mult curaj”, „cadențe și curențe” din viața militară cotidiană. Pe locul I, numai la o diferență de un punct, s-a clasat brigada formației Bega, „Direct la țintă” (critica și autocritica sperăm că și-au atins ținta pentru că succesele să devină o permanență, cert e că una din ținte — locul I — a fost direct atinsă).

Dar indiferent de cîștigătorul competiției culturale-artistice, spectacolul a constituit o manifestare a artei tinere, a frumosului în muzică și poezie, o plăcută întilnire colegială între formațiile de tineri militari ai subunităților Timișoara, prilej de valorificare a potențialului artistic al viitorilor participanți ai festivalurilor artistice studentești.

MONICA MILIVOI

Vitrina cu ironii

JOS BACSISUL!

Nu este nimic deosebit faptul că din nou apelăm la anotimpul acesta capricios și, totuși, atît de așteptat. A fost și mărțișorul... a fost și 8 Martie — zile în care s-au purtat cu succes: albul și roșul în șnurul lui mărție, unic ca simbol de început, aici, în România. Mărțișorul lui... purtat de ea... înseamnă: a început un An Nou. Nu vă întoarceți cu gîndul la 1 Ianuarie, nu ar folosi la nimic. Anul a început de cîteva zeci de zile, dar se povestește... (și asta ar putea suna din nou a puțin romantism feminin — dar insist! — nu suprainterpretați) ... că de mult, li se dădeau fetelor tinere, cînd abia își sugea iarna rămășițele peste stînci și cînd abia se hotărâu cocorii să revină, șnur din alb și roșu, că să se ducă bine vestea că a început un An Nou — că a reînceput de fapt viața, pentru tot ce e viu pe pămînt. Fănuș Neagu a emoționat adînc persoanele fizice feminine prin mărțișorul său alb-negru, pe care l-a trimis tuturor pînă-una din paginile revistei „Femeia”, într-o „cupă de zi”... mărțișorul pe care ea... l-a purtat avîndu-l alături pe... el.

De fapt, asta este cea mai adevărată fereastră de primăvară. Din tot ce vedem: ne oprim asupra unui lucru care ne este drag, viu, adevărat, neceser. Se poartă doi cite doi!

Cel mai plăcut este însă atunci, cînd ei, cei doi, ne o prese privirile pentru că ceva mai mult decît alții — poate părut mai aranjat, poate o suviță mai obraznică, sau poate strălucirea ochilor lui mare, o siguranță și o demnitate... de dragul că sînt tineri. Pe ei... cei doi, i-am putea remarca și prin alteam — poate prin ceva comun din ținuta vestimentară. Poate el e brunet și ea blondă... sau poate invers — nu le sînt comune culorile de păr, de ochi... Vor ceva comun? Creatorii nu se odihnesc nici noaptea. Au născocit și au aranjat în așa fel ca să se potrivească pentru ei și ea, împreună. Nu vă gîndiți la pantofi!! În nici un caz — Nu! El cu pantofi din același model, ba chiar și culoare cu ea... fie ele oricît de grecești tălpile, fie fațetele oricît de maron, pline de șireturi, trucul este greu de păstrat: un bărbat cu pantofi de damă este ridicol!

Deși este primăvară, am văzut într-o zi un „el” spre stuporea generală a străzii, purtînd un palton cu umerii strîmți, cu lărgimea de jos bogată... și mai ales cu multă imitație de blană în jurul gîtului și încheieturilor... Oare ea... nu a îndrăznit să-și afirme gustul... sau nu l-a avut, atunci cînd îi admira curtenitoare, desenul folcloric al cusăturilor... Deci acest doi cite doi, nu se poartă întotdeauna la înălțimea așteptărilor!

Se va încălzi — și tot doi cite doi — se poate purta cămașa românească — iie pentru fete și cămașa dintr-un material subțire pentru băieți, cu model discret la buzunar sau la manșetă (chiar și membri formației Savoy nu se lasă mai prejos).

Bunul gust poate fi educativ... spre mai bine. Culorile acestei primăveri, pale, suave: bleu, alb — foarte, foarte mult alb, precum și culorile de nisip și piatră — cenușii, discrete, vă vor ajuta să vă convingeți. Nu este greu. Totul depinde de cum și cînd le vom pune.

C. C. P.

Lirică

Tulcea

fast vorsichtig steig ich ins Bett der Donau
als ob sie eine Freundin wär
die „schönen blauen“ Augen
(wie ein Dichter sagte)
sind Teppiche aus Öl
sie schillern prächtig

In Rufweite
schiebt sich ein Hochseeschiff vorbei
und schreit
ich seh die Neubauten am Kai
das Minarett einer Moschee
auf einem Hügel
wurde aus dem Gedächtnis dieser Stadt
ein Denkmal

ein Dorobantze

ein Sonntagsangler steht am Strom
der Zeit
ein Schleppdampfer zieht
die Lastkähne der Jahre

während ich dem Ufer zuschwimme
mit meinen Armen Wellen teile
Hunger fühle
und schreiben möchte
ein Gedicht.

Aufenthalt in einer fremden stadt

irgendwo
in der Nähe des Bahnhofs sitzen
eine alte Zeitung lesen
in der Manteltasche
halbvertrocknet
ein belegtes Brötchen finden

mit dem nächsten Zug weiterfahren
die Sehenswürdigkeiten der Altstadt
nicht sehen
in Kauthäusern nichts kaufen.

ALBERT BOHN

Ezeregyeszsaka reszket

egy este a toronyban
igy enekelt a müezzin
ájtatosan :

igazság
gyönyörű
igazság
szomorú
igazság
kimondva
igazság
elhalgatva
igazság
suttogva
igazság
kikiáltva
igazság
lebunkózva
igazság
hevesen
igazság
igazság
igazság...

mikor ezzel megvolt
szattyópapucsban
selyemágyához csoszogott.

MIRISZ MIKLOS

Dok sunce sija

Sanjivo Sunce rosom se umiva,
Smije se jutru toplim zracima.
Iz oka što dar života ima
Potok vatre na zemlji se sliva
Kupa sve živo svojim talasima

Dok Sunce sija !

Mrtva priroda nestvarno se kreće,
Drveće se krhko svija u spirali,
Pred očima beže kamenčići mali.
Tamo gde pogled u beskrajnost leće
Planinsko se kolo zaustavit' neće

Dok Sunce sija !

Ptice cvrkuću, leptiri lete,
Bešumno sleću na divno cveće.
Sve što je živo iz sna se kreće ;
Sveže i čilo, igra se, dete.
Izvor života presahnuti neće

Dok Sunce sija !
DEJAN DOBRIN

Nu știi

Nu știi cum sărută
umbra, pasul desculț al tinereții
cînd trece, vai,
ca o lupoaică învinsă de pradă
și numai inima
îi luminează auzul.

Cînd respirația
încărunțește repetînd mișcarea inimii
peste aceleași imagini
și nu poți să treci
de singele tău
mai departe.

ELISABETA RADOVAN

Avalanșa

Mi-am făcuta colibă — dintr-o
avalanșă de stele
Ca să am unde să-mi petrec
Restul zilelor.

Ireversibil

Am treizeci de ani —
Nu știu dacă-s mulți sau puțini
M-au luat pe neașteptate.

Verde

Eu tihnă n-am — și n-am nici
sărbători prea dese.
Fructele-mi sînt verzi
Și de asemeni, cîmpul meu e verde.

DESANCA STOCA
heliografist — Electrotimiș

Efigii de toamnă

Se întoarce ochiul, ciutură de rod
Surpînd amiaza rugului din ploii
Adapă-n cetini os de voievod
Spre clopotul stejarului din noi

Cad nuferi în fiorduri de agave
Volute ard răspuse pe coline
În tulpic păsări vor lăcrima octave
Rostind izvoare-n vetrele de pline
Acorduri lungi de curcubeu albe
Aprind în lut păduri de elegii ;
Petale de iubire tulbură oceane
Sub geana neimblinzitelor cîmpii

NICOLAE ROȘIANU
Cenaclul din Variaș

Am fore

Amforă plină cu gîndurile mele,
Cupă amară cu doine și mormur de
izvoare

Lasă să picure ofrande de sudoare
Pe-altarul țării inundat de lumini
de stele!

Amforă plină cu visuri de aur,
Incinsă cu briu de spice și legende
Lasă să curgă poemele incandescente
Pe fruntea țării încununată cu
frunze de laur.

Zbor

Îmi desfac aripile albe,
Căutînd jocul zăpezilor
Și-mi înfășor privirile
Cu tăcerea munților
În jurul meu se deschide zarea,
Iar cristalele gîndurilor albastre
Se transformă miraculos în păsări...
În păsări care mă acoperă cu
aripile lor

Și mă împiedică să adun ceața din
inima munților
Sînt cum încet, mă contopesc cu zarea.
Brațe ireale mă poartă tot mai sus,
Și în unicul zbor către soare
Renase mai pură în zori.

TEODORA BACȘIȘ — elevă

Acest supliment

la marginea orașului locuiesc
ghioceii hrană spirituală a pămîntului
acolo tăcerea care se află într-o
uitare de sine se numește dragostea
acest supliment de suflet înrădăcinat
în nou și condamnat să ne schimbe
inima în toată purtarea noastră ca să
ne adaptăm unii altora trupul cu o
liniște deasupra cîmpilor verzi

IONA DOBOCAN

DEBUT

LINIA DE PLUTIRE

Avea încredere în mine, dovada că m-a
lăsat să-i umblu prin lucruri. Mi-a spus
mai întii unde sînt cheile, unde sînt haine
curte și ce îmi mai trebuie.

De multe zile mă învîrteam într-un
cerc. M-am tot învîrțit, pînă am reușit
să descopăr unde locuiește. Era noaptea
de-a binelea cînd m-am aflat dintr-o dată
luminată de destăinuirea ei.

„Nu-i nimic, nu-i nimic” — căutasem
s-o liniștesc pe mama. Camera, aveai im-
presia că e gata să se evapore odată cu
mirosul de alcool. Sînt fericită și atîta
tot. Tu m-ai făcut cîndva să înțeleg, că
noi fetele, sau femeile, cum îți place mai
mult, avem o menire, un drum de urmat.
Apoi am văzut eu că sînt tinără, fru-
moasă, că aș avea șanse... încercă o
clipă să fii în situația mea „Mamă mai
ții minte primăvara în care l-au adus pe
tata ? Se umpluse casa de miros de pește.
Eu zăceam în tîndă, cînd l-au adus, cu
ochi de pește, cu miros de crap împuțit
și plin de mătasea broaștei și l-au întins
țearpă pe saci lingă mine”. Ține-ți firea,
mi-ai zis — de unde tăiași lemne, nu uita
că scoli satul. Tu ai rămas privind un-
deva afară din timp. Parcă te stîngeai
încet, odată cu ziua, te topeai așteptînd
peste trupul tăii închis în coșciug

Mă întrebă unul de-acolo.

— Ce-ai făcut pînă acum ?

„Nimic”, „Școală ?”. „Asta da”, apoi
nimic. „Bine dar tata ce-a...” „N-am
tată”. „Mama ?” „E bătrînă”. „Și vrei să
faci ceva ?” „Păi aș vrea”. Și începusem
să-i turui, că vreau să fac ceva mareș, să
mă țînă oamenii minte. Să vorbească de
mine. Să fac ceva care să emoționeze.
„Ei, asta n-aș putea să-ți garantez, ce va
trebui să faci aici nu emoționează, dă
satisfacții, dar nu emoționează. Nu sca-
mănă nici c-o așteptare lungă, la cofetă-
rie, cu o ținută superlong în mină, nici
cu vizitarea fondului plastic, trîgînd cu
urechea la diverse păreri și nici cu zile
de plajă la ștrandul termal, asta-nseam-
nă muncă, muncă cinstită”.

„Știi n-am avut încotro s-au ținut de
capul meu. Erau mulți, cu tot atîtea pă-
cate”. „Nu te justifică, principalul e că
ești aici”. „Are totuși un fond bun”, mi
s-a spus, mă pot îndrepta.

Pînă acum am făcut zeci de promisiuni,
dar de asta mă țin. „Dacă nu vrei să
candidezi, atunci să spui, sînt altele,
avem nevoie... Totuși ocazia nu trebuie
ratată”. Și așa, mamă, m-am găsit în sala
de curs, cu testul de perspicacitate-n față
și cu mii de linii și cifre jucîndu-mi în
fața ochilor. Pentru o clipă simțisem
că-mi revine boala, că am să cad acolo
jos. Am strîns dinții, mi-am șters trans-
pirația.

Supraveghetoarea m-a văzut. Poate
ochii mei erau tulburi, arătau suferința,
pentru că a venit, mi-a pus mina pe u-
măr, apoi mi-a trecut-o prin păr și mi-a
spus că dacă mi-e rău să merg puțin
afară, ei pot să mai aștepte. N-am plecat
pentru că am simțit că dacă închideam
ușa-n urma mea nu mă mai întorceam.

În ultimul timp, doream să mă desco-
păr în propriile-mi fapte. În ele să mă
m-au lăudat.

ogîndesc, să știu cine sînt. După test
Mă dezobișnuisem de laude, vorbele
lor sincere, mă inhibau, mă incomodau.
Aș fi preferat să tacă, sau măcar să-mi
spună adevărul sub o altă formă. „Sin-
teți foarte bună”, spuneau cînd ar fi pu-
tut spune „merge”. Ce ciudat, mamă,
uneori simțeam că am nevoie de cuvî-
tele acelea dar ori că au venit prea tir-
ziu, ori că m-am schimbat eu prea mult,
sînt că nu le pot primi. Acum cînd mi
se perindă milioane de cifre prin fața
ochilor, cînd văd ce repede trebuie tăiată
viața, sînt că nu mai sînt necesare, și
mă mulțumesc, cu o cotă-parte dintr-o
victorie colectivă, la care am contribuit
și eu. Din ce în ce mai des regret fap-
tele, gesturile, încep să mă îndoiesc de
existența lor într-un alt timp.

Îți dai seama ? E o liniște deplină-n
jurul meu, vreau să-ți spun că nu-mi
lipsește atmosfera poluată, nici anturajul.
Parcă am ieșit de la un spectacol groaz-
nic, prost regizat, cu personaje negative
în roluri de oameni odioși.

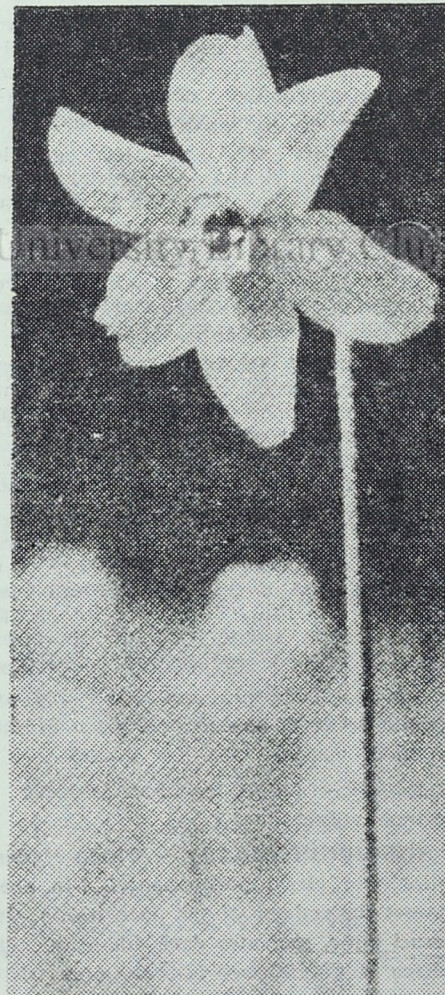
Am vrut să uit piesa, să mă eliberez
de puterea ei de acaparare, să trec peste
mine.

„Nimeni n-are nici un merit, să fim
înțeleși, să nu vină cineva să-și revendi-
ce niște drepturi”.

Am rememorat fiecare clipă, fiecare
cuvînt. Îmi dau seama că ce-am simțit
atunci, nu venise dintr-o dată, ci din
subconștientul meu, care se pare lucrase
tot timpul.

Mărturisesc că mă simt nou-nouță ca
o oală de lut scoasă din mina olarului,
mai liberă ca niciodată. În viață nu poți
fi întotdeauna ce vrei. Fraza pare rotun-
dă dacă adaug că am să pictez doar din
plăcere fără pretenții de celebritate, la
vară, în cîmp, să prind zilele pline de
soare, să le păstrez și să mă încălzesc și
peste iarnă. Scrierea de la tine m-a
emoționat așa de tare încît am fugit afa-
ră să nu mă vadă fetele că plîng. Mi-a
fost dor de tine, dar așa de dor, încît aș
fi plecat în clipa aceea, m-aș fi suit în
tren și singurii bani i-aș fi dat la taxi
să mă ducă-n sat să te iau pe neîndite,
să fie mai ușoară împăcarea noastră. Si-
gur sînt vinovată, adevărul mă doare,
însă nu sînt singura care am deviat pu-
țin. Am găsit linia de plutire, momentul
și lucrul potrivit”.

NINA CERANU
(Filo III) Centrul de calcul Timișoara

o minune. Mina aceea de pămînt aruncat,
bătut în cuie, am simțit-o eu. Era parcă
o renunțare la tot. Păreai abandonată în
mijlocul unui pustiu fără putere de în-
toarcere, fără să te poți desprinde de ve-
denia ta. „Nu-ți face nimeni bine cu sila”
— auzeam vocile oamenilor, cînd încer-
cau să te ajute să te scoată din lincezea-
la ce te vlăguia.

De atunci am început să umblu singu-
ră ca o sălbăticuie, să mă refugiez în
cotloanele mele și de acolo să te observ,
cum te treci păcălită de viață fără să te
opui. Eram bună și pură deși un timp
m-am simțit o dezdărcinată. Nu sim-
țeam gustul amar de floarea soarelui, nu
vedeam apa înfiorată de vînt, nu te ve-
deam pe tine prinsă cu treburile, cînd
pe lingă vatră mestecînd în oala cloco-
tînd la buza țesutului, cînd plină de mi-
ros de fin și de flori uscate. Se rupuse
ceva între noi, îmi pierdusem răbdarea,
nu mai aveam liniște, timpul începea să
mă preseze, apoi și oamenii. Nu aveam
nici un argument serios să-l aduc spre
justificarea faptelor mele.

Am citit anunțul în ziar. Mi-am luat
inima-n dinți și m-am prezentat. Nici tu
fard, nici ținută, doar eu curată fără ar-
tificii.

SPORT

În discuție: FOTBALUL

Au participat: prof. emerit dr. doc. **GHEORGHE SILAȘ**, președintele clubului de fotbal „POLI” TIMIȘOARA, prof. **ANGELO NICULESCU**, antrenorul echipei, **GHEORGHE IVAN**, vicepreședinte, **IOAN CADAR**, vicepreședinte.

Rep.: Cu două luni în urmă, la sedința de analiză a clubului, au fost aduse în discuție câteva probleme importante, la care ne-am gândit că ar fi bine să revenim acum, și anume juniorii, bazele sportive și o eventuală reorganizare a clubului suporterilor.

Așadar, cu toate că echipa de juniori este bine cotate în campionatul său, prima garnitură nu a adus pe scena divizei A, în afară de Giuchici, nimic nou! Oare unde ne sînt juniorii?

GH. IVAN: — Centrul nostru este înființat de 4 ani. De atunci au fost dați cîteva jucători la nivelul diviziei B, respectiv formației C.F.R., printre care Iancu, junior aflat acum în atențiile primei garnituri a Politehnicii. E adevărat că în afară de Giuchici divizia A nu a mai primit nici un alt junior, dar noi considerăm că treapta diviziei B sau C este în continuare un nivel de pregătire.

Rep.: — Credeti că problema, școală sau sport, reprezintă o situație ambiguă? Cum vedeți rezolvarea ei?

GH. IVAN: — Noi am găsit soluții pentru a îmbina într-o egală măsură sportul și școala. Am introdus antrenamente înainte de școală, marțea și joia. Antrenorii noștri țin o foarte strînsă legătură cu școala, deoarece avem nevoie de acest climat, tocmai pentru a reuși să așteptăm niște tineri sănătoși, atît fizic cît și moral. Școala, prin menirea ei nu concretizăm activitatea juniorilor.

ANGELO NICULESCU: — Desigur că poate decît să ne ajute și de aceea dorim o mai mare înțelegere la Ministerul Educației și Învățămîntului pentru coroborarea a două mari dileme: timpul și spațiul, foarte reduse.

Rep.: — În general vorbind, liceele cu profil de fotbal, au adus ceva nou?

ANGELO NICULESCU: — Nu au avut timpul necesar pentru a aduce îmbunătățiri. Ele își vor îndeplini menirea doar în măsura în care vor răspunde dilemelor anunțate mai sus.

GH. IVAN: — Cred că aceste licee au adus cîteva îmbunătățiri mai ales la Bacău și București, dar numai pînă la un anumit nivel.

Rep.: — Oare climatul în care se formează tinerele talente nu ne spune nimic în ceea ce privește eșecurile?

ANGELO NICULESCU: — Există un oarecare adevăr aici, însă în jurul stadionului trebuie neapărat creată o atmosferă foarte purificată moralicește, deoarece influența mediului și tentațiile mari pot face multe victime. Profesorii și antrenorii sînt de fapt niște educatori, dacă ne gîndim că ei modelează niște caractere abia intrare în marile întrebări ale vieții.

Rep.: — O dilemă rămin și bazele sportive. Deși se spune (și pe bună dreptate) că fotbalul se învață pe maidan, iată că și maidanele sînt din ce în ce mai puține. În același timp, bazele sportive nu sînt întotdeauna bine gospodărite.

GHEORGHE SILAȘ: — Este într-adevăr o situație la care mă gîndeam și eu. Pentru sport ar trebui alocate încă multe terenuri, multe amenajări în special pentru sportul de masă.

Rep.: — Iată un caz concret: cu ce ajută Universitatea clubul Politehnică, pentru că-i folosește terenul la meciurile de rugby?

IVAN GH.: — Nu ne sprijină cu nimic material, cu toate că ne folosesc sistematic terenul. Toate îngrijirile bazei sînt suportate de Politehnică.

Rep.: Credeți că este suficientă în această activitate doar munca patriotică a studenților?

ANGELO NICULESCU: — Munca studenților poate fi o contribuție importantă dar nu hotărîtoare.

GHEORGHE SILAȘ: — Terenurile de la „1 Mai”, numite Baza nr. 2 ne-au fost date de puțin timp în primire. Noi sîntem ajutați și de minister, iar federația ne-a promis 150.000 lei. În aceste condiții, vom încerca să organizăm amenajările mai ritmic.

Rep.: — În sfîrșit, clubul suporterilor. Cu puțin timp în urmă, galeria timișoreană era o vedetă a stadioanelor, iar azi a luat calea degradingoladei. Oare ce-i lipsește pe plan organizatoric?

IOAN CADAR: — Ii lipsește în primul rînd organizarea la nivel de asociație. În aceste condiții, clubul nu poate sprijini eficient galeria. Cu ani în urmă, conducătorii clubului suporterilor se preocupau de toate problemele, la nivelul A.S.C.

GHEORGHE SILAȘ: — Atmosfera din rîndul publicului amintită mai sus, a intrat din păcate și între studenți. Clubul nu resimțea treaba asta de la vechea galerie. Anul acesta am stabilit că la fiecare meci să punem în vînzare 2.000 de bilete cu reducere. În rest, așteptăm organizare din partea A.S.C.-ului.

Rep.: — Mulți motivează această stare de lucruri prin prezența în jurul galeriei a unor indivizi care nu au nimic în comun cu membrii ei. Dar, oare oamenii străini trebuie alungați sau atrași?

GHEORGHE SILAȘ: — Baza galeriei au fost studenții. Asta a reprezentat consemnul dat și de către club și de către asociație.

Rep.: — Se vehiculează tot mai mult ideea unei galerii reunite a tinerețului, atît studenți, cît și elevi și muncitori, sub oblăduirea C.J.E.F.S.-ului.

GHEORGHE SILAȘ: — Ar fi foarte bun un asemenea lucru. Oricum, noi sîntem preocupați de reorganizarea galeriei. În acest scop, i-am și adresat o rugămînte compozitorului Marius Teicu, pentru a compune un imn al galeriei.

ANGELO NICULESCU: — O galerie trebuie să fie în primul rînd spontană, adică studenții să fie primii care să se adune și să-și susțină echipa. Dacă treaba asta este diluată, se cere intervenția organelor de ordine. Ca om din teren, simt că ovațiile de susținere ale echipei nu se manifestă și atunci cînd echipa are momente de cădere. Nu-mi place această stare de apatie.

Rep.: — Ce ar trebui să însemne o echipă universitară?

GHEORGHE SILAȘ: — Vîrsta studenților este vîrsta performanței. Din acest punct de vedere, ei pot face multe lucruri bune, mai ales dacă adăugăm gîndirea și pregătirea lor, capabile să le furnizeze elanul necesar.

Rep.: — Ce ne lipsește nouă, din partea sportului universitar?

GHEORGHE SILAȘ: — Nu există facilități. Colac peste pupuză, federația de specialitate programează competițiile de bază exact în perioada examenelor.

IOAN CADAR: Instrucțiuni noi în ceea ce privește o activitate bine coordonată. Organizarea corespunzătoare a multor competiții.

Am dori ca în atenția presei studențești să fie și o mai bună propagandă pentru educarea în spiritul sportiv și fair-play a publicului.

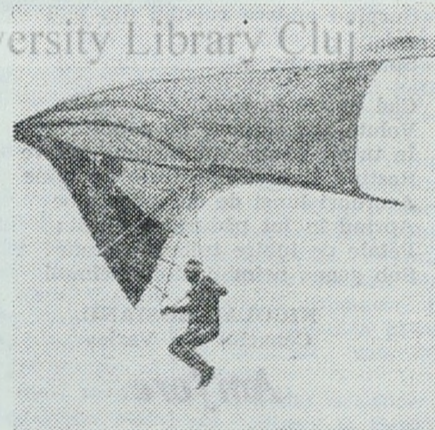
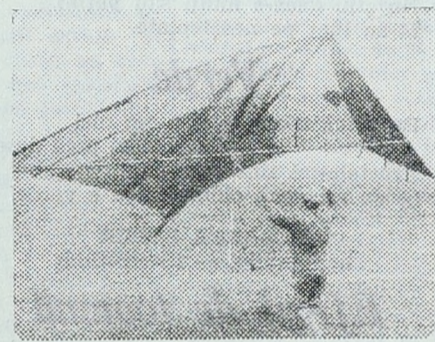
Rep.: — Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc pentru participare și să reamintesc că, neavînd pretenția de-a fi epuizat aici decît cîteva din problemele stringente ale sportului universitar, ne așteptăm la continuarea, eventual pe scară mai largă a acestei dezbateri.

MIHAI JUNEĂ

O propunere...

Care din telespectatorii, care urmăresc tradiționala competiție nautică între universitățile din Oxford și Cambridge, nu este cuprins de emoția confruntării a două teamuri studențești? Să nu uităm, însă, că și Timișoara studentescă are o bază materială corespunzătoare dată de condițiile de navigabilitate ale râului Bega, că există mulți studenți care practică sporturile nautice, că există chiar o tradiție a sporturilor nautice pe melegurile timișene. Redacția revistei noastre propune, în acest sens organizarea unor întreceri, care să devină tradiționale, de canotaj sau caiac-canoe, între studenții Institutului politehnic și cei de la Universitatea, întreceri care se vor bucura, cu siguranță de o mare afinență de spectatori. Ce spun comisiile de resort de la cele două institute?

...și o realitate

CONSILIUL U.A.S.C. DIN CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA A ORGANIZAT, DE CÎRIND, UN CERC DE „DELTA-PLANORISM”, LA CARE POATE SĂ PARTICIPE ORICARE STUDENT, DORNIC DE A GUSTA DIN PLĂCERILE ACESTUI SPORT INEDIT. DESPRE FRUMUȘETEA ȘI SPECTACULOSUL LUI VORBESC ACESTE DOUA IMAGINI REALIZATE DE IOSIF BERWANGER, PE TERENUL DE ANTRENAMENT DE LA PÎNCOTA. DESPRE ACEST CERC CARE VA PURTA NUMELE CELEBRULUI PIONIER AL ZBORURILOR, TRAIAN VUIA, CIT ȘI DESPRE PLANORISM, INTR-UN NUMĂR VIITOR, ÎN ARTICOLUL SEMNAT DE REDACTORUL NOSTRU EMERIK SZEKELY.

METROPOL GROUP

Am auzit în diverse locuri și ocazii impresii favorabile despre o formație din Oradea, cu acest nume. Le-am văzut afișele și i-am ascultat prin intermediul celor trei apariții Electrecord — două pe discuri LP colective și una pe un disc independent pe 45 de turații. De asemenea, este așteptată apariția primului LP al formației, intitulat **Sunetul în zbor** (Egig érhetne az ének), care conține piesele: „Cîntec matinal I”, „Zîmbet cald”, „Aș avea nevoie”, „Vouă”, „Vatra”, „Cîntec matinal II”, „Cîntec pentru o floare”, „Patul umbrei”, „Am jucat”, „Sunetul în zbor”. Alături de membrii grupului, în ordinea din foto: Viranyi Attila (g.b., melotron, voc. synthesizer — în construcție), Orbán András (g. voc), Trifán László (double six, muzicuță, voc), Ráduly Béla (ds., voc), pe disc mai apare la voce și Elena Abagiu din grupul „5 T”.

Cu mai bine de o lună în urmă, afișe atrăgătoare anunțau concertele formației la Clubul C.F.R. Din admirație, curiozitate sau „din aceeași bransă”, publicul (însumînd cele două spectacole), a umplut de două ori capacitatea sălii. Cît privește cele petrecute pe scenă, ne aflăm în fața unui grup cu concepții moderne despre arta spectacolului, care în măsura posibilităților a căutat (pe lîngă muzică, unde sînt posibilități!) să captiveze prin elemente de show (efecte dia, de lumini, costumație, mișcare scenică). Ca și concepție muzicală, grupul practică din plin hard-rock-ul nelipsind însă și unele piese lirice, bluesuri. Ar fi de reposedat un consum prea mare de energie umană — dacă se poate reproșa cuiva acest lucru?! (un exemplu ar fi bateristul formației care se pierde în măruntășuri, „bătăi” exagerate, dialoguri cu sala, ca la momentul necesar — fiind una din vocile principale — să nu mai fie disponibil la randamentul maxim) și, de asemenea, excesul de wați, care devine adesea insuportabil și dăunător compartimentului muzical. Trecînd peste aceste neajunsuri reparabile, sau mai exact reglabile, notăm cu plăcere că **Metropol** (a cărui vîrstă depășește 10 ani), în contextul atîtor formații cu „firmă” care nu-și găsesc drumul, reprezintă o reușită. Exprimăm convingerea că apropiata „Gală a muzicii tinere” (Săptămîna) să le confere locul meritat în contextul muzicii pop actuale, mai mult, în inimile atîtor tineri iubitori de muzică, poate și pentru că cele patru consemnări discografice reprezintă totuși CEVA. (n.a. și pentru Electrecord!).

Și un fapt înbucurător, după ce în vară grupul va cînta pentru un timp la Costinești, urmează în septembrie un turneu în R. P. Ungară și R.D.G.

IOAN BĂCALETE

Sfatul medicului

Vă prezentăm câteva din cele mai frecvente tulburări care apar în perioada examenelor de admitere (sau a altor examene), sau în perioadele premergătoare acestora:

ADMITEROPATITA: — este o tulburare frecventă, întâlnită la tinerii de 19—20 de ani, care se manifestă cu predilecție în luna iulie a anului Admiteropatita prezintă două forme: cronică și acută. Forma cronică este faza incipientă a tulburării, caracterizată printr-o stare nervoasă deosebită însoțită de tulburări de digestie, nopți nedormite, surmenaj. Pentru prevenirea se iau măsuri încă din iarnă prin administrarea zilnică a unei doze de 6—7 ore de studiu. Se evită contactele cu alte persoane, de orice natură, indicându-se evitarea aglomerațiilor de la stranduri și cinematografe, sau atmosfera închisă din unele localități, care pot să ducă la fenomenul secundar al lenei și nepăsării. Admiteropatita atinge punctul culminant în zilele de 18, 19 și 20 iulie, când tulburările sînt profunde și se transmit și la persoanele care-l „însoțesc” pe bolnav. Această perioadă, cât și cea imediat premergătoare trebuie pregătită cu atenție întrucît de felul în care se face tratamentul se ajunge la rezultate pozitive sau negative. Nu este recomandat să se administreze pacientului „medicamente” de „Hercules” sau „Bastion”, sau din cele preparate cu ceai de Trandafirul, Nufărul, Macul roșu, Crinul sau Violeta. Nu sînt indicate nici băi zilnice la Termal sau Conti. Berilina și Vodacamicina au un efect nedorit, la fel ca tratarea cu Nicotină sau Cafea.

SIMPTOME: agitație permanentă, astenie, insomnii, morcovită. Tulburările scad după aceste zile de criză dacă s-a efectuat un tratament preventiv adecvat.

Tulburarea este însoțită de temperaturi înalte și de consum nervos.

MORCOVITA: — este o tulburare care apare ca o consecință a stării de admiteropatita. Are aceleași simptome și se tratează cu indiferență.

AEROMANIA: — este tulburarea care se întâlnește la persoane cu pretinse calități intelectuale supra dezvoltate. Se manifestă prin stări de hiperdimensionare a propriei persoane și totală indiferență față de cei din jur.

Se tratează cu șocuri administrate chiar în perioada admiterii. Pot rămîne urmări. Și un ultim sfat: Păstrați-vă calmul și nu vă crispați, indiferent de poziția în care vă aflați.

Dr. GHUȚA C.

Pledoarie pentru educație

Supunem atenției dumneavoastră și a organelor de resort, a propunerii: înființarea unui cinematograful tineretului, în municipiul Timișoara. Este evident că filmul reprezintă unul din mijloacele de propagandă și educație de cea mai mare penetrație în rândul maselor. Din păcate, rulează o serie de filme care nu au nimic cu morala sănătoasă, socialistă, sau care prezintă producții cinematografice învechite nu numai ca și conținut, dar și ca realizare. Există ideea ca noul cinematograful „Victoria”, să fie destinat prezentării filmelor pentru tineret. O privire retrospectivă ne face să ne îndoim că aici tinerii au găsit filmele în care să

se regăsească. Sînt în lucru două noi cinematografe: Panoramic și cel din complexul Trubadur. Considerăm că noul cinematograful din Trubadur, situat în apropierea Complexului studentesc și a unor cămine muncitorești ar corespunde acestui deziderat. Aici s-ar putea proiecta pe ecran filme cu un conținut educativ corespunzător, filme experimentale reprezentînd noul în creația cinematografică, s-ar putea organiza dezbateri, mese rotunde, întâlniri ale realizatorilor cu tinerii. În plus ar exista un cadru organizat unde s-ar putea difuza creațiile tinerilor cinești amatori din municipiu, de la Cineclubul Gaudemus, C.F.R., 6 Martie, Casa pionierilor, cele din licee. Există apoi o necesitate de a forma educația de spectator a tinerului nostru. Aici se poate realiza acest lucru impunînd de la început condiții clare de participare, condiții în ultimă instanță derivate de normele de comportare în societate. Deocamdată, aceasta este o propunere. Așteptăm opiniile dumneavoastră și răspunsul Direcției cinematografice județene.

Pe urmele revistelor apărute

În urma unor sesizări primite de la studenții timișoreni, cu privire la primirea revistei „Forum studentesc”, am efectuat un raid pe la sediile unor cul în care presupuneau că s-a oprit consiliul din facultăți sau institute, loianțul firesc al distribuției revistei către studenții timișoreni.

„Speranțele” nu ne-au fost înșelate. Aici am întâlnit două situații: fie că revista exista din plin, de la numerele cele mai vechi, fie că nu exista deloc. A treia posibilitate era exclusă. Poposind însă la sediul Consiliului U.A.S.C. — din centrul universitar Timișoara aveam să dezlegăm misterul celei de-a doua situații. Aici zac „stive” imense de reviste, neridicate de reprezentanții facultăților și institutelor deși imediat după apariția revistei secretarii Consiliilor în cauză au fost anunțați. Zăc, consecvent, revistele destinate studenților constructori, celor de la Mecanică, Mecanică agricolă, Medicină generală și pediatrie etc. Prima situație este mai puțin tristă. Cel puțin un pas spre studenții timișoreni a fost făcut. Poate, vreun secretar A.S.C. de an v-a da prin sediu și o să se impiedice de stiva de reviste. Atunci o să-și aducă aminte de anumite obligații și... va putea să aducă studenților timișoreni, prin intermediul revistei, știri proaspete din... februarie. De neînțeles este, însă, rolul aceluia membru al Comisiei politico-ideologice a unui consiliu însărcinat să se ocupe cu problemele presei. O singură revistă, pentru studenți există în centrul nostru universitar și el nu știe măcar cum arată.

În această situație devine explicabil refuzul unor studenți timișoreni de a face abonamente la revista „Forum studentesc”. Nu e nici un câștig să citești despre sesiunea din iarnă în presesiunea celei din vară! Nu am pomenit nume. Poate așa cei care se vor simți „cu musca pe căciulă” vor reacționa.

Speranța noastră e însă de a avea timp să reacționeze că dacă vor citi aceste rânduri în septembrie atunci... În condițiile în care nu există posibilitatea difuzării revistei pentru timișoreni prin chioșcuri soluția abonamentelor devine cea mai firească și mai comodă.

Rămîne însă ca anumite persoane să citească aceste rânduri și să acționeze în consecință. Vom reveni într-un număr viitor... Revista se scrie, cine o citește?

Vă propunem spre rezolvare următorul careu:

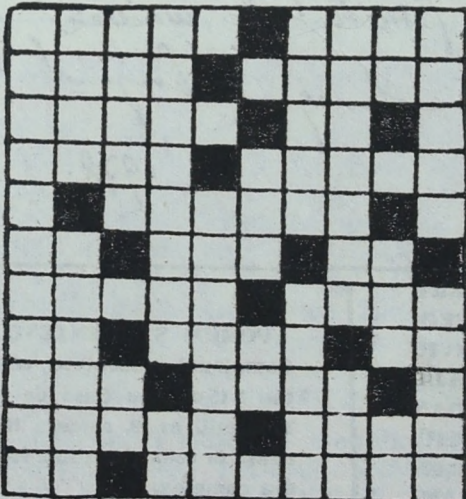
Draga mea,

Iubirea noastră, la care am consimțit amîndoi, ne regăsește ca vechi prieteni! Am uitat-o poate, pentru o clipă, pentru a face față fetei frumoase, (da, fata aceea cu cîntec!), dar cineva bătuse numai pentru tine. Ți eram așa de apropiat (la început mă credeam smintit!), îți sopteam cîntecul de dragoste... în sfîrșit, te-am iubit!... Era o atmosferă, (amîntea parcă de vremurile antice), încît acolo, printre străini, am făcut legătura, și-am pus în deget numul dragostei noastre și mi-am zis: Iată, în sfîrșit, dragostea mea! Am admirat grația ta feminină, pășind pe drumul către iubire, mîndru că eu sînt alesul și creștindu-mă, deja, printre cei cu... naravate. Erăi ca frumoasele acelea din port. Totul era ca și cînd ar fi avut casa mea, sotha mea, copiii mei...
Eram la o vîrstă tinăra

și doream o iubire de-o viață. Ne credeam deja cîștigați la mînt, în iubirea asta nevînovată, desigur în cele din urmă eram tineri! Vănușă să te iau de mînt, și-am spus-o cît se poate de afebil! (Erăi stînușă, de mijlocul visat (1), de iubitul tău!). Ai vrut a mai cîștiga timp, gîndindu-te la cei dragi și iubite! Căsătoria te, (ce înseamnă a da cuvîntul!) a făcut să se piardă un șot! Pentru tine, din năpătie (1), m-am gîndit la el ca la prietenul dragostei mele și mi-am zis că n-a primit potha...

Nu mai am cuvîntul
La revedere,
Și Crișau

P.S. Ți-am trimis o grilă ca atunci cînd vei citi scrisoarea să o umpli cu cuvînt de iubire.

REVISTA REVISTELOR

FORUM STUDENȚESC

Ne-am obișnuit ca atunci cînd vrem a ne uita în „grădinile” altora să începem a privi cu atenție ce există în propria noastră revistă. Este indiscutabil că revista, printr-o apariție lunară, reușește să se implice profund în viața universitară, abordînd o gamă largă de probleme studentești, căutînd soluții care să ducă la îmbunătățirea calitativă a muncii de asociație, a procesului de învățămînt. Numerele 1, 2 și 3 marchează un salt calitativ evident, în primul rînd prin diversificarea tematică și prin curajul cu care pun în lumină aspectele negative ale activității universitare. Regăsim tratate probleme legate de modernizarea procesului de învățămînt, de îmbunătățirea muncii educative și a asistenței sociale în cămine și cantine, de perfecționarea activității politico-ideologice și cultural-educative. Articolele sînt scrise cu nerv, în cea mai mare parte, dar, trebuie s-o recunoaștem mai există articole copilărești, scrise stîngaci, articole care conțin greșeli de exprimare și gramatică. Persistă încă existența greșelilor de tipografie, deși, în ultimul timp, munca de corectură s-a îmbunătățit. Paginile de literatură au suferit un salt calitativ dar încă nu reprezintă acel panoramic al preocupărilor literare studentești, fiind promovată doar un grup restrîns de poeți, unii deja consacrați, în detrimentul altora care ar avea nevoie de această rampă de lansare. Articolele de critică literară și cronică de carte nu exprimă îndeajuns opinii studentești proprii, viguroase și consistente. Credem că aceeași cronică de carte sau rubrica exegeze necesită să fie orientate spre cartea tinăra și fenomenul literar actual. Revista „Forum studentesc” încearcă să îndeplinească preferințele multiple ale cititorilor prin paginile de „Sinteze”, „Magazin”, „Dialog” etc. Credem însă că va trebui, și pe acestea, să le orientăm spre formarea unei opinii studentești, spre diversificarea paletelor de preocupări surprinse de revistă.

Considerăm că în forma actuală revista mai are nevoie de cîteva elemente pentru a deveni o revistă de prestigiu, o revistă studentescă de referință. Aceasta ar fi: 1. O mai mare încredere din partea cititorilor și o colaborare largă, din partea tuturor forțelor literare. 2. Legătura mai strînsă și eficientă cu Consiliile de la toate nivelele pentru o mai bună informare asupra realităților existente în centrul nostru universitar, pentru o reprezentare corespunzătoare a institutului în cadrul revistei. 3. O exigență sporită în publicarea materialelor eliminînd acele materiale ușoare, de fals spectaculos. 4. Formarea unui sistem de lucru care să asigure o corectură eficientă a revistei, eliminînd greșelile de gramatică și cele de tipar. 5. Acordarea unui sprijin larg și competent în documentarea materialelor necesare revistei. 6. Creșterea autocenzurii a valorii textului scris. 7. Asigurarea ritmicității de apariție, ritmicitate care asigură posibilitatea abordării unor probleme complexe care suscită apariția unor materiale eșalonate în timp.

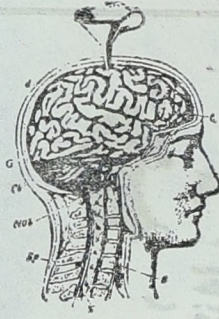
Vizavi de aceste cerințe și necesități trebuie subliniat că va trebui întărit colectivul redacțional, prin participarea largă a studenților, fără rețineri, la activitatea de presă. Așteptăm la revistă studenți de la filologie, arhitectură, medicină, agronomie, așteptăm o reprezentare a tuturor facultăților Institutului politehnic.

E bine însă să nu uităm ce am realizat pînă acum și de pe această poziție să analizăm revistele colegilor noștri din alte centre universitare. Nu se pot face clasamente și ironii dar se pot învăța multe lucruri folositoare acestei munci de concepție, destul de dificilă.

Acesta este rolul „Revistei revistelor” și nu de a fi scinteia declanșatoare de ambiții literare. Doar în acest sens considerăm utilă această revistă. Ce spuneți, colegi din alte centre universitare?

FORUM STUDENȚESC

„OAMENII TREBUIE SĂ SCAPE DE COMPLEXUL DE A NU FI EI ÎNȘIȘI...”

Faptul că o discuție cu MARGARETA POGONAT este o șansă, și se dezvăluie încă de la primul schimb de cuvinte cu marea actriță. De puține ori i-a fost dat reporterului să înfilnească atita omenie, onestitate, căldură sufletească, luciditate și sensibilitate, atîtea trăsături contradictorii coexistînd într-un singur om.

— Iată-vă din nou în orașul de pe malurile Begăi.

— ... În măsura în care acest „din nou” nu înseamnă mai mult decît „între două trenuri”...

— Adică?

— Din păcate, nu l-am văzut așa cum aș fi dorit.

— Ce înseamnă acest „așa cum mi-aș fi dorit”?

— Adică, să stau mai mult aici. Am simțit că Timișoara este un oraș foarte civilizat. Apoi, publicul, publicul timișorean care nu poate fi trișat; noi, actorii, sintem cu „antenele” ascuțite în timpul spectacolului. De fiecare dată, venind în turneu, mi-am dat seama că spectatorii nu acceptă decît lucruri de calitate.

— Ce ne-am face fără turnee?

— Actorul a devenit din păcate un fel de mașină, un fel de magazie cu zeci de sertărașe: sertărașul I — repetiție; 2 — filmare; 3 — spectacol matineu; 4 — turneu etc.

— Înțeleg că nu există numai un lung drum al zilei către noapte ci și lungul drum al nopții către ziua în meseria d-voastră. Ce ne facem cu sertărașul cu sentimente?

— Există un „ceva” pe care-l are fiecare cînd se naște. Toți ne naștem buni. Existența te pune față-n față cu multe obstacole. Sint oameni peste care palmele vieții au trecut fără să-i dărime. Au avut tăria să le biruie. Alții cedează la prima lovitură. Nu-și dau seama că trebuie să fie ei înșiși, să scape de complexe care-i deformează, deformînd în-săși imaginea despre om.

— Adăugînd la cele spuse de dv. o declarație pe care o semnați în „Cinema”, trag concluzia că vă faceți o profesiune de credință din a crea personaje conform acestei imagini care, îndrăznesc să avanseze ideea, vă obsedează.

— Poate de aceea rolul meu cel mai drag rămîne cel din „Drum în penumbră”. Viețile noastre nu sint numai paralele; ele se întîlnesc, fericit uneori. Așa s-a întîmplat cu „Drumul...” Citînd scenariul mi-am dat seama că autorul, fără să știe, a recreat un moment din existența mea. Și atunci, — lucru care nu face fală unui actor — n-am avut decît să derulez filmul vieții mele. Satisfacția mare a fost însă de altă natură. În turnee, veneau femei la mine în cabină. Ceea ce m-a impresionat a fost că ele nu doreau să discute cu actrița Margareta Pogonat, ci cu femeia aceea pe care au văzut-o

pe ecran. Imi vorbeau despre problemele lor, necazurile lor, imi cereau sfaturi ca unei cunoștințe de cînd lumea. Rolul s-a multat teribil pe adevărul vieții.

— Este tot ce-i poate dori orice actor. De altfel, critica, presa în general au fost foarte favorabile.

— Au fost buni cu mine. Nu m-au uitat nici o clipă. De aceea îi iubesc. După „Două lozuri” (1957) am așteptat vreo cinci ani. Apoi a venit „Meandre”. Critica din nou a fost alături de mine. Și iarăși am așteptat...

— Credeți în șansa actorului?

— Da! Există acest handicap al provinciei. Sint convinsă că la teatrele din țară sint foarte multi actori la fel de buni ca și cei din București. Numai că nu sint cunoscuți. Uite, la Ploiești fiind, și avînd deja roluri în film (critica vorbea deja mult despre mine), mă duc într-o zi, după repetiție, să rețin niște bilete. Ei, bine, imaginează-ți că nici cei de la Agenția care-mi vindea biletele nu mă cunoșteau. „Care este numele d-voastră?” m-a întrebat fata de la casă. Rămăsesem pur și simplu fără replică!

— Mărturisesc — nici eu nu mai am replică...

— La „Notara”, a trebuit pur și simplu să iau meseria de la capăt. A trebuit să demonstrez în primul rînd colegilor ce pot, a trebuit să-i conving pe ei, apoi spectatorii...

— Ce părere are actrița de film Margareta Pogonat despre impasul prin care trecea acum 4-5 ani cinematografia românească?

— Acest impas continuă încă. În primul rînd nu sint scenariile bune. „Orașul văzut de sus” nu mi-a adus satisfacția pe care mi-o doream. Scenariul era sec. Nu mi s-a dat voie să fac un gest în plus. Poate de aceea, și rîndul nu mi-a ieșit viabil. Viața e formată din mii de nuanțe. Trebuia, poate, o materializare vizibilă a legăturii cu publicul. Din păcate, nu mi s-a acceptat nimic. Și rîndul nu a convins... Apoi, după debuturi de cele mai multe ori furtunoase, actorii tineri și talentați sîfîrșesc prin a ceda, printr-o blazare pe care nu mi-o explic...

— Doream să evit întrebările de rutină. Și totuși, ce proiecte de viitor aveți?

— Deocamdată am refuzat șase (șase) scenarii. Ce am constatat totuși, este faptul că se înmulțesc rolurile episodice care mi se oferă.

— Mai este puțin timp pînă la începerea recitalului de poezie organizat de Studioul teritorial de radioteleviziune Timișoara, la care ați fost invitată. Deci, (cu regret) o ultimă întrebare: Dacă ar fi s-o luați de la capăt...?

— Teatrul este singura mea rațiune de a exista, singura modalitate de a fi mai aproape de oameni, de a-i ajuta să devină mai buni, de a-i convinge să devină ei înșiși...

★
Și cei care au văzut-o și ascultat-o în seara aceea de neuitat au înțeles, poate, sensul acestor cuvinte:

„Inima...
Poate are ceva să împărtășească
Stelelor, florilor, norilor...
Bate mereu;
Avînd grijă să nu greșească
Mesaje trimite,
Dincolo de marginea nopților
Mărilor, sorilor.”

IOAN CRACIUN

*Truete! fă-te iată
fericită! Va urîdea!
burgata burgat
1978.*

„Noua sensibilitate” și poezia

(II)

La poetul Richard Wagner putem observa o dezvoltare poetică radicală comparînd cele două volume Klartext (1973) și Invazia ceasurilor (1977). În locul unor poezii foarte scurte, din primul volum, care de multe ori ne aduc aminte de Brecht, apare acum poezia lungă, pentru care experiența proprie devine elementul principal. Metafora, este aproape peste tot folosită, primind un statut preferențial în poezia de întîmplare (din viață).

Între aceste cărți există o coeziune dialectică. Un volum nu-l exclude pe celălalt, ci dimpotrivă, reacția este adăugită, perfecționată artistic prin contrareacție. În Klartext momentul didactic este mai evident, pe cînd în Invazia ceasurilor aceasta este transpus — prin accentuarea interiorizării poeziei. În locul distanțului „voi” reapare eul-poetic; prin aceasta poezia dobîndește o nouă componentă, raportabilă la „momentul senzual” (Adorno). Prin acest senzual-estetic, Wagner, articulează — indirect — experiențele și stările colectivității sociale. Iluzia (sau chiar utopia) devine în ultimul volum momentul genezic. Simțămintele individuale — reprezentative nu numai pentru autor — devin reflexive obiectivității (Vergegenständlichung) non-obiectivizării. Și totuși aceste poeme nu sint cîntate. Obiectele neartifice își găsesc locul în poezie. Nici limbaajul cotidian nu este ignorat.

„Noua Sensibilitate” a lui Richard Wagner nu poate fi considerată un simplu „flirt” cu peisaje romanticist-metatorice, ci ca o metodă conștient folosită care s-a format: 1) datorită liricii germane actuale, lirica Noii Interiorizări și 2) datorită unor întîmplări personale, obiective, despre care cititorul este informat prin lectura cărții.

Folosirea persoanei I plural, „noi” în poezia Invazia ceasurilor, din volumul cu același titlu — ilustrează integrarea eului-poetic în noi-ul colectiv. Îngustarea (restringerea) sentimentelor ne este descrisă simplu și totodată grav: „aici oricînd ni se scurge pe trupul cui îi mai bate ceasul”. Ceea ce a fost normal se reifică; rolul hotărîtor îl are răsturnarea tehnico-științifică contemporană. Natura devine non-natură, sentimentul non-sentiment, omul devine propriul său reflex: „primăvara pusă sub control... I bijbiim printr-o natură văduvă de suflet dînd la tot pasul de neutralitate și indiferență/obiectele pe care le apucăm! deveneau subit asemănătoare/ căutam ne izbeam nu ne credeam în nimic/ totul era omogen și gol!”.

Uniformizarea peisajului atrage după sine, în mod normal, și o uniformizare a peisajului interior. Un fenomen îl generează pe celălalt. Wagner nu vede ieșirea, omului care suferă din cauza înstrăinării tehnice. Mișcările devin mecanice. Totul se petrece după principiul de autoconservare: „le-am impus țîra și blazonul disciplina se țîrișă în capetele grosolanel/ mașini au început să ne vineze într-o goană la întîmplare/ ne menținem sincronizații vremea benzii rulante ne-a luat prin surprindere/ pe luciul norilor/ ni s-a topit conștiința!”.

Camus îl lasă pe Sisif al său să mediteze în momentul cînd coboară de pe munte pentru a căra din nou piatra pe creastă. Wagner, și noiul său poetic, o face „în vreo pauză de țîgară”. Ultima consecință: „ne agățăm de una de altă și ne lăsăm în voia valurilor!”.

În poezia Basmul despre plimbarea de seară, lumea inconjurătoare apare ca ceva de nerecunoscut, de nepătruns (de aceea este și de basm). Plimbarea într-un mediu citadin, apariția unei pădurici, un bloc, case stranie din lemn, un parc al copiilor, mese de beton goale, adolescenți, tablă, un restaurant luminat strident, băutori de bere, o pereche de îndrăgostiți și eul autorului — toate acestea sint caracterizate prin cuvîntul „misterios”, cuvînt cărui i se atribuie un nou sens. Între cuvînt și sens autorul trage o linie: granița între autor și mediu. În poezie pentru m. sentimentul de înstrăinare este provocat de „privirea unor vederi”; „cu greutate identific semnele distincte reprezentate cu cele reale”, spune Wagner. Depășirea acestei discrepante existente îi provoacă autorului probleme deosebite. Ele ating disperarea care a luat ființă prin relația cu însăși disperarea: „disperarea a devenit și a noastră/ de multe ori stăturăm în baruri obscure/ cu prieteni curajoși și vorbeam despre disperare/ vorbeam despre termenul disperare/ vorbeam numai despre termenul s-a dovedit ulterior că a fost ping-pong!”. Wagner nu ajunge la nici o concluzie, nici dialogul cu „prieteni curajoși” nu-l duce mai departe. Din această cauză el produce literatură. Literatura devine un instrument de autoconștințare: „am început să vorbesc la trecut/ despre ceea ce mi se întîmplă zi cu zil pentru că așa o simt ca literatură!”.

W. TOTOK

ULTIMELE

Incununînd activitatea culturală din această primăvară, activitate desfășurată sub egida generoasă a Festivalului național „Cîntarea României”, spectacolul reprezentativ al formațiilor artistice din centrul nostru universitar, reunite în cenaclul artelor „Almatim” a însemnat, pe scena sălii „Olimpia”, luni seara, o strălucită manifestare a potențialului artistic creator al studenților timișoreni. Fiecare participant a dat adevărata măsură a talentului său, justificînd pe deplin încrederea acordată de juriu, la faza pe centru universitar a confruntării. Ne-am reîntîlnit cu plăcere cu Eugenia Chioreanu,

Marin Filip și Ion Vlădoi, cu Svetlana Matei, Ionel Nicola, cu brigada Medicinai, cu formațiile „Ars nova” și „Test”, cu neobosiții dansatori ai ansamblului „Doina Timișului”, cu mulți alți reprezentanți ai artei studentești. Invitații, prin prezența lui Petrică Moise și a formației sale prin Eugen Cristea, Adriana Ausch au adus un plus de calitate spectacolului, astfel încît seara de luni s-a constituit într-un fericit moment de trăire sufletească. Sperăm că evoluțiile formațiilor studentești timișorene, reunite în acest cenaclu al artelor nu se vor opri aici.

Consiliul de conducere: FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUTIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TELESCU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC, ADRESA REDACȚIEI: Complexul studentesc, căminul 15, camera 1, telefon 21945, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții, nr. 9, camera 101, telefon 1.49.07. Permanența la redacție, zilnic între orele 20 și 22 la sediul din complex.

Colectivul de redacție: IOAN BĂCALETE, MIRCEA BÎRSILA, DIANA CAZAN, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), CATALIN ISMAN, IULIU KOTELES MIHAI JUNEA NICOLAE LENGHER (tehoredactor), ANITTE MATEESCU, MONICA MILIVOL, LIA PETRIC, ȘTEFAN POPA, MARCEL SAMANȚA, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de: IOSIF BERWANGER și CONSTANTIN DUMA.